

Jäger -Major Zsuzsanna

Ő szintén ír

ISBN 978-615-00-5083-6

Készült az Alto Nyomdában.
Felelős vezető: Vass Tibor

Minden jog fenntartva!

A könyv kölcsönzése, egészének vagy részleteinek utánnymása vagy bármilyen más kereskedelmi forgalomba való hozása kizárólag a szerzők engedélyével történhet.

ELŐSZÓ

Az Írás számomra, mint kiderült, az egyik elem, ami működteti azt a rendszert aki én magam vagyok. Nem nagyon adódik más lehetőségem mint az, hogy írok, mondhatni napi szinten. Szeretem, megtiszteltetés, értékelem. Az, hogy ez mekkora munka – milyen minőségű hobbi vagy szórakozás – meddig tartó életfeladat: erre pontosan sohasem fogok tudni válaszolni. Mint ahogy arra sem, hogy az írásokban mekkora és milyen arányban játszik a valóság a képzelettel. Talán jó hasonlat erre az egyik testvérem elgondolása a szoknyák hosszáról, bár nem fedti a valóságot teljes mértékben: „Nézd. Ha túl rövid, azt mondják kurvás. Ha túl hosszú az meg olyan kérdőjeles és még jól pofára is eshetsz benne ha beleakad a lábad. Arany középút, én mondom Anyukám. Kicsivel térd fölött. Ahhoz jó a lapos meg a magas sarkú is.,,

Szóval így vagyok én a történeteimmel. Mind az enyém, még ha nem is én éltem át valamennyit. Megmártózom minden mondanivalóban aztán leírom - megírom. Rengeteg minden történt velem is, de az nem elég. Egyedül nem vagyunk semmik és senkik, míg nem látjuk meg más emberek küzdelmeit, szépségét, hibáját, elbukását és/vagy felülemelkedését. Nézni, látni, beszéltetni, figyelni, hallgatózni, meghallgatni.

Rengeteget vagyok gyerekek közt, tanítok és tanulok tőlük én magam is. Ez nagyon jó, segít megőrizni a gyermeki lélek egy darabját magunkban, amire nagyon nagy szükség lenne felnőtt korban is. Komolyan kedves Ide Látogatók, ha ezt olvasni akarják tanuljanak meg újra marhaskodni, különben igen hamar bezárják az oldalakat.

Maradok üdvözlettel minden elképesztő jót kívánva Mindenkinek, Szép napokat, Jó olvasást. Olvasni jó, olvasni öröm, megannyi Lélek épült szépre a jó könyvek által, Köszönet érte azoknak, Akiknek ezért köszönet jár. És persze Téged meg nagyon szeretlek Jólstenem.

A FELNÖTTEKNEK IS VAN JÁTSZÓTERE.

Ha csapatban játszanak általában van egy vezető, de aztán ha megunja az egészet, lecseréli magát. Mi, amikor kicsik voltunk volt egy játék, amit gyakran játszottunk, az Issstenes. Három ember kellett hozzá, egy Isten egy Fiú meg a Szentlélek. Isten bármit csinálhatott mert ő volt az Isten, de néha figyelmeztetni kellett, hogy nem ő a Sátán mert hülyeségeket is akart csinálni. Az másik játék, mi olyat nem akarunk. De mindent megmagyarázott, hogy ő csak tükröt tart, az ő nem ott a tükörben, azt mondta, mi jók vagyunk mindannyian, de legalábbis hárman egyelőre.

A Fiú, azaz Jézus volt az igazi Főszereplő, mert ment, magyarázott, csodákat csinált, na jó, trükköket, dobálta ki a kereskedőket a templomból, na jó diszkóból ha haragra gerjedt, csak manapság fehér porral meg tablettákkal kereskedtek. Mikor zihálva végzett, nekem szólt, hogy szálljam meg őket kicsit, hogy legyen nekik nemulass többet. Akinél füvet találtunk azt elkoboztuk egészségügyi haszonra. Szóval én voltam legtöbbször a Szentlélek, veszekedtem is emiatt eleget, de aztán rájöttem inkább ez, mert Jééézusom ott a végén feszítenek meg Iistenem, az meg menny(e)i dolog.

Mikor meguntuk olyat játszottunk, hogy „Milyen legyenek „meg „Ki legyenek,.. Minél nehezebbet választottunk, utána annál több pontot kaptunk. Én először nagyon bevállalós voltam, mert mindenfélére igent mondtam, amit más passzolt. Persze játék, na oké, de a felnőtt játékok azok...hát nem volt egyszerű, míg rá nem jöttem, hogy lehet ezt is lazán, könnyű szívvel csinálni. Voltam minden, kiemelném a tragikát, előtte a naivát de az örült volt a legnehezebb, de nagyon nagyképpen mondtam hogy „Eljátszom én neked az örütet”. Mivel meggyőzően villant a szemem, megkaptam a szerepet, kissé túl sokáig benne is ragadtam, de aztán megkegyelmeztek. Utólag a legjobb a három hét fizetett szabadság volt a pszichiátrián mikor figurale-

sen voltam. Csak aludtam, kreatívkodtam és néztem hova jut az emberi mivolt ha nehéz az Élet. Ki tehet bármiről is? Felméri az, aki adja az életet hogy mi van, ha nincs hozzá megfelelő feltétel? Az ember teremtette Istent, mert igénye volt rá, a felnőtteknek is kellenek a mesék. Buddha meséje gyönyörű és békés, az iszlám teret nyert mert sok a rab, a katolikusok szerintem lejárt lemez olyan mintha kazettát próbálnának begyömszölni egy CD lejátszóba, a zsidók mit különítik el a nőket... na jól van, nem okoskodom, nem az én dolgom, meg nem is jut eszembe több vallás. Aztán Jött a pökhendi szerep, az is jól állt, de aztán mondtam, hogy hagyjanak már békén, valami jó kis nőcis, menő, szerethető valakit akarok játszani, meg persze a tanítás is jöhet most már, elég idős vagyok hozzá a földi éveimet is figyelembe véve.

Nem kell nekem egyéb Isten mint a férjem. Aki mellett lehetek Istennő, fifti-fifti alapon, a házassági jog erős. Egy férfi isten, akiben hiszek, a mi köreinkben ez hatalmas szeretetet jelent. Én nem tolerálom annyira az embereket mint ő, illetve nekem több idő kell, na oké, de ő idősebb is annyival, hála a jó Istennek... azaz hogy előbb megszületett. Emberekkel dolgozunk, muszáj figyelni rájuk, szeretni, terelni, nevelni, javítani őket, sokszor a legfurcsább tematikával. Engem is megjavítottak mielőtt fontos melókat kaptam, nem is lehet másként ezt, baromi nagy a felelősség. A legfontosabb hogy tudjak emlékezni, harag nélkül tekinteni emberekre mikor elkövetik ugyanazokat a hibákat amiket én anno. Nem haragudni rájuk, hanem szorítani nekik, erőt küldeni és szeretetet, persze jó mesziről, kevés embert ölelgetek szívesen. Aztán hazamegyünk, bezárjuk az ajtót, kikapcsoljuk a telefonokat és csak magunkra, meg a saját gyerekeinkre figyelünk. Szóval, felnőttként is lehet játszani, de a szabályzatot nagyon olvassuk át, kiemelném az apró betűs részeket, itt most nagy titok-tartási szerződés nincs. Mindenkinek szép estét kívánok.

A FÉRJEM SZÍNÉSZ

Mint sok ember, rendező, emberbarát és/vagy humanista és ez a kettő azért nem ugyanaz mert két különféle szó van rá a magyar nyelvben, ezért nem tudom elfogadni ha valaki elemző módon azt mondja az „ugyanaz”. Ha valamire azt akarom mondani ugyanaz, akkor azt mondom ugyanaz. Mindenki beleköt mindig mindenbe, akkor én is, csak én ezzel senkit sem idegesítek fel. Vagy mégis?

Én magam tanító, humanista, pszichológus, riporter és író vagyok, olykor egyben az egész, máskor külön-külön. Így kezdtünk el összeccsiszolódni, gyémánt a gyémánttal. Az nagyon kemény kőzet, azaz drágaKincs.

Szóval a humanista férjem aki antropológus és pszichiáter meg riporter meg minden, nos én Őt szeretem, mégpedig azért mert ha megölelem akkor sokféle érzés kavarg bennem szeretet címkével. Ez biztató, hogy soha de soha nem kell megunnom és mindig és mindig lehetek vele őszinte. Egyszerre érzem, hogy testvérem, barátom, szeretőm, munkatársam, meglévő gyermekeim nevelője, nos gyerekemnek nem érzem, viszont Ő engem igen, ezt is tudom. Tudjuk, mikor kell a másikat egyedül hagyni, tudjuk mikor van másra szüksége és nem ránk, mert egyszerre nem lehetünk minden ember. Nagyon félt és nagyon vigyáz reám, de igazándiból mindenkire, mert amit megtanított nekem - akkor még ellenkező csecsemő embernek – hogy amiből mindenféle síkon profitálni lehet az az emberi kapcsolatok szövevényes, ugyanakkor mindennél érdekesebb hálózata. Mikor felnőttem és a szövevényes rendszert felszívtam, akkor azt mondta, az Én Feleségem megérkezett hozzám. Egyesül benne Minden és Mindenki akire valaha vágytam. Felnevelt, magához szelídített, megregulázott, felvértezett, palástot terített rám és lovaggá ütött. És szeretett, nagyon szeretett. Sokáig félve és féltve mutatta ki, aztán megnyugodott és én csak azt

éreztem, hogy soha, de igazán soha nem halunk meg. Nem volt ez mindig így.

Volt aMikor azt mondtam én magányos akarok lenni, mert akkor ihletett és áldott lesz sok-sok pillanat, akkor ő azt mondta, lehet, de a belső szemed csak magát látja, csak a te mélységed, ha nem táplálkozol olykor a külső világból, elsorvad a szépséged, minden lényeged, minden ami áldottá tett. Sokáig harcoltam én ezzel, aztán egyszer csak rájöttem, hogy valami megváltozott. Folyton nevetek és okosan kritizálok, igazságos vagyok, ugyanakkor a végtelenségig emberséges. Nem vagyok követelőző, de mindent amit szeretnék, amire vágyom, amit célul tűzök ki: elérem. Nem törődöm az emberek véleményével, de az emberekkel nagyon. Most már nem félnék tőlem, mert én sem félek senkitől. Nem szent az, ami bennem van, nem gondolom, mert ha ezt gondolnám, megsérülne az emberszeretet, márpedig az valóban szent dolog. Mondjuk ebben segített egy barátom aki egy eszelős pillanatomban azt mondta, nyugodj meg, hozzám tartozol te kis örült, te mindennél drágább a szívemnek. Rég láttam mert stégeket épít mindenféle vizekbe.

Idealistává válni majdhogynem egyet jelent az életképtelennel, ezt írta nekem egy másik barátom. Nem lehet csak a magányos benső világom rendezett és ihletett miközben a hétköznapi életben nem állom meg a helyem anyaként, tanítóként, feleségként, barátként, szeretőként, gyermekként és még mennyi sora van a szerepeknek, amit megélni vágyok.

Ha nem is minden, de az életbe rengeteg minden belefér.

„ A bárhol megtalált jóhoz pedig föltétlenül ragaszkodnunk kell. „

A LEGTISZTÁBB FORRÁSA AZ INSPIRÁCIÓNAK SZÁMOMRA AZ OLVASÁS

Ez a legegyszerűbb. Ha nem tetszik félrerakod és keresel másikat amelyikben elmerülhetsz és ad számodra valamit, ami által több leszel. Valaki humanoidokban olvas, ehhez több türelem kell, engem megnyugtat, hogy a könyvek nem beszélnek. Persze Emberek is inspirálnak olykor olyan módon, hogy másnap is visszapörgeted a tiszta pillantásokat, okos szavakat, méltó életek gyönyörű mozdulatait, ami lehet akár egy aláztos fejbólintás is a másik felé. Egyelőre ritka, nagyon dédelgetem. Épp ezért hatalmas a kontraszt mikor egy olyan emberrel kell beszélgetned aki mindennek az ellentéte. Nem is azért mert rossz, vagy mert feltétlenül rosszat akar, hanem mert nem JÓL akar, nagyon gyorsan akar és nem alázattal akar. Saját magam is jó példa voltam rossz példaként, persze nem túlzó módon és nem sokáig. Idejében felkaptam a fejem az intó jelekre. Persze az idő relatív egyik barátom szerint.

Persze, akarni lehet, sőt kell is, ha nagy dolgokat szeretnénk véghezvinni. Kis tanítványom idézném most egy pillanatra, aki szerint akarni a vécén kell. Bölcsességei örökérvényűek számomra, és emlékezetesek hisz mindig óra közben osztja meg velem, kijön a tanári asztalhoz vagy épp ahol lokalizálható vagyok a teremben, udvariasan, egyenesen megáll, komolyan néz rám, keskeny kis arcában szigorúak a szemek ilyenkor. Én megszívom az ajkam és halkán kérem menjen a helyére, kinyitom a tanári zsebkönyvem és lejegyzetem amit mondott. Ha túl hosszú, megkérem ismétlje meg. Lehet itt sziszegni ki milyen pedagógusnak tart. A válaszom erre szintén e gyerektől jön mikor megkérdi tőlem, szintén az óra közepén, fix stílusában: Mi a stressz oka Zsuzsa néni? Kérdem mi, nekem erről fogalmam sincs. „Az ha nem szarunk rá eléggé a dolgokra. „Én megkérem használjunk más szavakat a vulgáris helyett, de ezt is felírom. Nos a jó könyvek, méltóságteljes, ön-

magukon túlragyogó emberek és a gyerekek után az akarnok emberek a lélekszipolyok számomra. Azt mondja a férjem fogjam fel őket figuralesnek, ki tudja mikor jön jól visszapörgetni egy ilyen beszélgetést. Hát jónak nem jó, de elgondolkodtató. Én nem adnék civileknek tömjént privát használatra. De nyilván ezt elvi síkon szerzik be. Bort isznak, vizet prédikálnak. Én is voltam ilyen, azért vagyok mostanság többnyire csendben mert azt látom mennyire égő voltam régebben. Azt is mondja, ha meg akarok ismerni egy embert utazzak vele hosszan és beszéltessem. Együnk együtt, sétáljunk, ha tud, vezessen, autót is, én pedig nézzem, a mozdulatok megfigyelése, a szemkontaktus milyensége – érettsége rengeteget elárul még arról is, aki jól játszik velük. Több minden megfigyelhető még, de arról nem írok bőven. Ki mennyire befolyásolható érzelmileg, kihasználható testileg, zsarolható, terelhető, megvesztegethető. Egyelőre épp elég megfigyelések számomra a napi szinten táguló értelmükkel a gyerekek. Mikor ennél többet akartam és nem ezt akartam a legjobban az értékválsághoz vezetett és még a pszichiátriára is belátogattam. Mert nem lehet egyszerre ülni meg állni. Lehet nagyon akarni és szép dolgokat tervezni-véghezvinni, de ahhoz nagyon sok mindenen kell keresztüljutnunk, elsősorban az önmegismerésen és az ezzel járó őszinteség alapkövetelmény. Lehet, legyen egy nőnek ambíciója, de csak a megfelelő időben. Adjon ötleteket, de hagyja másokra hogy megvalósítsák. Én tudom mennyire nehéz kiadni kezünkől az irányítást de most már azt is tudom mennyire hasznos és milyen jó azzal foglalkozni ami az adott életszakaszunkban az igazi feladatunk. Hogy mi az? Figyelj és súg a lélek, tudni fogod.

Mi is történt ma velem? Tulajdonképpen az, hogy megtanultam miképp értékeljük és dolgozzuk fel mindazt, ami a hétköznapi életben történik velünk, s mit tanulhatunk belőle. Egyfajta harmónia megszületése, aminek a következménye a boldogság. Ez a taoiz-

mus leegyszerűsített lényege valójában. A boldog derű és a humorérzék még a legmélyértelműbb írásokból is úgy buggyanjon elő, mint egy nevető, friss forrás.

A nem helyén lévő emberek árnyéka ráébreszt arra, hogy nem kell másnak örülni mint az egyszerűségnek és nyugalomnak, a természetnek és tisztaságnak. Indián bölcsesség az, hogy nem engedhetsz be mindenkit a házádba, a lelkedbe, a testedbe mert ha mindenkit beengednél, senki nem lenne különleges.

Hogy oldjam fel, ha nehezen rágható a szívnek ez meg az? Idézek valamelyik gyerektől aki meg tud mosolyogtatni. Micike, ahogy közli, visszamegy oda ahonnan jött, ha a felnőttei nem viselkednek neki megfelelően, nem azért jött ide hogy szomorkodjon bárki miatt. Vagy Móric, akitől szó szerint fogok idézni de előbb megkeresem a tanári zsebkönyvem és visszahuppanok a babzsákra.Pill.

Na meg is van.

„ A polipnak csak szája van, segge nincs.

A polipnak nincs megformázva a segge.

Nincs is neki segge. Semmi!

A teknősnek meg nem látszik a segge, mert rajta van a páncél.

Legalább eltakarja.

A polip viszont nudista. „

Hogy mi köze ennek bármihez amit az előbb leírtam? Semmi! És akkor mi van. Nekem tetszik az a végére, hogy az a szabály hogy nincs szabály. Elég, ha egy törvényünk van. Azt viszont nem szabad megszegni. Szép napot mindenkinek.

„ Jó és Rossz megkülönböztetése a bölcsesség alapképlete.”

ALIGHOGY MEGFOGANTAM

Vissza is akartam fordulni, na ebben mondjuk pont olyan vagyok mint anyám. Pont Ő miatta akartam visszafordulni oda, ahonnan jöttem, mert olyan műsort levágott mikor épp megérkeztem, hogy ihaj, pedig az Apám az, aki a képzett Színész. Pont jókor voltam jó helyen vagy rosszkor rossz helyen, vagy rosszkor jó helyen, talán az utolsó az igaz. Mert miután anyám kiadta magából az összes létező fájdalmát és félelmét, tudtam, csak miattam tette, hogy lássam ahogy megszabadult tőlük és ez engem ne nyomasszon, se a testvéreimet, se az egész családot. Tudjam, jó helyre érkeztem. Nem akart Ő rosszat, csak nem rendezés alatt tette, apám szerint ez miatt az amatőrök veszélyesek, se baj, mondta anyámnak, van, amiben profi vagy.

Három testvérem van, de nincs mindig olyan kapcsolat, hogy mindent láthassak, nagyon kicsi vagyok még. Jó fejnek tűnnek, persze messziről-de mit nekünk a fényév távolság? Azért gondolom, van még mit tanulniuk. Ami miatt maradtam, az az Apukám szeme volt, látni akarom közelről is, sokszor szeretnék belesnézni, erőt meríteni, én még ilyen szép lelket mint az apukámé nem láttam soha.

Anyá az más tészta, azért is nem fordulok vissza, mert Ő most fog felnőni és lesz igazi nő végre és elfogadja, hogy ÉN leszek a gyerek a családban, Ő pedig CsaládAnyá, a legszentebb módon. Olyan bátor és kedves és vicces, valahogy mindig könny gyűlik a testvéreim szemébe, ha sokáig nézik mert olyan megható a lénye, olyan szeretnivaló, hogy túlcsondul a szívük. Én is akarok ilyet érezni.

Amit most tudok, talán elfelejtem, mikor már náluk leszek, talán nem. Sosem fogják megtudni milyen bölcsességgel és felkészüléssel a hátam mögött jövök hozzájuk. Vagy mégis, kicsit különleges ott mindenki.

Megyek vissza koncentrálni, megnyugtanni Anyát, hogy itt vagyok. Gondoltam okádja tele a wc-t at-

tól megnyugszik, biztos jelnek tekinti a jelenlétem, de nem, nem leszek először ilyen drasztikus. Kicsit szurkálom itt-ott, meg émelegjen csak, meg mondja Apámnak vegyenek gyömbéres kekszet meg kekszsütőt, meg sírdogáljon örömeiben, meg mit tudom én mit kell ilyenkor, még csak most kezdek, viszont nagyon jól csinálom. Nem vagyok szerény, de van mire. Mi leszünk a nagy boldog Család. Olyan erőt viszek magammal, megmásíthatatlan szeretet energiát, ami olyan védőburkot alakít ki körénk, hogy nem létezhet más forgatókönyv csak az, aminek a végső következtetése a szépség és jóság, a szeretet és igazság. És ezekből mindenki annyit kap tőlünk, amennyit megérdemel. Most elköszönök, mert anyám az a jó, az az édes, készülődik. Komolyan mondom, ha pasi lenne azt mondanám piperkőc, nem tudom nőbe milyen az ilyen, hogy mondják, néha még keresem a szavakat. Ahány tükör mindbe belenéz, belenevet, fordul egyet a szoknyájában és tudom, soha nem fogok rá haragudni és Ő sem tud rám, mondjuk nem is lesz miért. Látom ahogy Apa alszik, Anya szemén keresztül. Lehet, hogy sajnálom hogy hányingere van, de minek füllentsek. Majd meghálálom. Apa felkel, Anya pislog és mondja neki:” Életem, hánykolódom de éhes is vagyok, meg szédülök.” Apa megdörzsöli a szemét, tetterkés és közli: No para Baby, van itthon gyömbéres keksz.

Hát szerintem náluk nem fogok unatkozni.

„Ami számodra gyűlöletes, ne tedd másnak. Ez a Tóra. Minden más rész a Könyvben, ennek a magyarázata.”

HA VISSZATEKINT AZ EMBER RENDSZERINT RÁJÖN MELYIK VOLT AZ A PILLANAT MIKOR A VÁLTOZÁS SZELE ELKEZDTE CSAPKODNI.

Mikor ezt felhozta egy jóbarátom, illetve kérdést tett fel e tárgy körben, én azt mondtam, hogy nem tudom. Kikerekedett a szeme és kérdezte, hogy-hogy nem halottad? Mondtam tényleg nem tudom. Erre azt mondta, hogy én nem figyelek a komoly dolgokra. Nekem ilyet ne mondjanak, főleg akkor ne ha olyan hajlamuk van, hogy egy ajtón belépvén vallási idézeteket szóno-
kolnak, ráadásul Kettőt, na az meg már egyenesen te-
átrális. Egyenek inkább ginzenget, jó sokat.

Változás szele? Keresek példát.

Én összehasonlítok néha hasonló helyzeteket az éle-
temben, de azt sem túl sűrűn. Ha történt olyan, hogy
bazi kupi tetejében ültem a lappal és írtam mindezt
fürdőköpenyben és mellé fulladásosan köhögtem és
rotyogott a kaja a gázon, akkor hasonlítok egyet, hogy
MOST mi történik.

Nincs fulladásos allergiám, mégcsak nem is szipogok.
Bőrszínem egészséges mert épp fát hordtam fel a te-
raszra és kint kb mínusz öt fok van. Nincs rajtam kö-
peny hanem mellény és a fiamtól elkobozott sál, ami
jól megy a szememhez, de kapott helyette olyat ami
jelenleg a kedvenc márkája, mert őt még érdekli az
ilyesmi. Nem főzök, mert maradt tegnapról.

Ennyit a változás szeléről ami megcsapott és amiért el-
képesztő módon hálás vagyok.

És ez még csak a jéghegy csúcsa. A többi elképesztően
csodálatos változásról vallási okok miatt nem beszé-
lek, csak megsúgom: Csodás Álmok Jöttek.

ITT MINDENKI OLYAN ELFUSERÁLT.

Igen, itt tényleg mindenki baromira elfuserált. Mint-ha a Lúzerek Karácsonya teljes gárdája kicserélődött volna és a szereplők rendeznék a stábot. Egyszer mindenki megunja hogy báb legyen. Vannak azok a mesék mikor a gyerekszoba kis lakói, akiket karácsonyra kapott a család szeme fénye, életre kelnek. És aszerint hogyan viseltetett a gazdájuk, úgy viseltetnek a gyermekkel, akinek innentől kezdve felelőssége van. Mindig van egy kedvenc játék. Ez a kislány jószívű volt. Volt, hogy azt mondta lemond mindenről, hátha a báboknak máshol jobb helyük lesz, hátha másnak nagyobb örömet okozhatnak, hátha valahol nagyobb szükség lesz rájuk. Még a kedvenc ólomkatonájáról is lemondott volna. Pedig iskolába menet mindig a szívéhez szorította miután kicsit melengette a tenyerében, hisz éjszaka kihűl a szoba, az apró kis figura téli reggeleken egészen dermedt-hideg tudott lenni. A kislány ilyenkor csak állt az ablaknál, kinézett a kopár kertre és addig állt úgy, míg mindkettejük fel nem melegedett. Szerette ezeket a pillanatokot, mégis, odaadta volna a kis figurát a kék ruhában valaki másnak, olyannak ,akinek szomorúbb volt a tekintete, mint az övé. Készültek az elválásra, a kislány és a katona. Egyikük tekintete már nem csak elmélázó-gyermeki volt, hanem olykor kíváncsi, a másik pedig már több évtizednyi gyerekkéz olykor méltatlan érintését, dobálását viselte magán, magányos polcok poros magányát, az ólomszív kihűlt. Elfáradt. De az utolsó feladata az volt, hogy úgy hagyja ott ezt a kislányt, hogy örök-boldog ajándékkal jutalmazza meg. Mit szeret? Állni az ablaknál, olykor kicsit ringatja is magát, belefeledkezik abba, amit lát. Mi legyen az – mit adhat ? Ekkor egy kis madár szállt a szemközti fa egy csonka ágára. A kislány tenger szeme összekapcsolódott a madár éles, figyelő tekintetével. Kezei közül kihullott a kis katona. Az ott lent egész más perspektívából nézte a gyermeket. Ma-

gas volt, fölé tornyosult, ha nem ismerte volna a keze és a szíve melegét, félhetett is volna tőle. De büszkeséget érzett és nyugalmat. – Ne lény soha magányos. Emlékezz hogy mindig óvni foglak, bárhol jársz majd én ott leszek. Ne légy soha magányos.

Sokáig feküdt a padlón. Nyáron a kislány Öccse talált rá az asztal alatt. Levitte a közeli tóhoz és beleültette a játékhajóba, ő lehetett a Kapitány. Az utolsó, amit látott és érzett az a víz langyos hulláma és valami gyönyörű vakító fény. Lassan hullt alá, nem volt olyan nehéz mégsem. Lent körülölelte valami puha otthon érzés, ami a polcokon sosem volt érezhető, csakis a kislány tenyerében. Vajon hol lehet? Tiszta volt a víz, hiába volt a tónak cseppet sem kecsegtető a neve. Egy madár, aztán kettő szállt el felette, játékosan kergetőztek az égen.

Nem baj az, ha olykor elfuserált vagy és az életed is azzá válik. Nem baj, ha nevetnek rajtad, mert akkor titok tudója vagy, olyané, aminek a mélyére nem sokan akarnak menni. Nem baj, ha olykor báboznak veled, öt ujjukra húznak és mulattatnak veled másokat. Egy tekintet kell, amibe egyszer belekapaszkodtál és az fog átsegíteni mindenben, egész életeden át.

„A szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a közöny.”

MIKOR MÉG HELLYEL-KÖZZEL OTTHON LAKTAM

Volt egynémely zűrösnek mondható ügyem-kapcsolatom. Kérdezték hol vagyok, merre járok, mondtam dolgom van, ígértem fűt-fát hogy majd megcsinálom amit kell. Munkahelyen, barátoknak, minden elképzelhető térben és időben a megfelelő fórumon jelen leszek, csak most hagyjanak menni. „Szegény ember az, aki még ígérni sem tud„ – gondoltam magamban. Nevelőapám, aki nem volt olyan naiv mint a többiek, már gondolatilag korigált. – Kislányom, aki csak ígérget, az egy idő után nem lesz szavahihető. Majd csak legyintenek rá, és nem veszik komolyan. Inkább tanulj meg csöndben maradni, akkor még sokra viheted, ha csak a megfelelő időben nyitod ki a szádat. Majd megkérdezte: Hova mész a hétvégén? Mondtam: -El. Csak úgy....Fffagyizni egy barátommal. Aha – bólintott majd egy hármás csomagolású extra vékonyat dugott a táskámba. – Anyádnak azt mondom kecmergőre mentek a barátnőiddel. Isten bocsássa meg a vétkem állandó jelleggel, tenmiattad. – neveléskor olykor előjött a tájjellegű beszéde. Felpillantott a feszületre ájtatosan majd megpörgette az aprót buddhista bő gatyájában. – Eriggy.

Mikor szerelmes lettem akkor is azt mondta jól figyeljek rá. Nem azt mondta, hogy az baromság, csak majdnem. Azt mondta ez ügyben is az üzletben kell hinni. Nem jöhetsz ki mínuszosan egy szerelmi ügyletből „Lelkileg, szellemileg, érzelmileg-elsősorban, a többitől majd később beszélünk. „

Olyan nevelést kaptam, hogy néha a fejem forgott, máskor a gyomrom kavargott, az érzelmeim pedig mesterien díjat érdemeltek volna egy szappanoperában, vagy még többen, pláne. A végén már senki nem volt velem kapcsolatban tisztában semmivel, olyan csodálkozóan ártatlan képet tudtam vágni mint egy szurikáta a sivatagban. Meg érdekelni sem érdekelt túl sok minden azon kívül, hogy jól érezzem magam,

mert ha én igen, akkor a körülöttem lévők is így tesznek. Vallás ugyan nem lett belőle, de igen jó elgondolás volt.

Valaki azt mondta később, itt ez a színház, igazabb itt minden mint bárhol máshol, dolgozz nekik. Mondtam Nem. Mondták De. Azt mondta a nevelőapám is, hogy higgyem el, az én karakteremhez ez az élet lesz a megfelelő, itt nem fogok kilógni a sorból, „nem szűnsz meg önmagad lenni, végigjátszhatod az életed.” Hidd el jó lesz, hát adtam én neked valaha rossz tanácsot?” Csak igaza lett. Mert ott volt köztük a szép szemű – puha hajú. Aki eleinte sokat sóhajtozott, mérgeződött miattam, de a végén azt mondtuk, megérte. Kiharcoltunk magunknak egy jó szerepkört.

Akkora bazi csokrot kaptam az esküvőre hogy ha elhajítom, ki tudja hol áll meg...eszem ágában sem volt elhajítani, olyan szelíd-kedves voltam aznap mint egy ma született hurka. Éjfél után persze tánc közben ordibáltam hogy” Tökre Férjnél vagyok mint a szar” és az asztalon is táncoltam régi jó szokásom szerint.

Másnapra már csendesesen pakoltam a maradékokat és egy életre megtanultam, hogy művész emberek nem óbégatnak át egymásnak asztalok felett hogy „Csak verseket írsz vagy mást is?” mert az bőgatyás parasztság, olyan mintha valakiről, aki védtelen, letépnéd a ruhát vagy legalábbis elszaggatnád rajta.

Akik azon dolgoztak, hogy erős, ügyes meg minden legyenek, azok most már hátradőlnek olykor fáradt-elégedetten és meghatottan paskolnák pofikámat joviális mosollyal és ölelgetnének büszkén, viszont én meg már nem állok meg nekik és nem, nem is szégyellem magam meg aztán túlságosan meg sem hatódom mert minék az. Azt elintézem magamban, sose tudják meg hogy épp hatódom ókor-mikor, na bumm.

Annyi mindent tanultam, ó.te.jó.ég. Olyan hálás is vagyok. Nagyon kemény-nagyon hálás. Nagyon álmos. De aludni most nincs idő. Nem is baj, tökre jó ébren lenni.

MOST TÖRTEM EL A HÁZI ÁLDÁSOS FALI TÁNYÉRT

aztazt, Hol hit ott szeretet...nézzetek utána. Két nagyobb, egy kisebb meg egy icipici darabra törött. Nincs pánik, megragasztottam. Régebben kidobtam volna, de manapság ilyen nem teszek, amit menteni lehet, megmentem. Legalább lesz egy története ennek a tárgynak is, jelen pillanatban nagy sztori, hogy nekiálltam takarítani a konyhát, ezért történt meg. Mit mondana ez a tányér ha beszélni tudna? Talán amit Öcsi is, ha gyógyult egy bibije itt ott a testén. „de kár mindjárt nem is látszik, pedig szeretem a sebeimet,.. Ezzel a mondatával a frászt hozza rám, de a férjem azt mondja ne tegyem, fantasztikusan okos, jó forrásból táplálkozó megjegyzés, Ő már érti mi is Soa fájdalma. Hogy mi Soa fájdalma? Tessék utánanézni. Aki megszi okosabb lesz és kap tőlem egy virtuális pacsit.

Vagy azt mondaná a kis agyag tál amit én régebben: nem voltam jó helyen, azért történt meg velem mindez. Mindegy is. Ne beszéljünk róla többet. Megragasztottam, funkcióját betölti, története van, szép maradt.

A minap a gyerekek a suliban mindenfélét utánóztak. Eljátszottak állatokat, mesterségeket, mutogattak össze-vissza. Amerikából jöttem és az Activity játékok kutyulmánya volt. Eszembe juttatta mindazt amit ezzel kapcsolatban eszembe lehetett juttatni.

Apukám régen azt mondta olyan vagyok mint egy gyík. Nem túl nagy, szereti magát süttetni a napon, ha kell fürge, ha kell, nem túl okosan pislog ezzel is jól álcázván magát, valamint nem akad ki, ha elhagy egy farkat, hanem megy tovább. Gyíkcocská már nem vagyok, ez az egyik gyerekem reszortja, nem lesz már vele gond. Oroszlán mint a horoszkópom, hát nem is tudom. Nem a stílusom már hogy obégassam „na ki a király hö „. Nem is tudom. Valami erdő kell körém ez tuti. Tisztás, víz, de talán madár lennék, á nem, jobb már két vagy inkább négy lábbal a földön. Aki már volt mindenhol, az mind ezt mondja.

Azt is az apukám mondta régen, hogy olyan vagyok mint a csalán. Kis mértékben gyógynövény, külsőleg-belsőleg, de ha valaki beleesik, az jajgat. Kösz. Így szóltam, de aztán elértem, hogy virág legyen belőlem. Nem tudom milyen, nem az én dolgom ezt eldönteni. Ha tárgy lennék mi lennék? Nem is tudom. Igaz gyöngy, vasmacska, blablalba ezek a vizes dolgok egy idő után azt mondom nem a természetes közegem, hiába írtam róluk régebben. Persze a tenger feneké vonzó egy ideig, de aztán nem kapunk levegőt és szét akarunk nézni a felszínen. A levegőben repülőgép, de mit tudnak ők. Irányítás alatt könnyű, elkapom a tekintetemet, mi van még itt. Nincs idő gondolkodni, idő van, a kisfiam még óvodás ekkor, megyek érte. Öltöztetem, a jele ott virít: zászló. Igen beszédes, szép dolog. Minden jegyzett ország él vele, jelkép, egy pillanat alatt benyomást gyakorol, kifejez, hat az érzékekre és az érzelmekre. Akár....de már piros jelzés jön. A férjem mondta, úgy lehet elérni bármit, ha nem szalma-láng az, ami bennünk ég. Nem felemészt, hanem melegen tartja a szívet, örökmécsese az életnek. Persze nem mondta ilyen szépen, de pont így gondolta.

Márpedig egy zászló lobog. Nem lánggal, hanem a széllel. Egy ismerősöm végre mondott valami értelmet és nem fellengzőset is a minap. Nagyon jó hogy olyan mint egy két lábon járó enciklopédia, mert sokat lehet tőle tanulni. Pöle azt, hogy bizonyos akupresszúra technikával hogyan lehet kivenni a fejfájást. Ha valahol jobban fáj, mint az eredeti fájdalom helye, akkor az elmúlik. – Szóval azt mondta, bír ő mindent, hideget, meleget, de a szelet nem. Jobban megviseli bárminél. Igaz is. Ha hideg, az csontvelőig átjár minket, az szörnyű. Ha meleg, két pillanat, és folyik rólunk a víz. Ereje kicsavar fákat, iszonyatos károkat tud okozni. És mi ennek tesszük ki a zászlóinkat.

Gondoljunk csak mit énekeltek meg okosan. Ha én zászló volnék: akkor lennék boldog, ha kifeszítenének, nem lennék játéka semmiféle szélnek.

Erre meg nagy ünnepekkor mi van? Lobog ott mindenfele össze-vissza. Lehet hogy szép és megható látvány de tulajdonképpen eléggé aggasztó. Hamarabb tönkremegy, van, hogy szétszaggatja ez az elem igen hamar, ha olyan az anyaga, akkor meg pláne. Milyen menő lenne. Mi lennénk a kifeszített zászlók országa. Mit csinálnék én? Még egy Szabadság szobrot, szemben a másikkal és valami marha jó anyagú szóttésből a kezébe adnám a magyar zászlót, fogja úgy, mint a tesója az ágat a másik hegyen. A többit már had ne én találjam ki.

Á, ez sem jó. Jézus óta ha valamit kifeszítenek elkezd viszketni a tenyerem, komolyan mondom. Lehet az ruhaszárító kötél, fonaljáték, bennem megszólal a vészvillogó. Mindegy is, azért nem baj ha idejutottunk, legalább kifejtem véleményem ezzel kapcsolatban.

És most már a Himnuszt is illő lenne lecserélni, szerintem senki nem sértődne meg a régiek közül, a fiatalságnak teret kell adni. Megújulni a tradíciókban is lehet. Nem költeni tengernyi milliókat hogy jelképeket hajóztassunk vizeken, hanem másra fordítani, humán erőkre tékozolni mondjuk akik feljebb emelhetnek akár egy országot is, na bumm.

Én, ha politikus lennék, biztos ezt csinálnám szép csendben persze. Ami most van, az egy kutyulmány, igyekvése annak amikor másolunk egy szériát, de már nincs több évada. Vége. Gyakorlatnak jó, mi több tökéletes, zseniális volt, de nem ragadhatunk le. Önálló gondolatok! Tessék megmutatni. Nincs több mismásolás. Milyen az, ha az a politikád, hogy ember maradsz mindig, minden körülményben. Amilyen vagy olyan. Aztán hogyan javítod magad és mások számára elfogadhatóvá. Bepillantást engedsz magadba és láttatod, hogy egy vagy közülük és megnyugodhat mindenki, nem kell, hogy szentté avassanak minket. A legjobbat kell kihozni abból ami van. Szabaduljunk meg mindentől, ami hátráltat, legyen az ember, érzés, szokás. Aztán ha szentek nem is, de boldogok lehe-

tünk. Ez mondjuk nem egy rossz politika.
Igazándiból már nem lennék más, csakis Jómagam.
Azt mondta a barátom ne akarj más lenni, jó vagy te
így, nekem jó, ne variálj, abból nem mindig születnek
jó dolgok. Szóval vagyok Aki vagyok.
Valaki azt mondta kellő képzés mellett mindenki lehet
színész, politikus meg.....a harmadikat mindig elfelej-
tem. Szép napot Mindenkinék.

„ A Fegyelmezett Emberek Ébredése maga a Tudás Lámpája. „

SZERETTEM KÖRBEÜLNI AZ ASZTALT KÉSŐ ŐSSZEL AZ ESTI VACSORÁNÁL

Már begyújtottak a felnőttek a kályhába, a meleg lágyan áradt a szobában, szinte látni lehetett ahogy kavarog körülöttünk. Ha kiszaladtak valamiért az udvarra füstös, nehéz illat kúszott be a szobába a hideggel, mélyet szippantottam belőle, szerettem, anyám fejcsóválva mosolygott „fene ennek a lánynak az ízlését”.

- Legalább nem kell majd neki drága parfüm édesanyám. – röhögött fel az egyik bátyám és a főtt krumpolis tányérért nyúlt.

Nagyon kedves szokott lenni az arcom mikor az asztal alatt lábon rúgtam. Még fel sem szisszent apám már mondta is, hogy „Megérdemelted”.

- Fiam. – szólt az Öreg. – A húgodon gyakorolod hogyan kell bánni a nőkkel, nagyon nem tetszik ahogy te viselkedsz. A nőknek bókolni kell, udvarolni, kedveskedni. Ezt a lányt te megvadítod ha így viselkedsz vele folyton.

A másik bátyám a hátam mögött ment el, megsimogatta a vállam majd leült velem szembe és kacsintott. Jókedvem lett. Pláne hogy apám jókora szalonnacsíkot kanyarintott a tányéromra.

- Tessék, tessék, itt a hagyma, tessék sokat enni, megint takonykóros odakint a világ. – Anyám letette elénk a kis tálat majd ő is helyet foglalt, közel a konyhához, hogy ha kell valami hozza is tüstént. Én szertartásosan legbelül helyezkedtem el, bizonyos okok miatt.

- Mesélj fiam. – fordult apám az idősebbik testvéremhez, - mi hír a nagyvárosban? – lassan kortyolt a teából, bajszán megült a fehér hab ami az instant tea te-

tején lenni szokott. Ezt szerette hát Istenem. Azonnal oldódott.

- Jól mennek a dolgaim, rengeteg a munka, elkezdte még a segítség. Ha végzett az iskolával felviszem a Hugit. – nézett rám mosolyogva. – Lesz majd drága párfűm meg kedves szavak, ott olyanféle emberek dolgoznak. – jól megnézte magának az öccsét. – Ez még hülye. – mondta egyszerűen.

Az egész kisvárosnak meg a családnak meg kellett szoknia hogy a tesó sokra vitte, nagy ember lett, hogy bár sosem járt olyan vizeken mégis tengernyi esze volt. Azóta persze látta az óceánt is. Mutogatta a képeket a telefonján, lelkesen mesélt és mindig mondta: - tanulj, tanulj Kicsi Lány, az minden, aztán lesz Minden. – és tanulj meg viselkedni – fúrta tekintetét aggályosan az enyémbé. – Olyan vagy mint egy vásott kölyök. Egy idő után nem édes. – nem sértődtem meg, mert teljesen felesleges volt, azt más embereknek tartogattam.

Mikor hazalátogatott jó illata volt, lassú mozdulatai, sok kérdése. Aztán levetette a drága ruháit, régi melegítőjébe bújt és kiment a szüleimmel a kertbe, én akkor nem mentem vele, tudtam kell idő mikor csak az övüké a legnagyobb gyerek, pedig állandóan vele lógtam volna.

Eltelt pár év. Azóta én is hazajárós lettem meg a másik tesóm is, megtanulta, hogy tisztelettel kell viseltetni az emberek felé. Van drága parfümöm is, de azt az üveget őrzöm ami olcsó illatot árasztott, amit még akkor vett nekem a Testvérem mikor még csak álmai voltak és kevés pénze, de mindig így csináltuk. Eljártunk a tyúkudvarban hogy királyi terület, Ő a király én a királyné. A patak volt a tenger az uszadékfa a hajónk, a száraz kenyér amit a tyúkoknak szánt anyám a hatfogásos vacsora, a fán az alma az igazándiból Aranyal-

ma, teljesít jó kívánságokat, de csak jókat. Jó embereknek. Olyanokat gyűjtöttünk aztán magunk köré. Vagy megjavultakat. A bátyám a tenger eszével jobbá tett, átreformált egy egész társadalmat, minden szeretet, szépség, jóság és igazság elérhetővé vált mindenki számára.

Minden amit eljátszottunk valóság lett. Van aki azt mondja varázslat, van aki azt hogy tudomány. De ők sem veszekednek, mégcsak nem is vitatkoznak, csak mindenkinek megvan a joga nem egyformán gondolkodni, hisz annyifélék vagyunk, hála a Jó Istennek.

Ó.te.jó ég. Túlfőtt a krumpli, pedig mindjárt vacsora idő. Kint eső, behunyom a szemem és látom ahogy esőkabátok, gumicsizmák özöne lepi el a teraszt, ázott macska nyávog, kutya ugat, egymás szavába vágó édes mondatok, hajolok, vetkőztetek, terelek, csitítok, szemem összeakad azzal akivel ezt a birodalmat igazgatjuk, már nem bánja, hogy nem kétszemélyes.

Mindez valóság lesz pár pillanat múlva, pont úgy ahogy leírtam. 10...9....8.....elképesztően minden jót Mindenkinek.

„Meglátni Istent a minket körülvevő események mögött: közvetlen válasz Tőle az imára.”

LÁNY LÉTEMRE TANULMÁNYAIMAT KATONAI ISKOLÁBAN KEZDTEM ÍGY A BARÁTI KÖRÖM TÖBBNYIRE FÉRFIAKBÓL TEVŐDIK KI

Persze vannak barátnőim, azaz inkább ismerőseim, ezt a titulust nagyon szigorúan osztogatom. Az a tény, hogy jobbra férfiak mellett szocializálódtam jelentős mértékben befolyásolta élelátásomat, szarkazmusomat és végtelen megértéssel vértezett fel, valamint megerősített, ami nem hátrány a kapcsolatok szövevényes rendszerében manapság.

Most is itt ülök és nézem, hogy fordult a világ hatalmasat. Én ülök nyugiban a kanapén, most már fülhallgatót dugtam a fülembe mert annyira nem érdekel hogy EZEK itt mit művelnek. Ezek itt a legjobban szeretett, fontos emberek az életemben, barátaim, életem napjainak nagy megosztói. Most mindegyik zaklatott, pont mint régen buli előtt a lányok csak éppen nem sminkelnek meg cserélgetnek ruhákat meg kiegészítőket. És nem buliról van szó, hanem az életükről. Egyikük épp kapuzárási pánikol, azaz nem, véleménye szerint csendesen, diszkréten zárogatja kapuit. Akkor. – kérdem én – miért emeled fel hangod és kötözködöl mindenkivel aki épp utadba kerül? – 12-szer kell pislogni ilyenkor hogy eléggé kijöjjön a sodrából.

- Na nézd, csak – nézett rám. – Kiszólt a luk a gödörből.

- Mondom én. – nézek másik szerettemre. – Mégis pánikol. Lámpalázás. – mindig jókat röhögök saját vicceimen. Másik szerettem épp lógatja fejét két térde között az asztalnál, muszáj négykézláb állnom és alulról szemlélődni hogy mizu, erre végre elneveti magát.

- Te bohóc, te! – ölel magához. Pánikolós barátom nem nézi jó szemmel mert ő most jelenleg minden egyes nőt birtokolni akar. Bosszantja ha valaki kimegy a látókörből. - Ember, majd elmúlik! Ezek csak hormonok! – kiabálok a földön ülve, másik barátom keze vállaimon.

- Nem pánikolok! Hol a fehér alsógatyám! – egyik aj-

tón bemegy, ugyanazon ki is jön.

Harmadik barátom nyomkodja telefonját. Hol felderül arca, hol elszomorodik. Attól függ melyik csajjal csetel.

Komolyan mondom lányok, nők, asszonyok, paradigmaváltás folyik. Most a férfiak szenvednek tőlünk és miattunk, most tanulják meg min mentünk keresztül rossz berögződések miatt évtizedeken vagy mi több századokon keresztül. Megszűnt az átok, felülkerekedtünk rajtuk.

Vidáman, boldogan tesszük dolgainkat, nincs a lelünkön béklyó. Mosolygunk egymásra mert értők vagyunk, egymás szövetségesei, többet már egy férfi sem játszik ki minket egymás ellen. Küzdünk, dolgozunk, van hogy már anyák vagyunk, de emberek, érző, tudatos lények.

Boldogan dőlök hátra, elnézem még őket kis ideig, majd kimegyek a házból, csörög a telefonom. Beszélgetek kicsit valakivel aki más mint a többi, ők már a hátam mögött, a többi. Kell egy mérce, az sem baj, ha jó magas.

Fehér zászlót mutatunk egymásnak, megvártuk, kivártuk egymást. Sokszor mondtuk: nem kellene szertnünk egymást, ne nehezítsük meg egymás életét. Azt mondta esztét veszti miattam, minden összeszedett józansága veszélybe kerül a közelemben. Aztán mégis én roppantam össze egy időre. Nincs már fehér zászló, elnehezült karunkból kiesik. Szerelmes vagyok, mindig is az leszek. Nem védekezem többé. Mindig is az leszek.

Ez a hajó talán elment, de akkor is. Szerelmes vagyok, mindig is az leszek.

Fújja a szél a szoknyámat, hajamat, nagyon boldog és

szabad vagyok.

Három fej az ajtó nyílásában. Mind készülődik. Men-
jetelek – szólok. – Elindulnak és mind visszanéz, alig
várják, hogy megérkezzenek valahová.

Gondolom megint ide, vissza.

De most nekem is dolgom van, mikor kezemben a ko-
csikulcs kikerekedik szemük. Meg mi az a fehér anyag
a kezemben. Te elhagyod a házat???

Keresek egy jó magas pontot egy hegyen és kitűzöm. –
szólok. – Nem szórakozhatok mindig veletek.

Indítok, sebességbe teszek, hátra, egyes, kettes.....
megint a telefon.

„Ha te adsz egy esélyt nekem hogy szeresselek én adok
egy esélyt neked hogy szeressél”

Nézhetek utánam ti ott a visszapillantó tükörben.
Kezük megáll az integető mozdulatban. A bohóc ki-
hajózott.

„Félelem, hit, szerelem. Jelenségek, amelyek meghatározzák sorsunk
alakulását, erők, melyek jóval a születésünk előtt hatni kezdenek és
az elmúlásunk után sem szűnnek meg. „

A FŐISKOLA ALATT ÖSZTÖNDÍJJAL HOLLAN- DIÁBAN TANULTAM EGY SZEMESZTERT,

azóta mondhatni abból élek, amit ott és akkor megtanultam, természetesen helyyel-közzel. Ha az Élet iskolája készít fel a valóvilágra, akkor megtanulsz nem félni, ami hatalmas előny ha úgy összességében tekintesz mindenre. Mert az, hogy megtanulunk írni meg olvasni és valamennyire a matematikához is értünk, számrendszerokkal dobálózunk, attól még nem leszünk méltóak egy valamirevaló bolygó, és főleg nem a világegyetem meghódítására.

Hogy mit tanultam.

Másolni, na azt meg kellett tanulni és figyelni a mestereket, a képzeletet kombinálni a valósággal de úgy, hogy ki ne találják melyik melyik. Aztán alkotni egy új szót. Végezetül ha majd a mester les rád oldalról, na akkor bukott le, lekörözted. Ez a tanítás-tanulás lényege.

És hogy mi történt még?

Mikor tavaszi szünetet adtak ki a rotterdami üvegpalotában – azóta nézem hogy van e fal fenékmagasságban és mi van ha felcsúszik a szoknya, mert amúgy nem gond, de ott akkor az volt. A dokkmunkások a kikötőben ha akartak, beláttak. Akartak. A dokkmunkások nagyon izmos fiatal emberek. Friss halat szereznek meg minden. Ott a szemed előtt filézik ki és jókedvűen kérdezik maradhat – e, ha pár dekával több mint gondoltuk. Persze hogy maradhat, hát hogy a f..a ne.m.

A tavaszi szünetet kihasználtuk és egy-kettő-három hátizsákkal bejártuk nyugat-Európát. Két amcsi srác és én. Rodrigo és Eric. Eric coloradoi volt, Rodrigo pedig Limából jött, de azon a Főiskolán tanult ahol Eric. Tanult!- horkanok most fel. Én magyaráztam el nekik mi az a Present Perfect. Pláne Continuous! Hírét sem hallották. Pedig az fontos ha valami a múltban kezdődik el és kihatással van a jelenre.

Jó csapat voltunk, ők Amerikából jöttek és volt pén-

zük, én meg lány voltam a Balkánról, ez azóta haláli jó kombináció, lelkem rajta hogy ezt írhatom, egyem a szívüket meg. Az egyéniségek találkozója, a nullák és egyesek olyan rendszere, ahol minden mindennel összefügg. Nem mindenki mindenkivel, ugyan! Hol van már a hippikorszak. Túlszárnyaltuk. Egy kellőképp makacs ember bármit képes elérni.

Míg utazgattunk és Mc Donalds éttermekben mérgeztük magunkat, tanulmányoztuk az embereket és persze egymást. Az a furcsa, hogy azt írhatom, nem volt semmi köztünk, és itt nem arra utalok, hogy levettük az összes ruhát. Én nagyon válogatós vagyok, nem annyira, de eléggé. A miféle nék lélekdonor, ki tehet róla, ha a szemünk sem áll jól. Ki kérte hogy két ilyen összefusson? Mert bebizonyosodik, hogy aki mindenkiket szeret, nem szeret senkit. Igazából. Ezért kell az az Egy. Az meg hogy ki szerelmes és mennyire és hogy mi lesz a vége. Mi már az elején pontosan tudjuk minek mi lesz a vége kinek meg ki, kivéve azt az Egyet, mondom. Na, arra nem lehet felkészülni. Csak pislogtunk hogy Ez mi Ez. A többi tanulmány és munka. Múzsák nekünk kellene de alig akad használható, mondjuk ha nagyon jó, monogám vagyok múzsa téren. Is. Ki van ez találva. A férjem meg a végén megszerettem, na Bumm, a világegyetem is így született és akkor mi van. Európában az emberek a szexről, a vallásról és a pénzről beszélgetnek. Egyikről sem őszintén az elején, de ha elhitetjük velük 15 percre, hogy érdekes amit mondanak, akkor megnyílnak. Rengeteg ember beszélt sok mindenről, volt, ami érdekelt is. Annyi lélek szaladt át rajtam, hogy most már címkézni kell az emlékeimet. Arra gondolok, aki azt mondta, - egy látens meleg sok pia után - hogy Szent Péter, mielőtt szent lett, szerelmet vallott Jézusnak - igen, minden valamirevaló tanárba beleesnek a tanítványok, legtöbbször lábön kihordják. Jézus csak szelíden mosolygott, azt mondta „Menj, legeltesd a bárányaimat. „Tudta, ez nem bűn. Nem gond.

Aztán odament hozzá egy prosti, az is szerelmet vallott. Azt is elhajtotta, azt mondván: "Sok férfi volt az életedben de majd rájössz,soha senki nem szeretett annyira mint én. „Attyaisten mekkora duma! De én még Jézusnak sem dőltem volna be, esetleg ha elvesz feleségül. Azt meg már hogyan!

Nagy arc volt, azt meg kell adni, máig az egyik legnagyobb híresség a Földön. Nem mondott rossz dolgokat, és nagyon tudott szeretni, az meg hogy a csodák! Manapság billiárdos lenne csak abból hogy a vizet borrá változtatja és aztán abból a tenger sok pénzből jótékonykodhatna. Másik képességével gyógyítaná a beteget, a tanítványai már nők is lehetnének nyíltan is és nem elrejtve festményeken és....hát ezt jól elképzeltém.Utó.Pia.

Sok ember számolt be arról, hogy borzalmas, kevésbé borzalmas illetve nehéz dolgok történtek velük. Mert az élet nem szláv karnevál. Tényleg, szervezzünk oda buszos kirándulást ne csak Velencébe. Ez a sok ember megpihent azokban a percekben mikor mesélt. Nem számítottak a tetteik, igen, azok alapján mindenki ítélhető, de kit érdekel. Az ember maga tiszteletre és szeretetre méltó kell legyen, nem gyűlöletes, a humanizmus egyik dicsérete ez. Az már más tészta hogy ki meddig mennyire érdekes és egyben van - e a jellem a kellem meg a harmadik amit mindig elfelejtek, majd mástól megkérdezem. Boldog lett minden beszélgetés azon fordulata mikor ezek az emberek azt tudták mondani, minden borzalom, nehézség, fájdalom valahogy mégis hasznos dolgot adott nekik.

Nagyon elfáradtunk, mert sokat vezettünk, sokat hallgattunk blues zenét, ami végigduruzsolta az utat, élén Ella Fitzgerald-dal, sokat piáltunk, alig aludtunk. Jegyzeteltünk, hallgattuk az embereket, veszekedtünk is, de az nem gond. Mikor visszaértünk az iskolába azt mondták olyanok vagyunk ,mint akik túléltek valami bazi nagy elemi katasztrófát. Én szerintem ez úgy volt igaz, hogy mi magunk voltunk a vihar.

Azóta nem dohányzom, nem iszom töményet, főzök-sütök, tanítok, tanulok, dolgozom, mert a munka nemesít. Sino nobilis szerintem még lehetek e téren is. A fent írtak lehet nem javítódtak ki stilisztikailag és azt sem fogom javítani hogy nem mondatkezdéses a nagybetű mindig. A billentyűzet néha nem jól veri a tam-tamot. Az sem gond hogy ugrálok az igeidőkben. Én amatőr, autodidakta meg még valami vagyok amit a mesteremtől tanultam és ez felvértez arra, hogy úgy írjak ahogy nekem jólesik. Örömirás, ezt így nevezzük. Szép estét mindenkinek. Persze ha épp nem ebben a napszakban olvassák kedves Barátaim, akkor ....hiszen tudják mire gondolok, na.

„ Az életünk nem csupán a mienk. Az anyaméhtől a sárig kötődünk másokhoz – a múltban és a jelenben. És minden büntettel vagy kedves gesztussal a jövőnkhez járulunk hozzá. „

AKART A FENE ILYEN JÓSZÍVŰ MEG NAGYLELKŰ LENNI.

De ha ez adatott meg, akkor kár ágálni ellene. Mikor megszületünk a születésnél jelen van a halál és az élet, ez valahogy rendben is van. A halál dédelget addig míg fel nem sírsz, utána az élet vesz a karjába, tart benne mindaddig míg a kiosztott súly egyszer csak lehúzza, akkor a törekeny földi test ismét a halálé lesz, a lélek pedig a végtelenségé. Miért az élet lett az igen és a halál a nagy nem? Nem tudom, talán mert az egyiket ismerni véljük, a másik örök misztikum. De van az úgy, hogy ami bizonytalan, félelmetes, ismeretlen, abból valami eszeveszetten jó sül ki. Ragaszkodunk a földi dolgainkhoz, hisz azokat ismerjük, de mikor Ide igyekszünk elménk legátolt, emléktelen üres lapjával, tudjuk vajon mit hol hagyunk az emberi szolgálatunk miatt? Nem.

Ismertek a földi mindennapok, feladataink, céljaink, önmagunk fontossága és/ vagy a nagy kérdések? Ugyan már. Lehetőségeinkhez mérten sokat tapasztalni, ebben hiszek, az érdeklődésben, a kinyíló tudat tágulási rendszerében, bennünk van a végtelenség. Mikor egyszer ott lebegsz magadban és mindent látsz, nagyon nehéz visszatalálni a földi irányításhoz, de megéri, onnantól te is tudsz irányítani. Dehogy, ez nem hatalom, vagy mégis. Lehetőség talán, az jobb szó. Talán engem valamiért a halál tovább akart dédelgetni. Míg nem adott át, csak az övé voltam, van, hogy a természet íratlan törvényei átíródnak, szemét se vette le rólam nagyon sokáig, ha van a halálnak szíve, én benne érzékeny pont voltam. Minden balsorsszerű lépésnél furcsa mód ő mentett meg életem során, végtelenül szeretett, el nem engedett, nem tartozhattam így sehová, örök hiány vésett elgondolkodtató jeleket rám. Aztán történt valami, vagy jött Valaki, vagy ez így egyszerre. Aki látnok, észreveszi ha valaki nem a jó kezekben van, vagy nem jókor, igen, ez így jobb

megfogalmazás. Akkor adott át Ő az Életnek, vonakodva, de a szeretet mindig nagyobb mindennél, ezt már senki sem vitatja. Én mondjuk mindig jól érzem magam, de az Életben élni azért most nekem sokkal jobb mint eddig, biztosan azért mert ez az idő életem hátralévő részének újdonsága, az meg bizsergetően életteli. Senki sem haragszik rám, miről is tehetek. Hogy kavarog bennem valamiféle megosztottság, csak épp nem a jó-rossz az arány hanem a jó-jobb-legjobb? Hogy én vagyok Önmagam első - második és harmadik helyezettje?

Az Élet tükröt adott a kezembe, smink nélkül nézegetem magam, konok a szám, arányos az orrom, úgy tudok nézni hogy ihaj, ha akarom szép vagyok, ha úgy akarom nem, na és akkor mivan. A Lélek szépsége azonban nem kérdés, hogy nem változhat. Arra nincs smink, hogy korrigálja. Lecsupaszítva is ragyognia kell, ez a törvény. Mindenkinek sok sikert hozzá.

„ Addig lehet hatalmat gyakorolni az embereken, míg adsz is nekik valamit. Akit megfosztanak mindenétől, afölött nincs senkinek hatalma. „

AMIKOR A JÓTÜNDÉR AZT MONDTA LEHET HÁROM KÍVÁNSÁGOM AKKOR ÉN SZERÉNYEN HÁTRADÓLTEM ÉS MEGKÉRDEZTEM,

Ő mit szeretne. Olyan fáradtnak tűnt. Meglepődött, aztán Ő is hátradőlt a fonott székben. Azt mondta csak nyugalmat, annyira elfáradt, és megkérdezte ki vagyok én. Mondtam ja, kivagyok, de nem annyira mint Ő, ne is versenyezzünk ezért a titulusról, csak csináljunk úgy, mint az emberek. Mindegy kik vagyunk, mostanra már tök mindegy. Kávézzunk meg csacsogjunk, de néha azért nézzünk körül. Kérdezte hogy bírtam az utóbbi évek megpróbáltatásait: válás, új kezdet, változások tömkelege, gyerekek „munka...”, mondtam, most ne, majd később beszéljünk róla. Kérdezte nekem mi lett a nagy kívánságom. Mondtam, életet szeretnék adni, Valami Módon, könnyen megélve, segítséggel, szeretetben. Kérdeztem, Ő mit szeretne. Azt mondta még nem tudja, de jól hangzik, amiről beszélék. Mondtam, hogy ebben az esetben ér utánozni, az a legszebb bók.

Azt nem tudom, hogy tanultam meg két kézzel gépelni, bárki tanított, köszönöm.

Köszönöm, aki feltalálta az alkoholmentes bort és a B – vitamint.

Az irónia pedig, ha jól kezeljük, jó barátunkká válik, elővetíti a jövőt amire vágunk. A cinizmus vicces, a pökhendiség bosszantóan tárgyilagos, az igazság pedig példaértékű. Mozogjatok, szeressetek, egyetek, kötődjétek félelem nélkül. Örüljétek ha szép a hajatok, a szemetek, de attól még ne legyetek szemetek. Öleljétek magatokhoz akiknek szüksége van rá és meséljétek el annak akit a legjobban szerettek és Ő majd megdicsér és büszke lesz rátok. Tanítsatok, életet, valóságot, élhető hitet, mindegy is kiben, tényleg, te milyen Istent teremtettél? Ő lesz a tükröd.

Öleld magadhoz a gyerekeket. Kényeztesd, szeresd őket, teremts gyönyörű világot nekik. Távlatokat, kilátást, munkát, emléket, emlékezetet. Annyi minden van... vajon befér:: ?

AMIKOR

az F.F.E.és a F.A.Sz összeszerveződött egy darab erejéig, azt mondta aki benne volt: „itt és most ebben a történetben nem fogjuk tudni hogy ki a Mester és kik a Tantvány.ok.” Muki megmondta hogy mindegy is. Csak artikuláljatok rendesen és ha bizonytalanok vagytok a szövegben dőljetek bátran előre a partner felé és még kegyetlenebbül artikuláljatok meg nevetgéljetek zavartan és játszatok a hangotok egymásik tónusával felváltva.

Az amatőrök bólogattak ijedten aztán megbeszélték hogy tökre nem értik ez itt miről beszél de mindegy is, a statiszta gázsi nagy mulatság. A régi motorosok meg azt mondták szörnyű hogy ebben részt kell venniük. Állatokat is bevettek a színműbe meg gyerekeket és öreget is, mert bármi történik a többi taggal, ezek mindig viszik a prímet, ja meg az Őrült, az utólag derült ki hogy Ő mekkora AduÁsz. Meg kellett kettőzni hármazni négyezni a szerepét, mert mindenhol Ő folyt a csapból, meg a tiszta víz, néhol pedig a gyógyvíz. De azt nem mindenki szíve bírta.

- Ne bábozzunk má’! – kiabálta a pisztácia pöckölő, a szülője meg szégyenkezve szedegette utána a héjat és csitította.

- Tudod Kincsem hogy muszály.... – idegesen igazgatta magán a kendőt, alátúrte megfakult kender haját és szeme tágra nyíltan mindenre ugyanúgy nézett, pislogás nélkül.

- De hülye vagy, a muszáj az pontos J! – kiabált a legkisebb báb és mindenki reménykedett, hogy egyszer lesz belőle pillangó és jó messzire röpül mint a győzelmi zászló és egy darabig mindenkit békén hagy mert mocskos nagy pofája volt és állandóan anyázott. Anya így....meg anya úgy.....sokan gondolták elmész te....ba. Úgy is lett.

Csak mindent tenni muszáj. Értitek, ez volt a lényeg.

Mindegy mit csinálsz csak csináld, jól csináld. Kérdezték mit csinálsz, miért csinálod ki, kérte hogy így csináld? Mondtam nekik elmentek ti a jó büdös francba - a visszhang bennem így válaszolt. Kezdtünk szétesni, a rendezés menekülőre fogta, mindenki sértetten ült a tenyerét a segge alá dugva, lábat lógatva és annyi sminket kenetek magunkra stikában, hogy a maszkmester öklét harapdálta dühében vagy nem tudom miért.

- Én fogok megszólalni de szerepet nem tudok tanulni mert nem JÓ. A. MEMÓRIÁÁÁM! – nagyon üvöltöttem.

- Cavinton! – üvöltött vissza a mester.

- Adj neki szabad kezet! Csak húzz rá kesztyűt! – reszketegen kiáltott a tanácsos úr a nyugdíjas páholyból.

- Pali bácsi kussujjon hát nem látja mi folyik itt! Abszurdum! – az Illető a haját tépte, volt neki.

- Mi az hogy abszurdum? – szemét dörzsölve és macit lógatva kezében előbújt a színházi gyermek mögötte nyávogott a színházi macska.

Én, személy szerint, meg voltam döbbenve. De én csak a sűgó voltam.

A Rendező leült a színpad szélére, átölelte térdeit és ringatni kezdte magát, néha kétségbeesetten körbenézett. Ez nem a valóság ez nem a valóság – emlékeztette magát és olyan szorosan összezárta a szemeit hogy fáj, ez jólesett, rásegített még az ökleivel is. Hátranézett, mind ott álltak a szürke színpadon, nem volt senkiben semmi szín, mozdulat, érzelem. A gyermek, az öreg, az amatőrök a profik, a tanítványok, a mesterek, megkövülten néztek maguk elé. Gyenge fény csak körülötte volt, felnézett, a világosító utolsó mozdulata lehetett hogy rá irányította a reflektort, alig látszott de mégis, arca már halotti maszkká torzult, ujjai görcsösen markolták a semmit.

Szünetet rendeltek el. „Nem akarok beszélni róla – mondta a Fiú, a lány erre azt válaszolta: Márpedig fogsz. Nem baj ha olyan voltál, de mondd el, beszéld

ki magadból – meg én is, jó?” ....vagy valami. Fél szemét megdörgölte, megvakarta fejét és rájött jobb neki a színespadon meg otthoni videókon, most már arra is adnak Oscar-díjat minden erőlködés nélkül. In vitro védelem alatt állok – győzködte magát.

- Hogy adod tudtára ? – izgatott nevetgélés, kávéházi hangok, csésze játék – abból csak nyereség születik. – Bízom az intelligenciában, de nyilván itt biztosra kell menni....- elmélázva csavargatta ajkait.

- Mostanában festek. Megfestem és a kész vásznat a szeme előtt .....

- Mit csinálsz vele?

- Nem érdekel mit és hogyan csinálok....majd tudom mit kell vele tenni. Ha én nem is, Valaki bennem biztosan.

A Rendező összeszedte magát és körbesétálta színpadát. A fénycsóva végig kísérte, a világosító kezdett életre kelni. Legelőször a macskához ment, végigsimított gerincén, az megrázta magát és már el is tűnt a függöny mögött. Aztán a gyermek haján simított végig, Ő rögtön a nyakába kapaszkodott, ő fél karral átkarolta és együtt mentek tovább. Az öreg, a lányok a fiúk.... mindenki sorra került, olyan világos lett a színpadon hogy már csak egymás sziluettjei látszottak, egyedül a gyermek szeme kapcsolódott össze az övével, csak az ő babailatát érezte.....

-Ébresztőőőőőőő! – a felesége közel hajolt az arcába, érezte hogy már kávét ivott és fogat is mosott, puha haja súrolta az arcát, rögtön ébredezni kezdett és nyúlt felé....

-Ne szórakozz, mit csinálsz! – vette le kezét csípőjéről. – Majd ha levitted őket a suliba ...ma te vagy a Soros...- addig elrendezem itthon a dolgokat. Aztán gyere csak haza, az lesz hogy.... tölcsért formált tenyeréből és sügni kezdett. Egyből kipattant az ágyból és azt mondta: A p.....ba de rossz vagy de istenemre jól

teszed ez a Jó Házasság titka és Emberek...higgyék el,
hogy ez most már nem Ritka.

Ha a realitást megszűrjük abból kijön a lényeg és én a lényegre törekszem mostanában. Kellems időtöltést minden programhoz ami adódik, sok türelmet, utána nyugalmat, a többi már jól működik .

„ Aki elég nagy utat tesz meg, az megtalálja önmagát. „

AMIKOR BEVETTEK A NAGY CSAPATBA

Volt egy perc mikor megpróbáltam kifejezni megható-
dottságom és büszkeségem, amiért érdemesnek talál-
tak, hogy köztük lehetek, de persze leintettek, hogy jó,
oké, itt vagy, kár erről szót fecsérelni tehetséges vagy,
de most most munka van. Mikor körvonalazódott,
hogy mi is az a humanista kör, Mármint hogy Huma-
nista Kör, azt gondoltam, sima liba. Humánusnak, em-
berinek kell lenni, hát nem egyszerű? Nos, nem. Meg
morálisnak, nos az sem piskóta. Meg moralizálni, ar-
ról beszélni amiről mindenki, akik persze ha magukba
néznének, szinte csont nélkül mind belebucskáznának
a saját, privát szennyvízkatlanjukba.

Aztán kiderült humanistának lenni sokkal inkább szól
az emberek megfigyeléséről, megértéséről, azért kell
az ő malmukra hajtani a vizet, beszéltetni őket, igazat
adni nekik, mert akkor nyílnak csak meg és engednek
betekintést a való lelkükbe. Mikor aztán ezzel szembe-
sülnek, általában mind szemlesütnek. Ez a mi dolgunk.
Nagyon nehéz meló, de hozzá lehet szokni. Azonban
a humanista betekintés megköveteli a nagyon nehéz
távolságtartást mind érzelmileg mind fizikailag és per-
sze szellemileg. Nem mindig megoldható, bár sokszor
mondjuk, hogy itt-ott a pénisz és a vagina csupán csak
kellék, a nagy érzelmeket meg ugyanúgy el lehet játszani
a színházban is, mintha mondjuk felmentést szeret-
nénk kapni testnevelés óra alól. Mindenki segíti a má-
sikat ebben, már amennyiben kellően humánus, nem
pedig a rég lerágott nácionista elveket vallja vagy olyan
naiv és ártatlan, hogy előhúzza a pacifista kifejezést.
Én is voltam minden előtt humanista lettem, ez az
igazság. Öreg Barátom szerint ez is csak az odasózós,
elfenekelős nevelés következménye, mert ilyen meg-
átalkodott, ellenálló nő-személyt Ő még nem látott
kerek E-földön. Mondom, van remény.

A tudomány, mint új vallás, állítólag még kegyetle-
nebb, mint a katolicizmus volt. Kihozza az emberek-

ből a legrosszabb formájukat, a gyengék kihullnak - ha bizonytalanok vagy fáj nekik a lelkük, akkor gonosszá válnak, rosszindulat keríti őket hatalmukba és ez hamarosan fizikai síkon is megmutatkozik, a testük megbetegedik, így jelez. Én nem tudom.

Állítólag az idős ember, a kiskutya, a kisgyerek és az örült az mindig elővehető elem egy szintéren, ha nincs jobb ötlet, a tehetség nem üt át, ezeket be lehet vetni. Azt mondták írjak le mindent, ami eszembe jut, figyeljem az embereket, a neveket hamisítsam meg, de azért mindenki ismerjen magára. Nos, igyekezni fogok, más is igyekezett már. Az a jó, hogy nem tétre megy, hihetetlen szabad kezet kaptam. Irigyel is mindenki, nem értik. Azt mondják, flegma vagyok, pedig csak szenvtelen, ami a szenvedéstelen rövidítése, de sokat szenvedtem azért, hogy enyém legyen ez a jelző. Vannak barátaim, nyilván, de ez az új falka erősen szelektál, néha megmártóznak valami kedves, szelíd magányban, ami olyan, mint egy puha takaró. Aztán hazatérünk. Amikor valaki azt mondja, rosszul teszem, ha kerülöm a nagy társaságokat, hisz a szociális háló az, ami engem is megtart, röhögök magamban és azt mondom te nagyobb darab lény, Te, hát mi vagyok én, halász ba@meg? Van a csapatban jó dumás ho-ho-horgász, aki kifogja nekünk a nagy halakat és azt mondja, ha ma nincs kedved szocializálódni hát ne tedd, majd a többi kihaénnem járhatja helyetted a száját, minden elképesztő és elképzelhetetlen síkon, ezt most tök komolyan mondom. Az emberek még arra is képesek, hogy összevevessenek azon hogy melyiküket tanítsák előbb móresre. Én már ezt megtanultam és mikor ezt kívülről nézem csak mondom juhujjjj, majd örültök megint ha nem lesz ilyen érdekes az élet, de mindegy, én már senkin sem tudok segíteni, mindenki önként vállalja, meg aztán nem is segíthetek senkinek mert aláírtam a titoktartásit. Ami annyi, hogy segíteni magunkon elsősorban magunknak kell, csak utána tudnak kezet nyújtani.

Mai jelentésem: javaslat: Szerintem mindenki törődjön a saját dolgával. Mivel ez nagyon nehéz, inkább a másokéval foglalkoznak, ez figyelhető meg a célszemélyeken. Minden korosztályból választottam, mindkét nemből. Mikor valakit a figyelmembe ajánlanak, azt mondom, meg tudom csinálni. Jelentős javulás azonban rögtön nem várható, mindig a saját példám lebeg a szemem előtt. Azért jó, mert mindig kéznél vagyok a magam számára. Amin én keresztülmentem, az vár mindenkire. Azt figyeltem meg, hogy jobbára túlélnek. Valaha mottó volt az, hogy „Ami nehéz, azt azonnal elintézzük, a lehetetlenre kicsit várni kell. „

Eltelt kis idő, ennyire már senki nem mer arcoskodni. Hidegháború folyik, szellemi lelki, morális és érzelmi téren. Van, hogy sorozatokat kapnak emberek és mégsem hálnak bele. A múlt század gyötrelmei egy végzetesen és végletesen erős, elmével harcoló fajt képeztek ki, akik igazodtak mindenhez a túlélés érdekében. Sokszor a legfurcsább fegyvereik a leghatásosabbak: a jószág, a szeretet és az igazság. A méltányosság, jóindulat, a segítőkészség. A ma embere ezeket nehezen értelmezi.

Zárt kör a mienk. Érdekes, mindenki igényli a betekintést, azonban azt nem tudják, az ablak amin benéznek, tükörből van. Díszletet és szereplőket biztosítunk. Aláírást osztanak, de megszólítani nem szerencsés őket, örülnek, ha akad idő, mikor nem kell dolgozniuk.

Minek lehet örülni mégis, hideg-háborús idők alatt is: kijön a jó idő, a levegő szárítja a hajakat, a madarak valami eszement módon csivitelnek, több a zöld felület, mint a szürke. A többit találják ki Önök, javasлом: legyenek kreatívak.

AMIKOR REGGEL BEMEGYEK A MOSDÓBA ÉS SÜT A NAP,

nyitva hagyom az ajtót, persze csak akkor, ha senki sincs ébren. Letelepdem és pont elvakít a fény ami a nappali ablakán vetődik oda, hunyorgok. A mozdulatok után lelassult térben ismét nagyon puhán hullanak alá a porszemek, olyan parányiak, viszont rengetegen vannak. Azt képzelem kisbaba vagyok az anyaméhben, a test szöveteinek csöppnyi atomjai úszkálhatnak így a magzatvízben, körülölelve és védve a készülőben lévő új életet. Az úrhajóban lebegő, gravitációtól megfosztott hajósok érezhetnek hasonlót, megannyi lelassult pillanat, abban oldódnak fel, a végtelen vágatában lévő agy mely megfosztja őket a többihez tartozás érzésétől, most kárpótol.

Hogy előrébb van-e bárki vagy épp le van maradva? Ki az, aki nem a többi emberhez igazodik, hanem valami megmagyarázhatatlan intelligenciához, amihez még nem férnek hozzá sokan, akik mégis, azok pedig talán csak nem tudják jól használni. Ők azok a gyerekek, felnőttek akik kilógnak a sorból, a meg nem értett, a nehéz, a más kategória. Türelem kell hozzájuk, epigenetikai feltárása a létüknek, edzése a szellemüknek, lelküknek. Az őket övező gúny lassan halványodni fog, a panaszok elkopnak, átalakul, átformálódik a létüket övező ideges sirám, elkezdik megérteni és segíteni őket. Előtérbe kerül mindaz, amit ők tudnak és a többi nem, elkezdik őket jól figyelni, sem direkt sem indirekt módon nem tesznek, mondanak olyat, amivel bántanak őket. Fájdalmas és szomorú először rájuk húzni a kényszerzubbonyt, gyógyszerrel lassítani a vágató gondolatokat, csendesíteni a vadul száguldó ösztönt, a lét végtelen akarását kordában tartani. Ellenkeznek, menekülnek, sokszor nem más, csupán maguk és a gondolataik elől.

Ők azok, akik hatalmas küzdelem árán, de meg akarnak tanulni olyannak lenni, mint mások. Nem akar-

nak folyton büntetésben állni, amiatt mert nekik nehezebb olyannak lenni, mint a nagy átlag. Ha mégis, már nem ágálnak. Állnak fal mellé, sarokba, sétálnak körbe, magukba szállnak, önuralmat, türelmet gyakorolnak. Egyre kevesebb a büntetés, egyre lassabbak a mozdulatok, kevesebb a düh, csökken a hozzájuk adott kemikália grammja. Megtanulnak figyelni, aztán azt veszik észre elkezdenek rájuk figyelni, de nem úgy mint régen. Igénylik az ötleteiket, a rálátásukat, elismerik amit ők tudnak, ők pedig hálából még jobban belesimulnak ennek a jó fajta, új, szerető társadalomközegnek a karjaiba. A szociális háló már nem ijeszti meg őket, nem kapálózna, nem fuldokolna. Nem csupán önmagukban léteznek és találnak nyugalmat, hanem rábízák magukat a többi emberre.

Képesek az alkalmazkodásra szellemileg, lelkileg, testileg. Idővel szó szerint ellubickolnak boldogan, funkcionálisan a többi hal között, ha már képletekben beszélünk. Jut elég levegő, van elég hely, megbékélt közeg, elismerő diadala az akaratoknak és a gyógyulni akarásnak. Kihozni a lehető legtöbbet magunkból. Átreformálni azok életét, küzdelmét, taníttatását akik más módon funkcionálnak mint ahogy azt elvárná egy Nemzeti Alap Tanterv, egy Szakszolgálat, egy idejét múlt, poros Iskolai és Társadalmi Rendszer. Az alternatív oktatásnak helyet és lehetőséget kell kapnia az Általános rendszerben. Igazodni az új generáció paradigmaváltásához. A humán erőforrásban a jövő, azok elméjében a kulcs a válaszokhoz, akik most még talán szenvednek a másságuktól. Boldog és boldogulni tudó embereket kell nevelni a társadalomba. Akik szeretnek dolgozni, nem segélyekből akarnak élni és megúszni egy életet, hanem fontosnak érezni magukat, ha csak egy dolgot jól csinálni, akkor egyet, de akkor azt úgy, hogy tudjanak nagyon jól, sikeresen, abból élni – megélni.

Legyen bennünk szenvedély, spiritusz, szeressünk élni. Nem kell mindenkinek függvényekben gondol-

kodni, kotangens elméletekkel ködösíteni a tárhelyet, amit aztán sosem használunk. Hagyjuk meg azoknak akiket ez érdekel. Más módon érni, beérni, utolérni nem mást, csak magunkat. Az érettség-i fogalma tartalmazzon műveltséget, mindenkinek a saját mércéje szerint. Bűn megerősokolni az elmét és megnyomortani valakinek a mindennapjait ha olyat várunk el tőle amire képtelen. Amiben viszont hasít, fényévekre többet nyújt mint aki a többsimeretlenesekkel küzd: teret, lehetőséget adni, hogy aztán amit ő reformál az adjon többet akár egy egész társadalomnak.

Nem én vagyok a kulcs ember aki kitalálja hogy legyen. Én egy tanító vagyok, elvégzett iskolákkal, képzettséggel, megélt mindennapokkal. Az integráló társadalom, ha jól felkészítik, segíti azokat akiket segíteni kell. Aztán szép lassan, akiket segítettek, ők kezdik hálából integrálni a társadalmat a saját világukba. A társadalom ámulva néz körül ebben a színes, felfordult, feje tetejére állított létben.

Mi boldogan vezetjük körbe őket, már nem félünk tőlük és ők sem akarnak minket ledobni semmilyen hegy tetejéről. Nem rajtunk nevetnek hanem velünk, együtt nevet a Rengeteg féle ember, bámulatos nagy hülyeség volt eddig nem így élni, node mindegy.

A férjem boldogan olvassa mindig amiket írok, meghatódik, aztán úgy csinál mintha bűn lenne engem dicsérni mert azt hiszi nagyképű leszek és elszállok mint a győzelmi zászló, pedig de. Holott csupán most annyi a nagyképűség hogy egy 2 méterszer 140-es lepedőre festek. Azt mondja elveri a seggem ha folyton zsonglőrködöm a szavakkal, persze ő is ugyanezt csinálja, néha belesápadok, olyan tehetséges.

Zseniális emberek vannak körülöttünk, zseniálisak. Képzett, csodálatos, igyekvő lelkek, akik felkelnek nap mint nap mint nap és teszik a dolgukat. Oly kedvesek ők nekünk, áldja meg őket A Jó sors nap mint nap mint Nap.

APÁM EGY IDEIG KICSIT SEM FOGLALKOZOTT VELEM ÉS A TESTVÉREMEL

Aztán meg nagyon hülyén akarta bepótolni az elszalasztott időt. Azt mondta, mondhatni belehalt a hiányunkba. Kösz. Meg bocsi. Na mindegy, én jól meg ráztam magam, nem haragszom én senkire, csak jól megjegyzem a dolgokat, ezt mondjuk pl tőle örököltem. Meg a türelmet is. Azt mondta egyes dolgokra várni kell. Várni kell hogy megérjenek vagy kikopjanak. Ez mondjuk hasznos mondat volt.

Furcsán tettük próbára mindketten a véremmel. Ő teljesen deviáns módon siklott ki mindig a kezei közül, ez drasztikus volt és mint olyan, hatásos, de csak rövid ideig. Dohányzás, drogok, sulikerülés, nem látta, hogy maga alatt vágja a fát. Látszik, hogy én születtem pár perccel korábban, mert engem az ilyesmi nem érdekelt. Egy ideig igen, aztán nem. Nagyon nem. Jól tanultam, vágott az eszem, egy idő után nem ellenkeztem. Először megdicsért, mikor ügyes voltam. Mondtam szerényen hogy tőled tanultam. Aztán mikor azt kérdezte miért szegtem meg ezt vagy azt a szabályt, miért füllentettem, miért nem voltam ott ahol, miért miért miért.....mondtam szerényen: tőled tanultam. Erre jött a szabályokkal meg hogy amit szabad Jupiternek....na mondtam hagyjuk, mi van, Ő is olyan pasi, hogy nem áll fel neki ha a nőnek van puca? Erre kikerekedtek a szemei, hogy honnan veszek ilyen szavakat. Hogy ne rontsam tovább a szent levegőt férjhez adott, de nem sokáig. Nem bírtak elviselni, na, ez az igazság. Tipikus esete volt annak, hogy az ördög visszaküld egy delikvenst mert az lefagyasztja a pokol fűtőrendszerét. Azt mondta nem erre nevelt és soha többé egy férjemtől sem kérdezhetem azt többé, hogy jó lesz-e vacsorára a kúrós tészta, mert azt a szégyent amit én ezzel okoztam a családukra nézve, ezt a komolytalanságot, ezt a pofátlanságot, ezt nehéz lesz megbocsátania, én a jobbik gyerek voltam, hát mi van velem????!!!

Mondtam semmi, van bennem ilyen művészetis véna. Hagyjon érvényesülni és akkor nem lesz velem baj.

Na ekkor felfogadta a fél klánt, hogy tartsák rajtam a szemeiket, kapnak plusz gázsit. Esküszöm az a spicli rendszer lekörözte az ÁVÓ-t, bár bőrkabátot csak néhány emberen láttam csak, jól álcázták magukat. Mindenki meghatódott hogy hú meg há micsoda féltő szeretet. Ők is akarnak ilyet. De jó neki. Na, ez meg az az eset, hogy vigyázz mit kívánsz. Nem biztos, hogy pont azt kapod. Hajaj, ki mit tudna mesélni ha fecseghetne. De aláírták a titoktartásit.

Múzsákat küldött rám, mint aki tudja mi a jó nekem. Tudta is, de egy idő után én azt hiszem jobban tudtam. A múzsákat meg meguntam, látszik az, ha bérelve vannak, akármilyen lelkesek is. Elslisszoltam a jóakarató vadászatok elől amelyeknek én lettem volna a célpontjaV valami szent és magasztos cél vezérelt mindenkit, nem bántani, csak figyelni akartak, hát hagyjon engem békén most már mindenki. Így szóltam.

A sok hülye mind lilába öltözött, mondván, hogy éljen a spiritualitás.

Csak annyit mondtam halkán, hogy azok az emberek hordanak lilát akik nincsenek kielégítve.

Nagyon vicces volt amikor ezekről az emberekről azt mondtam magamban, hogy élő kúrócélpontok.

Erre megint azt mondták, hogy szégyelljem magam.

Ott tartok már, hogy vigyáz állásba tudom vágni magam tapsra és szégyellni is, ha nagyon muszáj, de csak indokolt estben. Egy nagy cég alkalmas kritikusként, de ha úgy adódik, dicsérek is. Nagyon őszintén. Apám már nem haragszik pedig nagyon berágott rám régebben. Elfogadtuk egymást, most várja, hogy kinőjem a csitris baromságaimat. Jó úton haladok, de kellenek még helyettem dublőrök. Továbbra is szemmel tart, de sóhajtva meg is ért. Támogat és elismer. Mindig meglepődik, kellemesen. Hagyja hogy önálló döntéseim legyenek és nem válogatja meg a barátaimat és nem is bántja őket, a lovak feje is a helyén marad. Megyek,

mert a takarítónő nem mer bejönni mert félti a lovát, ugyanakkor már fel is mosna, hogy aztán guggolva bagózhasson az udvaron. Láttam egy fekete tüdőt a boncoláson. Fúj. Na tényleg lépek. Hazajön a férjem, a Második és még ki kell főznöm a tésztát. ÁgyÓ!

„Ha csak két választásod van, válaszd a harmadikat.”

AZT HISZEM EGYELŐRE ELÉG NAGY BAJ LENNE ABBÓL, HA ELKEZDENÉK DIDAKTIKU- SAN ÍRNI ÉS LÉTEZNI.

Szerintem van egy korhatár, ami alatt mindez egyszerűen nem engedhető meg, holott már érettnek érzem magam, de nyilvánvaló, hogy egyesek vagy kettesek vagy hármasok ezt nem így gondolják.

Van az úgy, hogy új családot alapítasz, vagy kései gyerekként az a megtiszteltetés ér, hogy megszülethetsz. Új családom nekem megfelelő és már ritkán gondolom azt, hogy ezek barmok és azt is tudom bármit tesznek az azért van, hogy tanuljak és jól megálljam a helyem az életben bár azt szerintem senki nem gondolta, hogy ez majd ekkora szenvtelenséggel fog a végén együtt járni. Vannak érzelmeim nyilván, én nem azt mondtam hogy nem.

Reinkarnálódtam bennük, azaz közösen megteremtettünk valamit a vér a lélek és az örökítő anyagok összekapcsolódásával ami sokszor olyan erős, hogy felülír DNS spirált, átalakít, erővel tölt meg és lassan megszűnik bennünk az előző generációk minden nehéz cipelete, azok a nagyon súlyos és érthetetlen dolgok amelyek akadályai voltak annak, hogy igazán önmagunk azaz boldogok lehessünk.

Nem tudom meddig kell próbákat kiállni ahhoz, hogy kimondassék a spirituális nagykorúságom. Most már úgy számolom, hogy több mint hétpróbás lettem és még mindig nem győztek meg arról, hogy azok közé tartozom, akik komolyan vesznek. Mikor érdekes dolgok következnek elaltatnak, ezt már annyira el-leneztem, hogy mikor a heti Én-szabályt kifejthetem, ezt kértem, hogy többet ilyet soha de soha ne csináljanak, elég nagylány vagyok már ahhoz, hogy ébren is vegyem a lapot ne úgy kelljen kisilabizálnom másnap a dolgokat. Úgyis mindent megfejtek ezt már kár firtatni.

Rábólintottak és azt mondták rendben, cserébe meg-

fogadtam hogy vizezem a bort, ami jelentős spórolásba torkollott és végre fel is ruháztak normálisan nem csak megruháztak ilyen olyan módon. Azt a marha nehéz kocsit meg fél kézzel elterelgetem.

Bármit kértem végre én is megkaptam, nem csak a munkatársak. Meglepődtek mennyire hasznos és célravezetőbb magatartás lett az, hogy felnőttként tekintettek rám, sokkal, de sokkal hatékonyabb lettem és jelentősen megkönnyítettem kedves szeretteim életét. Végre megnyugodtak felőlem és véget ért a büntetések időszaka ami jelentős részt vett ki eddigi neveltetésemnél, na jó, az is igaz hogy én sem voltam az a díszpinty kategória azt hétszentség.

Amit elvártak tőlem teljesítettem. Mindent, teljesen profi módon. Annyira szerettek, hogy az már élményszámba ment, mikor torokgyíkot kaptam egyként aggodott értem az egész klán, és ezután megkaptam a védőoltást, hogy ez soha többé ne fordulhasson elő.

Nagyon nagyon durva lett volna ha mindezt didaktikusan jegyzem le. De mivel nem tettem, csak annyit mondtak „bizonyos téren javíthatatlan” aztán annyit hogy „ezt már nyugodtan ráhagyhatjuk”.

Be lehet, igenis, be lehet azt bizonyítani, hogy bármi történik az emberrel van másnapja, jelene és a múlt mint olyan, akár a tegnappjaival vagy múlt évszázadaival, nos az nem létezik. Vége, nincs. „Mert ezer év előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt” Diktatúrák, diktátorok, betonbunkerek, nyomor, kegyetlenség, erőszak, miután megtörténik - már az enyészeté. Amint továbbáll mert nincs helye olyanok felett akik nem félnek tőle, nos akkor jöhet az a kor....aminek az a neve hogy. Basszus, nem jut eszembe. Nna mindegy, azért remélem megértettük egymást. Annyira minden jót mindenkinek, mert ebben annyira minden jó benne van. Akik zsebében most kinyíltott egy bicska lécci küldjék el, mert a kisfiam gyűjti őket, köszi szépen.

AZT MONDTÁK NE LEGYEK VELE TELJESEN ŐSZINTE

Ne mondjam ki mit gondolok, legyen egy szűrőm, nem olyan világot élünk, hogy lehetne a felszínen létezni. Komolyan pislogok, mert értem ugyan mit mondanak, de hogy is van ez. Lehet szeretni igazán ha van bennünk egyfajta félelem ezzel kapcsolatban? Én tudom kit miért szeretek vagy kedvelek még akkor is, ha nincs is rá reális alapom. Ha az nincs, van helyette az idealizált és a humanista szeretet, most meg gyakorlom a pacifistát is, ehhez nagy segítségemre van kedves barátom, a közöny. De a jófajta, nem az apatikus, hanem a dinamikus. Na most ha ez összeférhetetlennek tűnik, nem az, én megoldottam.

Mindenki rájött nem attól lesznek fontosak ha képesek félelmet kelteni bárkiben is. Mert lehet valaki marha következetes meg jó nevelő, de ha ezzel azt éri el, hogy messzire űzi a szeretteit, akkor mit ért el, ugyan. Én azt gondolom, az a jó, ha valaki úgy tud létezni, hogy elég belőle két perc de az annyira meghatározó, hogy soha de soha nem fog kiveszni abból akire hatással volt. Ezekről a percekről kár is beszélni, még csak gondolatot formálni sem, olyan szabadon kell kavarniuk ezeknek az érzelmeknek a világokban hogy örökérvényűek legyenek azok számára akik átélték.

Néha érzek még olyat hogy fogalmam sincs mit keresek itt és mi is az az Itt. Azt látom, mióta nem félünk a haláltól, hanem az ő oldaláról is nézzük a létezés nagy titkát, nos azóta új perspektívák teremtődtek. Nem tabu téma többé, hogy a halál karöltve jár az étellel, olyasmi ez mint jin és jang vagy Isten és a Sátán kapcsolata, csak nincs már az, hogy valaki jó vagy rossz. Mikor megszületünk egyik bábánk az Élet, másik a Halál. Utóbbi gyengéden adja át az Élet karjába a kisdedet. Egyik sem létezik, mindenki maga dönti el, mely érzelmek melyik oldalra kerülnek benne. Van

aki ellenzi a brutalitást, valakinek ez a munkája, pl ha teszem azt: állatkerti gondozó. Leüti az egereket és odadobja a sasnak. Valaki elhányja magát a romantikától míg mások tupíroznak, lakkoznak, haboznak és baboznak és elhiszik a királyfi minden szavát ott abban a szent pillanatban.

Vállat vonok. Mindenkinek a maga dolga csak érezze jól magát közben, azzal sokat lendít a föld rezgésszintjén.

A halál nem félelmetes szó, például ki tudjuk belőle rakni a hála szót és még mindig marad egy bónusz L betűnk, ami pedig a Love rövidítése. Mindent meg lehet magyarázni. Én ezzel magyarázom, hogy a Halál nagyon szeret engem. Életben tartott, pedig rengetegszer jártunk násztáncot, azt mondta kísértem, ne kísértsem, életben akar látni, hát nem látom, neki én vagyok az Élet.

Úgy kell élni, így kell élni, örök szerelemben étellel-halállal, egyensúllyal, ami a jelen és a hála pillanataiból tevődik össze. Bár újabban, személy szerint jobban hiszek a fejlődésben, mint az egyensúlyban.

Úgy létezni hogy örökké játszani, nagyon kegyelmi dolog. Ennyire sokat marháskodni csak annak szabad aki előtte sokat volt szomorú, persze szigorúan szerep szerint. Azoknak a színészeknek akiknek a sok gondolkodástól barázdált a homlokuk mint például Tom Hanks, ők nagyon jók, Oscar-díjasok. Többszörös, de legalábbis kétszeres. Van egy színész-szálló ahol azok laknak akik nagy játékosok. Úgy élnek, mint azok, akiknek államilag finanszírozott bére van és mindig számíthatnak egymásra. Néha egyik-másik összevész hogy ki a falkavezér, de ahogy én látom mindig a kölykök és a sörénytelenek a mérvadók. Idézgetnek régi szerepekből, eljátsszák a nagy pillanataikat újra és újra, mígnem aztán a jelen teremt olyan pillanatokot, hogy újra írják a Nagy Játék Könyvet. Elvontan és elvonatkoztatva éltek, mígnem rájöttek, a játék eltakarta a valóságot. A valóságnak ragyog a színe, mosolyog és arra biztat mindenkit hogy ne féljen, mert bármi is jön

arról az oldalról ami a sötétségé, a fény és a világosság mindig meg fog tudni küzdeni vele.

Abbahagyom mert aki olvassa annak megfájdulhat a feje, ezért mellékelünk minden kötethez néhány fájdalomcsillapítót, valamint reklámozási - szponzorális okokból. Ez persze Vicc. Igényelni kell.

Megyek mosogatni mert a legutóbb a managerem kiutalt egy melót, amire én azt hittem Hihetetlenül Találékony Bébinek kell lennem, de kiderült a HTB nemcsak ennek, hanem a háztartásbélinek is a rövidítése. Pffff mi. Mindegy, kaptam szolgálati autót, bankkártyát- havi tuti fix -, névjegyet meg ruhapénzt és külön utalványokat rekreációs költségekre is, mert fontos hogy meglegyen az egészség, ami a fizikai, szellemi és lelki dolgok egyensúlya, ezt minden harmadikos gyerek tudja.

„Bűn, ha valaki ünneppnapon szomorú.”

EGY BÖLCS EMBER SZERINT A MEGSZÁLLOTT- SÁG A FIATALOK JÁTÉKA

Zöngicse...

Egy-egy bölcs ember szerint a megszállottság a fiatalok játéka.

Személy szerint marhára örülök, hogy középkorúnak számítok.

„Többet ér egy tett száz sóhajnál.”

GYÓN ÉS ÁS

A spirituális szükségletek: Feltétlenül fontos ezt átgondolni, mert nagy csomó, egész bokréta probléma megoldása leledzik benne. Mivel lélekkel születünk, igény van az evés – ivás – alvás - valahol lakás - tárgykörökön túl valami olyasmire, amitől ez a lélek nem hal el bennünk. Ha ezt nem tudjuk jól megfogalmazni, vágyottá tenni, megélni, akkor egyszer csak biodíszletek leszünk a saját magunk által megírt száználmas kis darabunkban, aminek akta szagú lesz a címe, névvel, születési dátummal és testsúly-kilogrammmal. Lesznek, akiknek mindez elég is lesz. Ezek a fiúk lesznek az akta kukacok a lányok pedig az aktinák. Őket lehet megfigyelni, olykor pislogva és olyasmi jegyzeteket készítve, mintha a Nasa egy kutatócsoportja életet találna egy másik kisbolygón. Mikor a férjem azt mondja minden ember egy külön bolygó, értem mire céloz. Ő amúgy tudományos kutató, erőteljes spirituális szükségletekkel. Mikor megismert engem én még nem ismertem meg őt, egy ideig így éltünk egymás mellett, aminek végül mégiscsak az lett a vége, hogy összeházasodtunk. Meghatároztunk egy élhető medret a Kárpát-medencében, hegyekkel, dombokkal az én kérésemre jó sok fával. Itt élünk, meg ott is, mint a mesében. Megfogadtuk a bajszos tanácsát és nagycsaládosok lettünk, mert alapvetően igaz az a hitrendszer, hogy a házasságok nagy része azon bukik és nem áll tovább, hogy a két ego üvölt egymás felé hogy „Nem vagy elég!!!” - viszont el sem engedik egymást, hogy felleljenek más érdekességeket a másikon kívül. Viszont! Hallgatólagosan megegyezhetnek abban, hogy meghatározzák a nagycsaládjuk létszámát és mindkettejük beszavazhat embereket és persze ki is szavazhatnak, ha egyesek nem tudnak viselkedni a szent család törvényei szerint. Bekerülni könnyű, de idomulni és bent maradni nem. Mindez már nem utópia többé. Lehet mindenki olyan amilyen. De csak a leghasznosabb, legkilúgozottabb,

legmegfelelőbb, élhető rész kell, ami a testi-lelki valója mindenkinek. Van, akiből semmi sem marad a családi tanítások után és elszéled valamerre, van aki kinyílik és saját családot alapít. Ki tudja? Mi mindenre elég egy nyitott, szárnyaló, szabad élet? Amiben mégsem vagy magányos, hiszen az csak arra jó, hogy élesedjen a belső szemed látása, de emberek vagyunk, nem sasok, kifelé kell figyeljünk, halljunk, lássunk, érezzünk, gondolkodjunk egymásban és egymásról. Néha a kevesebb több, viszont a nagy számoknak meg törvénye van. Ezt mindenki döntse el maga melyik a számára megfelelő perspektíva. De jó szó ez is. Döntéseikhez jó hangulatot és méltányosságot kívánok, engedjenek a csábításnak és kortyoljanak közben valami turmixot szójatejből friss gyümölcsökkel. Mindeközben ne feledjék a kis vörös zsidó mit mondott: Döntéseink végeredményei vagyunk. Végeredményei! Jó kortyolgatást kívánok mindenkinek. Azaz Önöknek. Mindenkit nem ismerünk.

„Ha egy ember életét megmentetted, akkor az egész világot megmentetted vele.”

HA ARRÓL BESZÉLNÉNK MIT SZERETEK NAGYON

Akkor a top 10-ben benne lenne a szex és a humor. Meg az evés, ivás, ja nem, az már...bár ki tudja, szóval ivás, alvás, olvasás és még sokan mások. De az a nagyon furcsa, hogy volt egy 2in1 élményem a szex és humor esetében. Akkora tuti helyzet volt, hogy egy színház biztosan lenyúlná helyzetgyakorlatnak, na de mindegy. Épp felettem van Az az Ember mikor eszébe jut, hogy mikor jön haza az édesanyja, és azon nyomban fel is hívja. Engem megkérdez, meddig érek rá. Mondom hétig. Mindent hallok mintha ki lenne hangoztva a telefon:

-Szia Anya. Hol vagy?

-Átjöttem a barátnőmhöz, miért?

-Hát jó lenne, ha még nem jönnél haza úgy ...hát egy hétig legalább.

-Mi Fiam? Egy hétig? Hát mit csináljak én egy hétig?

-Nem úgy! Este hétig!

Mivel jó volt a szex arra koncentráltam, de azóta ezen röhögök, ha eszembe jut ez az egész millió azzal a rendmániás fószerrel (esküszöm vonzom őket, hogy jin-jangolják a k(á)osz –elméletemet) azaz, hogy addig érvényes a tisztaság míg nem kerül bele a hordóba egy csepp szennyvíz, mert akkor oda az egész, megsavanyodik a jó bor is. Az, hogy mi, vagy ki a szennyvíz, és ki a jó bor, azt bízzuk a szakértőkre. Én e téren már marha nyugodt vagyok mióta kaptam egy durván jó és spéci bornyitót. Nézek végig a borok sorozatán, feketetve kell őket tárolni, ezt megtanította apukám, de ezt a részt ő rendezzi. Szóval én már tudom mit szeretek, nekem a száraz vörös a kedvencem, aztán a száraz fehér, cserszegi, én nem tudom hogy alakulhatott ez így, valaki valamikor azt mondta, most ez van. Nem félek már semmitől, a mértéket tartom, nem szívok, mert a dohányzás nagyon ártalmas és a sok dohányt máshogy is a magunkévá lehet tenni. Persze ez sem a legfon-

tosabb, bár nem árt, csak vállat vonok, mint Forrest Gump, jó, akkor az jó, ha már erre sincs gond. És ha másnak is jut belőle, őszintén örülök. Ne irigykedjete már, az tök béna, én már rég túl vagyok rajta. Mindig jusson eszünkbe meddig vagyunk itt ebben az életben és mit viszünk magunkkal. Érzéseket. Hogy miként éltünk. Hányan voltatok, akik valami talmi, hiú jutalom reményében lementetek a saját poklotok mélyére és megmutattátok milyen gonoszak tudtok lenni, hisz csak játék hát nem? Hát nem. Mondom én, miután, túl vagyok rajta. Nincs játék. Élet van. Hányótokat vertek át azzal a dumával hogy „mert megérdemled” csak csináld. Egy ideig én is csináltam, míg ki nem csináltak. Aztán kivásároltam a lelkem, elvégeztem a megfelelő iskolát és már én is tanítok. Humanizmust, mértéket, értéket, a prioritási listát, és keményen odacsapok, ha valaki nem tanult abból, hogy ezt így soha többet nem, mert nem. És nem mosolygok gúnyosan ha némelyek feje olyan piros lesz mint a tulipacs. Rajtam nevettek akkoriban, de nem szabad, mert nem szabad. Emberek, nem szabad. Úgy visszasóz az élet, hogy azt ti még ...nem könnyen veszitek. Nem érdemes próbálkozni. A tulipacs meg a tulipán és a pipacs kereszteződése. Szép estét mindenkinek.

HÁLA A JÓ ISTENNEK KIDERÜLT

Van olyan, hogy Magatartástudományi Intézet, ma tudtam meg. Kísérleteket folytatnak, meg megfigyeléseket, összességében az egész nagyon humánus törekvés, mert azt szeretnék, ha az emberek jól éreznék magukat ebben a rájuk szabott földi létben. Megdőlt azon hiedelem, hogy az élet arra való, hogy szenvedjünk. Azzal sem értek egyet most már, hogy unatkozunk kell – egyoldalú vitánk erről a mesterrel hamar véget szokott érni. Ő azt mondja az más kor volt, én meg azt, hogy ez nem mentség. Mikor szedelődzködöm, hogy munkába menjek ő meg fogadhatta a páciéntúrát, mindig odaszól: elégedetlenséggel hagyd el a házat, az a sikeres vita ismérve mindkét fél részéről. Nagyot kacagok ezen, mert olyat hogy elégedetlenség vagy hiány nem tudok érezni, kikúráltam magamból. Helyettesítettem vasakarattal és biztos kérésekkel az univerzum felé. Biztos kérés annyit tesz, hogy megvalósul. Durván sok próbát kell tenni ahhoz, hogy ilyeneket kérj, sokat kell bizonyítani, de nem lehetetlen. Olyan, mint mondjuk az 1 és a 2 közötti valós számok. Annak esélye, hogy én mondok egyet, te meg pont arra mutatsz rá, hát az nulla, VISZONT nem lehetetlen. Bárki segít ebben annak meg masszív hála, mindent, amit szeretne, szerintem teljesíteni kell.

A ma emberének nagyon, de nagyon nehéz volt, vagy az, vagy lesz, megtanulni jól érezni magát a bőrében. Ha van erről online, személyes vagy telefonos segítség az jó. Ha valaki még többet szeretne, ööö mondjuk.... pl...Nirvána, Kánaán, akkor annak meg kell tanulnia metakommunikálni.

Mielőtt eljutottam odáig, sokat beszélgettem sok emberrel. Egy idő után elásítottam magam aztán persze magyarázkodtam és úgy tettem, mint aki sajnálkozik, de persze nem. Ne törekedj arra, hogy olyanokat beszélj, hogy ásítozzanak. Mondok egy példát.

Kávéház, szeparé. A pasi szerencsére velem szemben,

nem mellettem a kocka asztalnál, én persze nem sarokon, mert Apa megmondta „Baby-t senki nem ültetheti a sarokra”. Ja, várjunk csak. Apám ültetett oda, és aki meg szerelmes volt belém az kirángatott onnan, persze, persze, ez így korrekt elbeszélés. Szóval a pasi azt mondja :

- Gyere kicsit közelebb, hadd kóstoljam meg a mosolyodat. – előrébb hajolt, magabiztos pofija jó illatot árasztott.

Én hátradőltem, balra fordítottam a buksim és pislogtam kettőt, most nem tizenkettőt. Pillanatra megengedtem magamnak, hogy nosztalgiázzam. Régen hálásan simultam volna, egy éhes szívet jóllakat a hazugság. Manapság jóllakott, elégedett, segítőkész, ámde profi vagyok. Nem dőlök be a feleslegnek, csak a tehetség érdekel. Nem mérvadó, ha valaki tud mondani szépeket, az sem, ha meggyőzően hazudik. Valami mutasson túl mindezeken, valami ragyogás a szentségit, úgy kell őket összeguberálni, mint lomisok a hulladékot, ami már nem kell, évente talán kétszer, egy-egy napig. Egy idő után mind ugyanazt produkálja. Mit tud, mit hogyan tud, mi mindenben ment keresztül. Ember, és ami most várna rád, az menne? Teljesen mindegy vagy, az is mit tudsz felmutatni, az is mennyire segített meg a genetika. Akarod, ami most jön? Vállalod? Szent örület, alázat, ismeretlen szeretet, szorgalom, tudod te ezt vagy az ego eltorlaszolja a fádat az erdőtől? Mindegy, térjünk vissza a kóstolmány pasira.

Mivel megtanította a férjem, hogy nem lehetek tiszteletlen, esélyt mindenkinek adni kell, nem borítottam már rá az asztalt, nos, volt ilyen, tanulóidőszak, uram megbocsátotta.

- Mer ? Milyen a mosolyom ? – mosolyogtam szépen mert játszani ki nem tud?.

- Ó, te kis szélesszájú kis béka. Izgatóan rendben van az arcod. – Gyere hadd szagoljalak meg. – még jobban

közelítene, de mosolyogva hátrálok.

- Arányos a fejem ? Ha lenne egy bárdod pontosan két darabba tudnád ketté vágni? Vagy négybe ? - ezt kérdeztem én, a tapasztalt.

Természetesen zavarba jött, de az nagyon kedves dolog. Én onnantól kezdtem felülnézetből nézni a tájat. Az egyed elveszett, felfelé tekint, hunyorog, elvakítja mindaz, ami rá vár. Talmi csillogás, jó sok ideig. Mire vége, napnyugta van, de az neked érték? Ezt akartad? Szépség, jóság, igazság, nem bántunk senkit, ez biztos, építünk valamit, ez biztos. Én, személy szerint azt gondolom, hogy ez csodás dolog. A diletantizmus nagyon komoly jelenség, ha úgy értelmezzük. Basszus, nagyon igyekeznek. Valamit akarnak, de mi van, ha valaki nem akarnok, csak véleményez, mert nincs félsze? Élményírás, fiókkompetencia, a „hozzánemértés” szent 15 vagy 60 perce.

- Ne nyúlkálj! Mit fogdozol! – az én mondataim hol vannak? – dörgedelem, mély mondanivaló.

A konklúzió: Felálltam. Otthagytam a szerti dumával, a lélekdodnor tekintettel, a cucor pillantással. Jó ez, jó lesz máshol. Ha profi vagy majd jelentkezel, ha nem, örülök, hogy megismertelek.

Ha úgy adódott, hogy ide tartozol, ne félj ellenkezni és nemet mondani, bármi áron. Utána magukhoz ölelnek, reszkető tested magukhoz vonják, hálásak érted. Érted:?!

Nem vagyunk egyedül. KI, aki valamire méltatott, aki végignéz bárhol és tekintete tarol, befogad, rombol, felépít.....itt vagy velünk? Válaszolsz! Közülünk való vagy gyáva vagy? A szent örület elért vagy csak éhes szíved vágyja a hazugságod?

Most nem segíthetek, már nem, sorok közt megbúvó
segítséggel sem. Ha van erőd gyere, csináld. Ha nincs:
élj boldogul, szívből kívánom....Minden Jót.

„A sólet mindig úgy sikerül, amilyen a kedves vendég.”

KEDVES MUKI

Mukinak a lánya vagyok, aki megtanított sok mindenre, például a túlélésre, aztán nevelni kezdett. Még szerencse hogy túl tudtam élni. Ami ezzel jött, az nem volt semmilyen karneválnak sem nevezhető, inkább olyan, mint mikor egy baromnyi hosszú karaván vánszorog és megáll itt-ott cirkuszolni. Komolyan mondom, kabaré volt az egész.

Muki egyik tanácsa az volt, hogy ha nem tetszik egy helyzet vagy ember egyszerűen mondogassam magamnak hogy „ez nem valóság, ez nem létezik”. Így hátráltam ki a bunkó emberek köréből és azon szituációkat melyek nem tetszettek egyszerűen nem voltam hajlandó valóságnak vélni. Ha emiatt nem hittek normálisnak jól tették, viszont jobban is éreztem magam, mint a nagy átlag. Egy idő után persze. Meg kellett tanulni hogy hogyan.

Muki nagy ívben szart bele mindenbe, ezért volt többnyire szerencséje. Tudják hogy van az, jön is megy is, de Muki ezt nem hagyta annyiban, egyszerűen nem hitte el, hogy nem alakulhatnak jól a dolgai. Amikor kitanított és néha a fejére is nőttem, olykor bosszankodott. Nem komolyan, viszont nagyon. Én ilyenkor azt mondtam neki nem vagy valós, ne szemétkedj velem, így aztán abbahagyta, a saját tanításába nem piszkít bele az ember. Megölelt helyette és azt mondta mit csinálsz, hogy csinálsz, jól csináld, mindennél jobban szeretlek, bármennyire is mondom mindenkinek hogy szeretni Istenem, milyen nehéz. Nem volt az, csak félelmetes. Mi már nem is féltünk, szomorúak sem voltunk, meg semmilyenek sem. Egyszerre voltunk szelídek, vadak, karcosak, valódiak és szeretetre vágyók. Miután egyikünk szétforgácsolta magát, halványodott a szemünkben, nem volt kontúrja. Ne hunyd le a szemed, szólt rá a másikunk. Mindenki a saját hitvallását hitte és ezt mi tiszteletben tartottuk. Más életét élni pazarlás, csinálj újat, olyat amit még senki más – Muki hitte is amit beszélt, meg nem is. Voltak dolgok amikről nem beszéltünk, először neki volt

több, aztán nekem. Nem számítottak.

Kiházásított. Rengeteg pénzünk volt, de elfelejtettünk olykor foglalkozni ezzel mert annyira lefoglalt a lét szeretete, minden amit Mukitól tanultam. A magány tisztetele, a szabadság mámoros lendülete, a megérkezés csendes és szívbe markoló meghatottsága. Talán sosem szeretett, talán a szellem-gyereke voltam, mindent amit hallott, megélt, csak át akart adni valakinek. Kihasztnált vagy kihasztnáltam oly mindegy. Azokban a pillanatokban mikor elhittük hogy szeretjük egymást, nagyon valóságos volt minden, aztán attól függ melyikünk ijedt meg előbb, menekültünk. Mindig ugyanoda. Vissza a másikhöz. Egy idő után feladta, nem akart többé nevelni, azt mondta nem komplett de élhető és érthető amit csinállok. Kérdeztem oklevél nincs?

Megmártózni az univerzum magányában és várni azt, aki olyan, mint én. Akivel egyszerű a lét, nincsenek kérdések, nehézségek. Elég egy pillantás, egy szó vagy kettő és minden olyan nyugodt mégis. Szeretni kell, vigyázni, olykor elengedni, de kell, hogy fontosak legyünk valakinek és ezt érezzük is. Nem fordulhat elő senkivel hogy ne tudja milyen az, mikor szívből szeretik, olyan nagyon hogy mikor elhiszi csak pislog, aztán csendesen folynak a könnyei de közben nevet, a nap süt de közben esik az eső, szivárvány is van, meg lufik az égen szabadon szállva, a szív nagyon dobog, olyan szép minden, az emberek szíve is körülöttünk, belelátunk, jót akarnak, Istenem ilyen világot teremts az embereknek, mert erre vágynak. Olyan gonosz lettél istenem, olyan keserű és hittelen, nagy szomorúságodban elnézed, ahogy kínozzák egymást az emberek, örömuiket lelik mások fájdmában. Ezen már minden más isten is kacag beleértve a sátánt is, egykutyák vagytok mind. Az lenne a dolgotok, hogy az emberek boldogok legyenek mindenféle lelki tusa és adósság nélkül, hogy a földi lét, mint olyan, ne egy tanulmányi program legyen aminek jobbára bukás a vége, hanem egy út, amin rengeteg minden történik, hasznos és fontos tanítások, de közben élet van. Egyensúly, ugyan

már. Mindig kitalál valaki valamilyen baromságot és sarkigazságot kreál belőle, mígnem egy újabb ledönti a piederasztárról.

Kimondom ,hogy nem lehet egyensúly, metafizikai összeférhetetlenség. Na bumm, ezen agyaljatok.

Ha azt mondta a nagyanyám hogy ez a ház amit két kezünkkel építettünk, ez az én templomom, azt most már értem. Hazavágni, otthon jól érezni magunkat a legnagyobb jó dolog a világon.

Gúnyolódnak az emberek azokon, akik maguknak valók, pedig nagyon szerencsések. A saját belső hangunkkal rendben lenni és tudni vele csendben létezni szerintem kegyelmi állapot. Olyan jó nem mindig beszélni, hanem csak lenni. Nem elemezni, hanem érteni. Nem beszélni, panaszkodni, magyarázni, fontosnak tűnni, hanem csak jelen lenni, úgy hogy láthatatlan vagy.

Furcsa hogy ezt írom, régen annyira vágytam a középpontba. Szerettem volna, ha tudnak, ismernek, ha azt hiszik, fontos valaki vagyok. Ha így lettem volna, számítana bármit is egymillió év múlva? Kit ismerünk a középkorból? Egy csendes, jeltelen valakit, aki „csak” élt, dolgozott, enni adott, álmodozott, segített, szeretett, beteg volt, nevetett, sírt, ölelt, takarózott hideg éjszakán, felcsillant a szeme, ha szépet látott...élt. Volt ilyen az ókorban, tavaly is, meg lesz ötven év múlva. Ismerjük őket? Mindenki egy szív dobog, mind arra vágyunk, hogy boldogok legyünk, jól érezzük magunkat. A titkot hozzá nem adták, mindenkinek külön jut, sosem egy és ugyanaz a mantránk amit mormolni kell. Nem ítélezhetsz, nem törhetsz pálcát senki felett, mert nem.látsz. bele.

Ritka és megható mikor két ember annyira érzi a másikat, hogy együtt dobog a szívük. Mintha egy anyagból gyúrták volna, de külön helyre kellett kerülniük. Mikor két ilyen ember találja meg a másikat, akkor nagyon kell hinni és bízni a szeretet erejében. Különböző lélek, egy szív. Eggyé kell gyúrni, egyenlően, ez nem csupán szerelem, szeretet, testvériség, ezt a helyzetet értelmezni kell.

Egyenlőnek kell lenniük, nem lehet hatalmi harcot vívni. Gyerekeim, szólta Muki. Honnan tudjam mi a helyes ebben a helyzetben, alig születtem pár évvel korábban, mint ti. Kérdezzetek egy dinoszauruszt. Mi? Hogy kihaltak? Akkor meg figyeljete. Nem tudok jobbat én sem tanácsolni. Majd lesz tapasztalat de az sem szentírás. Amúgy meg minden ott van leírva a természetben. Önts ki egy pohárba tejet és tedd a napra. Kis idő, és elindul egy folyamat. Ami az aljára kerül az szilárd, sűrű, fanyar, ami a tetejére az kissé zavaros, könnyed a szerkezete, nem is tudom milyen ízű. Egy az anyag, egy helyről jöttek, aztán látjátok miből mi lesz. De csinálhattok így koktélt meg kávékat is, nekem mindegy, majd eldöntitek mi mit ér. Értsétek meg egymást, az majdnem mindig a szeretethez vezet, ezt mondta itt a klubban az egyik srác a minap. Épp egy tál cseresznyét zabált egy nagy tálból. Aztán kihajolt a korláton és kérdezte tudjátok –e mit csinállok. Mondtuk nem, pedig én tudtam, hogy azt fogja mondani: Köpök mindenre. Mondjuk az is szerencsét hoz.

Még jó, hogy csak úgy írok, nincs benne tét, nem érdekel ki érti, ki tart bolondnak, ki gondolkozik el bármin is. Semmi sem számít ami nem fontos és hogy mi a fontos azt csak én tudom meg a Muki. Kitalált valamit ami eléggé érdekes De, és mindig itt a De, én nem mondom meg mire gondolok ezzel kapcsolatban, pedig az még érdekesebb lenne.

Gondolkodom egy új reformban. Paradigmaváltás. Valaminek a reneszánsza és egy baromi nagy temetése egy régi baromságnak persze csak elvi-elvont síkon. Eltörölném a vallásokat azok csak megkönnyítik a gondolkodást és ártnak a kreativitásnak.

Mikor ezt fennhangon közöltem az ágyon egyensúlyozva fél lábon, Muki azt mondja menjek fürdeni, még egy kis olvasás és alvás. Engem nem bánt ha dirigál, megtanultam úgy nézni mint aki figyel, közben pedig arról ábrándozom hogy.....na megyek mert szeretném hogy maradjon még meleg víz.

KÖVETKEZŐ PONT AMIRŐL BESZÉLNÜNK KELL

- Megtaláltam. – táskáját ledobta az asztalra és rendelt kávét. Akkor én teát, kell, hogy legyen egyensúly- mindig ebben gondolkodom.

- Mit találtál meg te Drága? – érdeklődtem és a táskámban kutattam szájfényért.

- A pasit. Azt, amelyik jó lesz nekem. – drámaian állva maradt még, a távolba meredt eltakarván előlem a napot, így nem kellett hunyorognom. Még hatásosabb lett volna, ha bal karját előre nyújtja mintegy láthatatlan tálcát tartván, de mindegy. Á nem, az már teátrális, le kell szoknom róla, hogy fejben rendezem a körülöttem lévő embereket és jeleneteiket.

- Na mesélj – dőltem hátra boldogan, szeretem a monologizált perceket.

- Képzeld. – dobott egyet a haján. – Ez a pasi egy üres doboz. Ennek a lakásában nincsen semmi a falon. El van mosogatva az egy pohár meg tányér. Kérdezem mit csinál, azt mondja vállalkozó, de amúgy semmit. Olvasni szeret meg sétálni és mindig vár valamire. Szeretném ha elhinné, hogy rám várt, hogy jól megpakoljam a dobozát és akár leélhessünk egy közös életet és akkor neki nem kell várni, nekem meg nem kell keresgélnem. Na, mit szósz? – belekortyolt a kávéba aminek tejhab ült meg a tetején, csokireszelékkal. A szokásos bajusz kirajzolódott az orra alatt, nagyot sóhajtottam.

- Figyelj. Azok a pasik akik üresnek tűnnek, azok vannak a leginkább tele. Fullon vannak emlékekkel és elzártak sok-sok dobozt. Azonban az is lehet, hogy van még bennük hit és várnak egy katalizátorra amitől elkezdődik az Élet bennük újra. Akkor viszont gátsz akadás, földindulás. Nem is tudom melyik a jobbik eset. – fújzkodtam a teámat, mert épp az imént forráztam le a filtert.

Most beleszóljak megint valaki életébe? Van elég dolgom. A mi baráti társadalmunk azt kívánja segítsük

ötletekkel a társainkat de tanácsot soha de soha ne adjunk, mert az végzetes is lehet. Rajtunk száradna valakinek a tragédiája, na ne. Ha meg mégis jól sül el egy ötlet tőlünk, az lehet egy hurrá. Őt is össze kell hozni valaki hozzá illővel, úgy ahogy valaha velem tették. Nem volt az hülyeség mikor a család választott párt a gyerek mellé. Az értelem hosszabb távon legyőzi az érzelmeket.

Sóhajtvá vettem elő a szent fekete-piros noteszem. Tele nevekkal, számokkal, e-mail címekkel akiket az utóbbi években megismertem. Agyamban a gondolatok vadul cikáztak, aztán egyre egyenletesebben, lelassulva, majd megállva. Nagyot néztem. Ő lenne mellé a megfelelő? Akár...Lehet, hogy nem lesz könnyű az útjuk egymáshoz, de aztán... Mindenki megérdemli hogy boldog legyen ha megdolgozik érte. Anélkül nincs, ebben a világban anélkül nincs semmi. Nálunk a munka nemesíti a lelket, pellengérezi az elmét.

Mikor bekerültem ebbe a furcsa, ám fontos védelmet nyújtó körbe, sok mindent meg kellett tanulnom. Mivel a férjem nem csupán kellék feleségnek szánt, jelentős mértékben próbára tette a teherbírásom fizikai, lelki, mentális és érzelmi téren is. Ahol kellett, korrigált rajtam egy jó csapat. Megértettem, hogy mindez az érdekem szolgálja, nagy dolgokat csak nagyon erős emberek képesek jól csinálni. Hogy mi a nagy dolog? Kinek épp mikor mi. Vannak évek, mikor a munka, van amikor egy gyermek érkezése a családba, van hogy egy – egy alkotói feladat,vagy a tanulás-miért ne, van hogy a hétköznapok rendezése tesz ki egy életszakaszt. Létfontosságú megérteni, hogy mindegyik egyformán fontos, mindenből a legjobbat kell kihozni.

Ki honnan indul és mekkora ívet fut be....ez mindig a végén derül ki, na jó, néha meg lehet állni közben is és picit hátrasandítani és az a jó, ha elégedettséget érzünk ilyenkor. Segíteni ahol lehet, védeni, akit kell, ha épp hatalmas a fájdalom amit megél akkor ellensúlyozni valami hatalmas jóval. Ha nem így működik

egy világ és benne nem olyanok az emberek, akik ezt így megérdemlik, akkor szűkül, majd zárul a kör, a mi társadalmunk nem hisz a gonoszságban, nem hisz a rossz akaratában, az irigységben, kevélységben, sőt, a büszkeségben sem. Saját magunkra minek lennénk büszkék, az mások feladata.

Hogy valaki talán szokatlan, furcsa, nem odaillő egy körben? Kérdések és sutyorgások körülötte. Általában ezek az emberek lesznek a legnagyobb hatással hamarosan a körülöttük lévőkre, ha megtanulják felvenni a kesztyűt és elkezdenek hinni magukban. Legyenek szokatlanok, a módszereik fejrázóan elképesztőek, -nem érdekes. Ők maguk tibeti módon köszöntik a körülöttük lévőket, élőket és ordenaré módon élvezik ki mit gondol vagy mond róluk. Jókat röhögnek.

Ilyennek születni kell, kicsit talán nevelés kérdése is, de egyesek, sőt kettesek sem hisznek ebben, marhamód nem.

Lehet, hogy nehézkes még a fogalmazásom technikája, node ilyen együtt az igazi élet és az igazi irodalom.

Megyek, vár a kerít-és. Épüljenek családok, szülessenek gyerekek, legyenek kezek akiknek a legfontosabb vezetni és segíteni az első lépéseket.

Az új politika azon korszak bevezetése amely egy könnyed, ámde dolgos, tartalmas életet kínál. Legközelebb telefonon kávézom ezen barátnőmmel mert a kisbabája éppen a pocakjában lesz a megfelelő férje pedig a talpát masszírozza. Ezt az ötletet szánom neki, tanácsot viszont továbbra sem osztogatok. A viszont olvasásra, mindenkinek minden jót.

MILYEN FURCSA HOGY AZ ŰRHAJÓSOK ÉS A BARLANGÁSZOK RUHÁJA ELÉG HASONLÓ.

Overál. Over all. Mindent takaró, elfedő, védő. Megjárják a magasságot és a mélységet és ugyanaz a burok veszi körül őket, csak más anyagból, más szempontokat figyelembe véve.

Micsoda bátorság kell mindkettőhöz. Az űrben még nem, de barlangban már voltam. Nem kellett bátorság, mert biztosítva volt minden, ugyanakkor felidézték mindazokat az emberi lelkeket, akik rátaláltak, megvalósították a járatok járhatóságát, sőt, voltak, akik az életüket áldozták a Föld mélyén rejlő kincsekért. Épp elég elgondolkodtató volt mindez, szép volt a látvány, ahogy barlangászok narancs színű egyenruhában szállnak alá és ki tudja, mit fedeznek fel számunkra alatt. Ennél hatásosabb persze ha valaki űrsiklóval vagy hajóval, Houstonból élő közvetítéssel, probléma nélkül sipircel fölfelé. Nagyobb a nézettség, „tudottság”, nyilván a felkészültség is merőben más. De megkérdőjelezhető a kettő fontossága, értéke, bátorsága? Mi van akkor, ha a kettő valahol találkozik, a mélység a magassággal?

Mikor két, merőben más, mégis egy irány szerint élő ember találkozik, az olyasmi, mikor valaki otthonról elindul munkába, hogy felfedezze a mélységet és meghódítsa a magasságot. Egyikük a Föld központja felé tör, másikuk a végtelent jelöli ki célként. Aztán mikor a küldetésnek vége, otthon találkoznak.

Én elhiszem, hogy nem egyszerű mindezt könnyen megemészteni, nekünk sem volt az. Van valaki, aki egy ideig felelősséget vállal érted, tűzön-vízen át. Van, hogy ha lejár az az idő, amit rátok szabtak, az valamiért nem elég, kérvényt nyújtotok be a hosszabításra. Közben jöhetnek-mehetnek lelkek körülöttetek, de ti egymáshoz mégis ragaszkodtok. Lehet ez munkakapcsolat, szerelem, szeretet, testvériség, bármilyen-akármilyen kötelék-felelősség, amíg nem teher és bántó,

addig ti kitartotok egymás mellett. Van, hogy azon túl is kell, de akkor kikopik valami és marad a bajtársiasság, a múlt értéke és valami megható ragaszkodás, de mindketten tudjátok hogy amikor kell, elengeditek egymás kezét, valami méltányos jó érzéssel, hogy amíg írva volt, ott voltatok egymásnak. Ezt nem szabályozhatja senki és semmi, nincs olyan, aki lehet gátja, de amikor kell, egyiktek nemet mond a másiknak, mert tovább kell lépni, a másik és a magad érdekében.

A Jó Istennek legyen hála, amiért mindig megvigyáz engem, jó kezekbe ad, tanít, terel, jóvá tesz bennem minden hibát és engedi, hogy míg Ő maga nem ölelhet magához, addig helyettesíti földi helytartója.

Mindez megható, de már lehetne tavasz, szeretnék veteményezni meg vékonyabb harisnyát húzni.

„Ha nem tehetjük, amit akarunk, akkor azt kell akarnunk, amit tehetünk.”

MINDEGY VOLT,

hogy ki vagyok, kellett valaki. Akin rajtvonalként van egy jel, aki olyan mint bárki, akinek elege van mindből, aki elég erős és egyben megfelelően gyenge is. Te is lehattél volna, meg te is. Tök mindegy. Annyi előnyöm volt, hogy megnevettettem pár embert, meg ötös voltam fogalmazásból általánosban, aztán ennyi.. Nem érdekelt az érdek és nem játszottam meg az agyam, kell az másra is.

Azonban elgondolkodtam embereken, akik nem is tudják, de jót cselekszenek. Nem volt kocsim azon a tavaszi reggelen mikor sétáltam ki a buszmegállóba. Ahogy vitt a lábam, kertek sorakoztak fel előttem, illatok, színek, zöld harsanásai az életnek. Tudták azok az emberek akik ültettek, hogy én ott elsétálok? Aligha. Látják ők valahonnan azt a szép életteli tavaszi sarjat aminek életet adtak? Aligha. Kertbarátok, hétvégén kijöttek, ültettek, nem jönnek két hétig, én meg itt elalélek ezen az áprilisi reggelen. Ismernek? Aligha. Nekem teremtették ezt a virágot, ezt az illatot? Biztosan nem. Mit tehetek ,megköszönöm. Ha hazaérek, gazolok, ültetek, hátha az ő gyerekei, unokái egyszer elsétálnak előttünk. Nem ismernek, nem ismerem őket, de valami összeköt. Emberek, örömet okozni egymásnak felelősség, a legszentebb, legszebb. Ne akard megfejtetni, csak tudd. Ha jót teszel, jót kapsz cserébe. Olyan igaz ez, amit a hitetlenek gúnyolnak aztán összetört arccal esedeznek bocsánatért, az igazak pedig dicsőülten, tükörrel a kezükben összeroppantják azt és mozaik mesterművet dobnak hanyagul a tenger és tó legmélyére. Kitől tartasz, ki fenyeget? Nem létezik. Minden gonoszt Te teremtesz és rombolsz pokol mélyére a fel-támadásig, minden Angyalt Te teremtesz és kérlelsz a megdicsőülésig és a Teremtésig. Ne félj. Ne Félj.

Tudod, hogy ki a Jó, öleld és kérleld. Tudod ki nem jó, engeddd el és ne félj, hogy nem tér vissza ha jóvá érik. Te magad mondtad, nem lehet baj ha elengedsz és ne-

met mondasz. Ez kell az Igenhez. Ne félj hát nevelni, ne csak engem, hanem gyengébb Fiaidat is, mert megerősítettem őket mindahhoz a Jóhoz ami várhat rájuk, ha hagyják, hogy beteljesedjék rajtuk a Mi kérésünk, kívánságunk az ő örök boldogságukért.

„A kiengesztelődés titka az emlékezés.”

MINDEN MINDENKOROM

Ja nem, mindenkoron, az felé terelt hogy egyszer egy férfi feldobjon a hátára és kemény léptekkel vigyen egy autó felé, illetve valami közlekedési eszköz felé. Azt még nem döntöttem el, hogy rúgkapálok-e vagy úgy elleszek, mint egy krumpliszák. Azt sem, hogy ez én leszek-e vagy az egyik gyerekem majd eljártssa helyettem. Ki tudja, mennyi energia marad meg egy emberben a végére. Lehet talán még el is futok kicsit hogy elkapjanak. Vagy már meg is történt? Gyerekkori emlék?

Azt is biztosan tudom, hogy lesz egy ember, akinek azt fogom mondani: - Remélem hogy téged soha, de soha többet nem foglak látni. Ezen ő nem sértődik meg, hanem nevet és igaziból én is megölelem, mert nem gondolom majd komolyan. De jó ideig tuti nem akarom majd látni és hát idő sem lesz rá, mert marha elfoglaltak leszünk mindketten. Bármi megtörténhet. Más.

Azt mondta Apukám, hogy

1. nem tetszik a frizurám és fésülködjek meg.
  2. az utolsóból lesznek az elsők.
  3. az a szabály hogy nincsen szabály. Mondjuk ez a pokolban szabály csak, úgyhogy sztornóزم.
  4. mossak fogat mert az alapvetően higiénikus.
  5. este inkább gyümölcsöt egyek ne ZabÁlom kekszet.
  6. A wc a water closet rövidítése.
  7. az ABC az ALAPVETŐ Bolti Cikkek rövidítése.
  8. A marslakók szerint a golf és a szo(k)ás $k = p$ de ez így kicsit diplomatikusabb, szóval a marslakók szerint ez a kettő tök felesleges.
  9. törekedjünk hogy zoknink legyen páros ha két lábunk van és legyen száraz (de ezt lenyúlta egy filmből) ((amúgy mindig mindent de mindegy))
  10. azt mondta ennyi szabály bőven elég egy életre még akkor is, ha csak a felét sikerül megjegyeznem.
- Én 11. – ként azt jegyezném meg, hogy nem értem mit

képzelnék a férfiak, mert ha nem jegyezzük meg, az nem azért van, mert nem tudjuk, hanem mert esetleg nem akarjuk. Legyenek olyan fontosak nekünk, hogy megjegyezzük minden szavukat. Megkérdezi néha tőlem ez a szülő-m, hogy szeretem – e egyáltalán, mondom persze, úgy szeretlek, mint a só, mert a mesékből rájöttem, hogy a végére ez nagyon is megható és tanulságos válasz, valamint adekvált. ADEKVÁLT. Ezt nagyon jól lehet artikulálva mondani.

Én tényleg olyan végtelenül hálás vagyok mindenkinek hogy ilyen az életem amilyen, hogy annyian segítenek és szeretnek, mintha felfogadta volna őket az én JÓIstenem, hogy ez így legyen. Nyilván így is van, de erről nem beszélünk.

De most már szerintem az én Istenem menjen lassan nyugdíjba és ne fogadjon fel embereket hogy szóra-koztassanak és vigyázzanak rám, hanem hagyja a minden mást másra és engem meg vigyen fel a Padlásra.

„Ha valamit nem akarsz megtenni, az egyik kifogás ugyanolyan jó mint a másik.”

NAGYON SZERETEM A SZABAD EGYETEMET ÉS AZ ESTI ISKOLÁT

Most itt ülök és várom a többieket, korán beértem, de addig legalább írok kicsit, úgyis van házi feladatom ezzel kapcsolatban. A sulis jó, jelentkeztetek erre meg arra, élvezem a viszonylag kötetlen tanulás minden előnyét, hátrányról itt nem lehet beszélni. Szabadon lubickolok a témák között, minden, ami eddig felületesen érdekelt, most pontosítódik, mert azt tudom hogy a félműveltség nagyon veszélyes tud lenni. Például kitudódik és az tök égő. Volt egy ember aki egyszer egy fotelben ülve hanyagul átvetve jobb lábát a bal lábán így szólt: „Semmi nincs ,amit jobban utálnék az ostobaságnál. „Na most tudom én, mindez honnan jött, de ilyet még én sem mondanék, pedig állítólag már sok mindent megengedhetek magamnak. Azért nem, mert vannak pillanatok mikor valamennyien ostobák vagyunk. Mert egy döntés, egy rossz felkelés, egy meggondolatlan tett, mondat, egy bosszantó mozzanat olyat hoz ki belőlünk, amire azt mondjuk később, basszus mekkora hülye, mekkora seggfej voltam.

- Hello. Hallottad az új szabályát ? – hirtelen ült melém az egyik tanuló társam, észre sem vettem. – Egészen elkedvetlenedtem. – ledobta táskáját és a kopott pad alatt kinyújtotta hosszú lábát. Én felálltam és ablakot nyitottam, mert a takarítónő iszonyat erős parfümszagot hagyott maga után.

- Nem. Milyen szabály ? – kérdeztem és lenémítottam a telefont.

- Hát hogy nincs csók. És csak gumiban lehet. – szomorúan rázta a fejét.

- He ? Én ilyet nem hallottam. – tényleg nem emlékeztem. Biztosan elaltatták a figyelmem.

- Te nem figyelsz a lényegre? Mondom. – ezt mondta. A takarítónő megint bejött, kivitte a piros vödröt, basszus megint hányingerkeltően szagos lett az előadó. Kint meg hideg. Most akkor friss és hideg vagy bűdös,

de meleg. Mindig az első gondolat a jó, így megint ablakot nyitottam.

Az volt a feladat, hogy a kurzus alatt viszonyt kellett kialakítani az egyik ismeretlen csoporttársunkkal. Párosan voltunk férfiak és nők, de mikor nevet húztunk lehetett variálni szimpátia alapján, én kerültem össze az Öreggel. Elvultunk, ez a lényeg. Pont ez volt a tanulmány célja, hogy ha „egy lakatlan szigetre kerülénk...” És erre bumm. Nincs csók? A másikat értem. Persze minden kiderült. Fokozatosan állította vissza azt az állapotot, hogy a lakatlan sziget után visszakerülünk a társadalomba és ismét ismeretlenek leszünk egymásnak mintha nem is lettünk volna soha hajótöröttek. És leszokunk egymásról. Tett róla hogy így legyen, mert feladatok azok voltak a másikkal. Hogy fogalmazzak. Mélylélektaniak. A konklúziót a mester úgy fogalmazta meg, hogy ezzel együtt lehet élni. ? !

.... Mi változik utána bennünk. Fogalmazzuk meg. Mondjuk az az igazság, hogy a kurzus végére el is ment mindenkinek a kedve mindenkitől, mert olyan szituációkat kellett meg és feloldani, hogy blö. Esettanulmánynak elment, de a végére megtanultam milyen az, hogy szenvtelen arcot vágni. A mester azt mondta a végén, hogy gratulál. Mi, akik ezt végigcsináltuk, jól vizsgáztunk. Mindannyian örültek vagyok, és élvezük ezt a szent örültséget mert tudjuk, hogy hamarosan eltűnünk úgyis, vége lesz egyszer csak ennek a furcsa karneválnak ami maga az élet. Akkor meg csak így, bravo – bravo.

Mikor mentem ki az ajtón, karom súrolta az öltönyét, elnézést kértem. Tiszteletre méltó férfi volt. Azt mondta, semmi baj és hozzátette: „Magának áll legjobban a szarkazmus az emberek közül, akiket valaha ismertem, márpedig az sok. Magácskát csak a sas az állatkertben übereli. A viszontlátásra”

NEM BIZTOS HOGY JÓ FÓRUMA VAGYOK A HÁZASSÁGI TANÁCSADÁSNAK

Egy tényleges válasz első férjtől aztán „elméleti rengeteg kicsi elválás második férjtől” után, minek után Ő azt mondta a biztonság kedvéért házasodjunk össze másodszor is játszásiból, hogy mindenki felfogja ennek komolyságát, elsősorban én magam.

Mégse gondolják, hogy komisz vagyok vagy komolytalan. Inkább óvatos, biztonságot kereső, mind mindannyian ebben a világban.

De most térjünk vissza a házassági tanácsadáshoz. Tanácsot nem, viszont ötleteket lehet adni, ebben hiszek, mondtam már. Miután két ember jól kiismerte és megismerte egymást, látják is, hogyan jutnak egymással egyről a kettőre. Én nehezen beszélek ki magamból dolgokat – bizonyos dolgokat – volt is ebből sokszor probléma. Az sem mindig jó, ha kiírod! – szolt a férjem. – elszalad a képzeleted paripája és inkább az érdekességre törekszel mint az igazságra .- elgondolkodott. - .....hogyan vegyelek rá, hogy megnyíljon előttem. Mivel nagyon okos ember, megoldotta. Színiészet, drámapszichológia, pszichoanalízis, hipnotizáció, Hókuszpókusz- persze hogy szeret, ennyi minden után, ember nem volt még a Földön aki mindent akart volna tudni egy másikról, így elfogadni és mindezek után kimondani, hogy Veled akarom végigcsinálni ezt az Életet.

De nem szükséges ennyi mindenben keresztülmenni két embernek azért hogy megismerjék egymást és eljuttassák a ki nem mondott dolgaikat. Shakespeare megmondta színház az egész világ, ha kell vegyük ki benne részünket mi magunk is. A szerepjáték egyes élethelyzetekben élvezetes, máskor nagyon is hasznos. Például ami nyomja a szívemet és nem tudom elmondani a férjem személyének, neki magának, akkor megkérem játssza el nekem mondjuk a képzeletbeli gyerekkori barátom, vagy a pszichológusom vagy a bölc

öreg varázslót aki egy barlangban lakik és süveg van a fején. Ez most találtam ki, de nagyon tetszik. Nekik bátran beszélhetünk és a színház szentségébe beletartozik a titoktartás és az indulatmentes játék is. Nem használhatja fel ellenem amit megtudott rólam akkor sem ha közösen játszottunk. Hu...érthető ez?

Aztán találkozunk itthon, mi, akik nagy titkok tudói vagyunk, megbékélt lélekkel beszéljük meg mi legyen a vacsora és hogy baj, nagy baj, hogy megint eldugult a kád.

Én komolyan nem akarok továbbállni, mindig keresni-kutatni Valakit aki megért. Válasszunk jól párt és ha nem tudjuk elmondani ami a szívünket nyomja, játszunk együtt őszinteséget. Ez néha elengedésbe, néha elfogadásba torkollik, az a jó az őszinteségben, hogy jó mérce. Felméri mely kapcsolat hol tart, érdemes-e megmenteni, vagy át kell adni másnak-máshová ahol jobb helyen lehet.

Minden léleknek kell egy zúg, ahol igazi otthona van, arra nincs térkép kinek hol van ez. Én nagyon vágyom arra, hogy ne legyenek kérdéseim azzal kapcsolatban akihez tartozom. Nagyon egyszerűen nem akarok másra vágyni és azt szeretném hogy Ő is csak engem akarjon, nem a birtoklás miatt, hanem mert hogy van, élhető, létező az ilyenfajta szeretet-szerelem. Most mit csináljak, ha ezt szeretném, szerintem nem vagyok ezzel egyedül, akkor sem ha nem divat a mai világban és olyan vetélkedők vannak hogy ki a legnagyobb qva meg qrafi, most úgy őszintén, hát nem ez volt sokáig? Barátok kellene, együtt gondolkodók, segítők- ezt is tudom, bár nem nagyon voltam csapatjátékos sokáig, de belátom ennek is szükségességét olykor-mikor. Ha nem –akkor eljátszom.

A vicces és tudom bosszantó, hogy fogalmuk sincs már velem kapcsolatban mikor játszom és mikor vagyok valódi. Picit még élvezem ezt a helyzetet, a komikumát, hja, ti akartátok hogy ilyen ügyes legyek, aztán szerintem megnyugszom és olyan valódi leszek mint a

Coca-Cola. Jaja. Én leszek az igazi.

Házassági és életvezetési ötleteimet olvashatták, kinek hasznos volt bátran csemegézzen belőle, itt a bátorság kulcsfontosságú tényező, de csak óvatosan, ha beletörlik a zárba....nos akkor az már zár-ka.

Végtelenül szép és kellemes napot kívánok Mindenkinek, óvatosan az utakon és hallgassák véleményem szerint a Retro rádiót azért, mert az Simply the Best.

„Ha Isten nem engedi, a lepke sem száll.”

NNA..

Az már kiderült, hogy nagyon nehéz engem meghatni, havonta egyszer valami nyálas filmnek sikerül, de csak a periódusom előtti napon, az meg állítólag tök idegesítő meg gesztustalan, mert taknyom-nyálam egybefolyik. Azért nem érdekel mindez, mert a legjobb nőnap ajándék még régebben egy tanács volt, ami feltette az i-re a pontot meg a mondat végére is.

Volt egyszer egy pasi aki eltorlaszolta előttem az utat a járgányával, aztán ahogy illett lekapta a fejről a sapkát és bemutatkozott. Szerepe szerint ez volt a kellően férfias vonal bemutatása. Jól elkapta a kezem, magához is rántott, - Mutasd csak magad – így szólt. Azt mondta, egy kellően makacs ember bármit elérhet ha a jóakarát védelmező ereje van jelen a tetteiben, gondolataiban, cselekedeteiben. Ha a makacsság rosszindulattal, irigységgel, gonoszsággal keveredik, az nem vezet sehová, az csak tanítani fogja a nem megfelelően makacs embert. Szóval ez a pasi először jóbarátom lett és azt tanította, hogy akármilyen nehéz is lesz, én ne törődjek azzal hogy mások mit csinálnak, mondanak, ki után lihegnek és kiket utánoznak. Azt mondta: „Ha valami nem tetszik, állj odébb. „Nem kell neked megmagyarázni miért. Ha valami nem okoz örömet, akkor ne csináld. Ne legyél követője semmiféle eszmének, ha nem értesz vele egyet. Pislogtam kettőt és megkérdeztem: nézett körül a világban mostanában he? Mit csináljak ha az egész egy szennyvíztartály?

Erre azt mondta: Szarjál bele.

Hát nem tudja, hogy az szerencsét hoz? Vagy tudja? Épp azért mondta.

Úgy gondolta, míg pakolgat, oktathat is. Csinált nekem szendvicset meg teát, és pizzát is ettünk később, vagy előbb, nem is tudom. Sok mindent mondott, azt is, hogy most keményen kell dolgozni és játszani. Ne vegyem fel azt a tempót, amit diktálnak, alakítsam ki a magamét, hosszabb távon jobban járok, így marad szufla. Ha van

egy hosszú sor, aminek a végén húsofazék van, akkor se állj be. „ -- - - Ácsorogj egy darabig, inkább egyedül. Senkiben nem fogsz bízni és nem fognak érdekelni. Játssz el azt, mintha nem lenne mindegy. Talán egy idő után tényleg valóságos fogsz válni.

Basszus az a legigazabb hogy lehet uralni ezt vagy azt, az agyunk mint egy okostelefon, babrálható, fejleszthető, betörhető. De a szívünk, az uralhatatlan. Ha lenne a szívnek válla, megvonná. Nem az ő dolga, ha nem tud szeretni csak az iránytűje szerint. Minden összetört romon csak ácsorogna, forogna jobbra-balra, váltogatná virgácsait a szívem, és nem törődne mindazzal a hatalommal ami nem tud áthatolni a védőpajzsán. Nem érdekli már semmi más, mert tudja, hogy nagyon biztosan kapcsolódva van Valahová, ahol nem lehet semmi baj. Minden egyre jobb lesz.

-Nem ácsorogsz már sokáig egyedül. – halkan dörmögött mögöttem. Újságot szorongatott.

- Honnan tudjam hogy te nem olyan vagy mint a többi? – rég voltam indulatos, mert semmi értelme, most viszont éreztem, hogy lobban a tekintetem. – Mitől lennél pont te valóságos?

- Nem törődtem magammal, csak veled, bármikor is találkoztunk. Semmit nem tudhatsz rólam. Nem meséltem. Nem számított. Csak az, hogy megerősödj. Nekem, vagy másnak, mindegy. De téged már nem bánthat többé senki.

- Honnan tudod? – végre lehettem gyenge nő, ellazult az egész testem és a szívem is. Nem fáj, basszus, tényleg nem fáj többé semmi.

- Onnan, hogy én, szeretlek. – nagyon halkán mondta ezt, alig hallottam.

Felkuporodtam az ágyra, ott volt egy kép róla, mögötte meg egy rólam. Hát így látott engem végig.

Barátocskám.

Jön a tavasz.

TÖMÖREN MERT NINCS IDŐ PAZAROLNI

- Nézz csak fel! Az ég magas! – megfogtam a kis kezét és belevesztem a csodálkozó világos szemekbe amik engem tükröztek. Izgalmában megnyalta a szája szélét, olyan mozdulat volt ez, ami végig fogja kísérni az életét. Megannyi kérdés következett, nem is tudtam mindre válaszolni. Mit tudunk mi felnőttek. Semmit. A gyerek kérdéseiben több az igazság, mint a mi válaszainkban. Heroikus mondatok, öntömjénező monológok, sorok között megbúvó éles vélemények, amit szemekbe mondani ugyan ki mer. Gyávák vagytok – mondaná a gyermek ha meg tudná mindezt fogalmazni. De nem mond semmit inkább felnőtt és egy idő után nem fog kérdezni. Vagy hátat fordít, vagy éppúgy megtanulja a hazugság nyelvét mint a többi unalmas ember. Mind-egy, csak egy Valaki legyen, akivel értik egymást. Örök hiány leszel a többi embernek, nem lesz rajtad fogás, mert a szíved nem birtokolhatja senki. Már le sem kell hunynod a szemed hogy elképzeld magad mellé. Nyitott szemed előtt is ott fog állni.

- Látnom kell hogy Te vagy Az! – keményen megfogta a vállam, még meg is rántott, elsötétült az a hihetetlenül kék szempár. Soha de soha nem dobogott így a szívem. Soha de soha. Beleszédülök ha csak erre gondolok, elnyel valami ismeretlen, megfog ez az Ismeretlenül is Ismerős Valaki aki végigkísér egész életemen. Pedig loptam tőle. Elloptam a szívét. De otthagytam a polcon az enyémet.

Valaki azt mondta az Élet nem más, mint tanulmány mindenki számára amit nem szabad túl komolyan venni mégsem. Először nem értettem, hogy függhet össze a kettő, de aztán világossá vált. A tanulás is bizonyos határig jó dolog, de amint nyomasztani kezdi az embert, már nem az. Megfigyelhetőek emberek, helyzetek, reakciók, egy idő után tapasztaltak is leszünk sok helyzetben, sok területen, sokszor már

csak legyintünk, mert pontosan tudni fogjuk mi lesz egyes emberek következő mondata, cselekedete. Ők már unalmasak is lesznek számunkra. Azt gondolom érdekes emberek azok, akik merőben másképpen gondolkoznak mint a Nagy Átlag. Egy idő után nem lesz más mércéjük, mint saját maguk, de nem az öntömjénező értelemben, hanem mélységes alázattal önmaguk és mások iránt. Kevés ember és dolog fogja őket érdekelni, a külsőségek alig. Lesz, hogy ha kapnak pénzt, amit magukra költhetnének, akkor egy kislánynak vesznek belőle bakancsot, akinek télvíz idején kikanalál a zoknija a cipő orrából. És kurvára nem verik nagy dobra, és az sem érdekli őket, hogy mennyire meghatódik ezen ez, vagy az. Az aranyakat beadják a zaciba és kaját vesznek rajta, először maguknak, aztán másoknak, mert soha el nem felejtik honnan jöttek. Turkálóba járnak meg nyaralni. Olyan bort isznak, ami annyiba kerül, mint másnak egy heti fizetése, de a száraz kenyeret is megeszik hozzá állva a konyhában. Ha kell, csalnak, lopnak, hazudnak, megvesztegetnek, lefizetnek másokat azért, hogy másnak jobb legyen az élete, mert olyan iránytű van bennük, hogy tudják, megtehetik. Magányukat zálogházba adják és eldobják a cédulát. Törékeny, elzárt szív az övék, ami hőst akar. Bonctermi fémek közül mentsétek ki őket, élettelen testükbe új lehetet fújva, mert nem azért haltak kínhalált, hogy aztán ne támadhassanak fel újra. Minden napban, reggeli fényben, dermedt levegőben, gyerekszemben, szürke ködben ne azt lássák meg, miért kellett meghalniuk, és most miért élhetnek mégis. Legyetek velük türelmesek és megértőek bármennyire is ellenkeznek. Hagyjátok őket lé- le- gez- ni.

Egy szívet nem lehet birtokolni. Minden öröm megmarad abban, ami a mienk. Nincs erő, hatalom, para és pszichológia ami teret nyerhet a szív felett. Erősebb mindennél. Hitetlen voltam, de elhittem hogy sziklaszilárd szívek léteznek. Nincs zsarnokság, ami megtör-

heti őket. Rájuk nevetünk, szemünk huncutul villan, a zsarnok szeme zsugorodik, megtör, de nem bánja. Senki nem bánja, ha egyszer hagyja magán a szeretetet győzedelmeskedni.

Hülye zsarnokok. Bénák vagytok. Én is az voltam. Aztán legyőztek, ej istenem de jól tették, épp ideje volt.

„A halotti lepelnek nincs zsebe.”

VALAKI AZT MONDTA AZ ÉLET NEM MÁS, MINT TANULMÁNY MINDENKI SZÁMÁRA AMIT NEM SZABAD TÚL KOMOLYAN VENNİ MÉGSEM.

Először nem értettem, hogy függhet össze a kettő, de aztán világossá vált. A tanulás is bizonyos határig jó dolog, de amint nyomasztani kezdi az embert, már nem az. Megfigyelhetőek emberek, helyzetek, reakciók, egy idő után tapasztaltak is leszünk sok helyzetben, sok területen, sokszor már csak legyintünk, mert pontosan tudni fogjuk mi lesz egyes emberek következő mondata, cselekedete. Ők már unalmasak is lesznek számunkra. Azt gondolom érdekes emberek azok, akik merőben másképpen gondolkoznak mint a Nagy Átlag. Egy idő után nem lesz más mércéjük, mint saját maguk, de nem az öntömjénező értelemben, hanem mélységes alázattal önmaguk és mások iránt. Kevés ember és dolog fogja őket érdekelni, a külsőségek alig. Lesz, hogy ha kapnak pénzt, amit magukra költhetnének, akkor egy kislánynak vesznek belőle bakancsot, akinek télvíz idején kikandikál a zoknijja a cipő orrából. És kurvára nem verik nagy dobra, és az sem érdekli őket, hogy mennyire meghatódik ezen ez, vagy az. Az aranyakat beadják a zaciba és kaját vesznek rajta, először maguknak, aztán másoknak, mert soha el nem felejtik honnan jöttek. Turkálóba járnak meg nyaralni. Olyan bort isznak, ami annyiba kerül, mint másnak egy heti fizetése, de a száraz kenyeret is megeszik hozzá állva a konyhában. Ha kell, csálnak, lopnak, hazudnak, megvesztegetnek, lefizetnek másokat azért, hogy másnak jobb legyen az élete, mert olyan iránytű van bennük, hogy tudják, megtehetik. Magányukat zálogházba adják és eldobják a cédulát. Törékeny, elzárt szív az övék, ami hőst akar.

Bonctermi fémek közül mentsétek ki őket, élettelen testükbe új lehetetet fújva, mert nem azért haltak kínhalált, hogy aztán ne támadhassanak fel újra. Minden napban, reggeli fényben, dermedt levegőben, gye-

rekszemben, szürke ködben ne azt lássák meg, miért kellett meghalniuk, és most miért élhetnek mégis. Legyetek velük türelmesek és megértőek bármennyire is ellenkeznek. Hagyjátok őket lé- le- gez- ni.

Egy szívet nem lehet birtokolni. Minden öröm megmarad abban, ami a mienk. Nincs erő, hatalom, para és pszichológia ami teret nyerhet a szív felett. Erősebb mindennél. Hitetlen voltam, de elhittem hogy sziklaszilárd szívek léteznek. Nincs zsarnokság, ami megtörheti őket. Rájuk nevetünk, szemünk huncutul villan, a zsarnok szeme zsugorodik, megtör, de nem bánja. Senki nem bánja, ha egyszer hagyja magán a szeretetet győzedelmeskedni.

Hülye zsarnokok. Bénák vagytok. Én is az voltam. Aztán legyőztek, ej istenem de jól tették, épp ideje volt.

„Ha egy vár romba dől, azért még vár marad - ha egy halom trágya a magasba emelkedik, azért még halom trágya marad!”

VAN KÉT BARÁTOM

Uru és Huru. A minap Uru azt mondta..... ja nem, lehet Huru volt az, néha keverem őket. Szóval, egyikük azt mondta, hogy a világnak kevesebb tehetséges és több Jó emberre lenne szüksége. Elgondolkoztam, mert tényleg azt gondolom lassan ott tartunk, hogy egyszerűbb tehetségesnek lenni mint Jónak. Mint-ha kikopott volna a jelentése a Jelentések könyvében mindkettőnek, vagy metamorfózison ment volna át, ami már több is mint az átalakulás, mert sokkal sejtelmesebben és hülyébben hangzik. Nehéz kérdés és felvetés ez, mert erre kérdezek egy olyat, hogy oké, de ki a tehetséges és ki a jó? Tudni nem tudom, csak azt gondolom, a tehetség van, adott, azért megdolgozni nem kell, hanem elfogadni, fejleszteni, élni vele, megosztani. A jóság valahogy ritkább jóság, olyan mintha kihalt volna, néha ezt éreztem, és csak bizonyos emberekben pislákolna még belőle esetlegesen. Ha így értette Uru, akkor értem mit akart mondani.

Szerintem a pislákoló jóságok keressék meg egymást és adják össze az erejüket, az már kellő fényesség. Aztán adjanak az egyre erősödő fényükből a tehetségeseknek is, mert attól még, hogy valaki tehetséges, nem kizáró ok az, hogy lehet jó is. Aztán ha a jók pihennek kicsit, magukba nézhetnek és felfedezhetik miben tehetségesek, mert véleményem szerint mindenki az valamilyen, csak ne olyat akarjon, amiben nem. Mindig súg a lélek, én ebben szoktam megnyugodni. Ebben lettem tehetséges, eléggé elég nekem, azt kell mondjam. És hogy miért lettem Jó? Mert rossznak lenni, bármilyen furcsa, de képzeljék el: Rossz.

Mi a jó és mi a rossz, állítólag ebben a dualista szemléletben hinni nem okos. Nem kell feltételezni egyiket sem, amiben hinni lehet, az talán a fejlődés, bizony, mégcsak nem is az egyensúly, melyről győzködtek minket. Ki honnan hová juthat a jóakarát, a segítség, a szeretet és a biztonság ölelésében? Vagy ha nem any-

nyira szoros a viszony, elég belőle egy kézfogás is, vagy egy biztató pillantás. Van Egy, akit megtalálni Hála, szeretni Érték, vele gondolkodni, beszélni, fejlődni pedig maga az Élet, a Csoda, amihez lámpás sem kell, mert ott ragyogtok egymás szemében. Miután megtanultam magam, tudom mi a dolgom, miben vagyok jó, mit miért teszek, azután kívánhattam. Olyat kívántam, amit még valaki kívánt, talán egyszerre akartuk és az akarat összefonódott és megtaláltuk egymást. Megszenvedni egymásért és a játékosan komoly és legigazabb életért nem a gyerekjáték kategória. Értéket teremtettünk, mindenünk megvan és adunk belőle, mert amit továbbvinnénk az már rég odaát vár bennünket, ajándék az életünk. Legközelebb hamarabb, gyorsabban találjuk meg egymást, ezt kértük. Mivel Isten nem beszélhet erről, csak kacsintott. El van intézve. Azt mondta, ebben az életben meg éljetez még, szeretlek benneteket nézni.

Igyekszem nem nagyképzülni emiatt. Minden jót Mindenkinek, mert ebben minden jó benne van.

„Egy hallgatóg tökfilkó olykor többet érhet a bölcsnél.”

A TÖKÉLETES PÁRKAPCSOLAT MINDEN EM- BER ELEMI VÁGYA ÉS SZÜKSÉGE

Minden emberi törekvés eleje és vége az a vágy, ami arra felé terel minket, hogy találjuk meg a tökéletes párunkat. Létezik ilyen ? Sokáig a válaszom a határozott nem volt. Létezhet egy valaki, aki szeretettel és bölcsességgel aranyozza be a napokat, aki hozzásegít önmagam teljességéhez? Sokáig azt hittem a kiegészülés ugyanaz, mint a kielégülés, a szexus ilyen fokú megélése lassan odavezetett, amit ma úgy hívnék, hogy „ a másokkal való önkielégítés” korszaka, ami nem tartott addig ugyan mint a Jégkorszak, de visszatekintve és egy emberélet hosszát figyelembe véve a pazarlás kategória volt mindenképpen és minden tekintetben. Egy Barátom, aki hasonlóképp gondolkodott és kínlódott azt mondta, ha nem javulunk egy bizonyos meghatározott korig, akkor nincs mese, összeházasodunk, és valahogy kikúráljuk magunkat egymással, mert ez már lassan tarthatatlan ami folyik, erre már Ő is azt mondja, hogy nem lehet valóság. Szerinte Őt egy gyermek megjavítaná, mert minden tiszta érzelmet felszabadítana benne és az törölné a múlt sötét energiáit. Ezt én lefordítanám: ha a férfi megy gyedre és gyesre nem lesz ideje foglalkozni a hódításaival, a Casanovából lenne az Apuci. Meddig? Derítsük ki! Magam részéről a közmondásban bíznék, azaz hogy kiből lesz a legjobb feleség. Meddig? Derítsük ki! Mindez persze teória! Én nem mondtam semmit!

Szóval hogy igaziból hogy lehetett megjavulni és kikínlódni Önmagunkat? Nos, rám köszöntek emberek, könyveket adtak kezembe és elkezdett érdekelni amit mondtak, hogy a világ valójában több mint egy mechanikus gépezet és az emberek igenis fejlettebb lények annál mint az ami először látszik belőlük. Hogy valójában nem csupán állati szaporodó- szervezetek akik előnyös genetikai tulajdonságot keresve nézik ki maguknak a társat és szórják szét a lényegüket mint

holmi öntörvényű biorobotok. Fültnúja voltam egyszer, talán húsz éves lehettem, mikor egy kellemetlen modorú fiatalember szólt a barátjához egy fiatal lányt szemügyre véve aki épp jókedvűen beszélgetett, fogalma sem volt hogy górcső alá vonta egy fujde perna-hajder. Szó szerint idézek: „ Azt nézd ott meg. Jók a vonásai, nem túl gyenge a csontozata, a mellei alapján meg azt mondom hogy elszoptat vagy három gyereket biztosan. A csípője meg elég széles hogy meg is tudja szülni mind a hármat. Azt mondom haver ha eljutok oda hogy család, tuti egy ilyen választok ki magamnak.” Hát nahát, nemde? Ennyi lenne minden? Elég megrekedni a testiség fülledt légkörében vagy többek vagyunk tényleg? Ahogy benőtt a fejem lánya úgy vált a határozott „Nem” vacilálós iiiigenné, aztán rendíthetetlen IGEN-né, sőt, még bólintottam is hozzá.

Odamentem a lányhoz és elmondtam neki mit mondtak a háta mögött, hátha meg akarja őket verni én meg segítek, abban az életkorban egy kis balhé az olyan zsbasztóan kellemes . A csaj, akiről így nyilatkoztak azok a disznó férfiak, nos Ő azt mondta miközben beletúrt hajába és rágógumiból buburékot fújt: „Én olyan pasit akarok aki az mögé akar látni hogy van egy díjnyertes fenekem aminek a mérete matematikailag az örök változó, de hatásfoka az állandó. Mutassatok már valakit akit ez nem Anyyira érdekel. Érdekel ugyan de inkább nyűgözi le a intelligens kis csicseri-csacsogásom és a briliáns humorérzésem, ami állítólag megalapozta nekem a belépőt a csodálatos világmindenségbe.”

Mi, akik képesek vagyunk vágyakozni, szeretni, kötődni, képesek vagyunk magunkat átadni és önmagunkon áthaladni, felsőbb szinteken funkcionálni, kialakítani egy olyan lelki színteret ami nem egyezik semmilyen fájdalmas közeggel melyhez az embernek az eddigi élete során köze lehetett. – Mi képesek vagyunk vagy leszünk arra, hogy úgy éljük meg a Lélektársunkkal való találkozást, hogy az már mentes legyen minden olyan felesleges és nem nemes életérzéstől amihez va-

lójában egyetlen egy embernek sem lenne semmi, de semmi szüksége. Lelki társak adnak majd kézről kézre addig az emberig akinek a szíve előtt megállunk. Köszönetet mondunk mindenkinek aki segítette utunkat . Lekopik minden kicsinyes emberi életérzés és csak a tiszta öröm tiszta érzetében fog fürödni a lélek. Hogy lehetséges ez? Ezt is megírom, de most lejár a mosógép, forr a víz, serceg az olaj a sütőben és meg kell válaszolnom egy e-mailt. Ugye, ugye mennyi minden belefér? :) Minden olyan jó-hangulatos. Szép napot Emberek!

„Ha éhes vagy, nyalj sót - akkor majd szomjas leszel.”

ANYÁM MINDENT MAGÁBA SZORÍTÓ TESTE ÉS SZABADON LOBOGÓ LELKE ÖRÖK KÜZDELEMBEN ÁLLTAK EGYMÁSSAL.

Amit a szív, elme nem hagyott, azt a lelke másképp megoldotta. Volt idő mikor lelketlen üzemmódba kényszerítették mint egy rabszolgát, többször-sokszor, örök gyermek léttel bosszantotta a reakényszerített vasakaratot. Aztán jött egy pislogó reménysugár, lángra kapott – a nyughatatlan lélek felégetett mindent maga körül, szeme vad izzásba váltott, megfeszült testében megannyi fenevad ereje tombolt ugrásra – támadásra készen, nehezen lélegzett, ijesztő is lehetett volna, de lecsillapodott, tiszteletet parancsolt, átalakult érzékeny-erős nővé, okos szemekkel, fifikás nőiességgel, anyai ölelő – bársony természettel.

Azt mondták középkorban jelentkező elmebaj, előfordul, átfordul az élet a délutánjába, ezt egyesek az elme érzékenységgel élik meg, át, túl, vagy épp bele is hallhatnak. Az orvos vállvonogatva közölte diagnózisát, akcentusa unott artikulációban vált olykor érthetlenné, micsoda szakember, közölte apám, mit tud ő, nem láthat bele ennek a nőnek az életébe. Nem értheti az ősök üzenetét ami épp most teljesedik be rajta. Olyan akarással jött tán erre a világra amit kevesek érthetnek meg. A természet rendje, az ösztönök tisztasága, az idő jól megszentelt figyelme, a jóakarát jelenléte, a tudat hogy tennie kell amit jónak lát, mert az tiszta forrásból ered.....nem engedték már, hogy rákényszerítsenek megannyi akaratot.

Nem ment oda ahová nem akart. Mindig tetszett ahogy szabadon hátradől, kényelmes viseletben – puha zokniban mondja a kérésre: - Nem, de nem ám. Még nevetett is hozzá. Szerette a munkáját, mámorosan jól csinált mindent amihez köze volt, de csak addig „ míg ad is hozzám, nem csak elvesz „

Rengetegszer ismételte ezt, belénk is ívódott, mi is úgy élünk, hála neki. Nem félt konfrontálódni, ó de hány-

szor láttam ahogy csendesen, nyugodtan oszt ki mindenkit maga körül ha nem úgy mentek a dolgok ahogy azt ő akarta. Apám az egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb sikerének könyvelte el Anyám jellemének bátor kiforrását, akaratának szabad – jó irányban történő sodródását amelynek sosem lehetett más célja mint az hogy környezetét boldoggá vagy boldogabbá tegye. Nem hitt abban a játékban amit körülötte játszott az Élet, kitalált újat, nevetve ölelte át az elképedt arcokat. Így is lehet csinálni.... – vont vállat és mindenki kicsit becsapottnak érezte magát, de haragudni soha senki nem haragudott rá. Apámtól lesett el mindent, nagy zseni volt az Öreg, egy idő után rájött Anyám nagyobb Mimikri mint Ő maga. Kéz a kézben léptek elő és ki a rejtőzködő életek soraiból, a róluk lehulló lepelre mohón ugrottak akiknek mindegy volt miféle Élet az övék, de aztán megcsömörödtek önnön maguktól, hagyták elrothadni az élet-cafatokat.

Így szüntettek meg kapcsolatokat ha az embereik nem megfelelően működtek, nekik tetszően. Apám helyett is vállalta a jóakarátú manipuláció minden nehézségét ha azt látta hogy valakinek a jól determinált sorsa veszélybe kerül. Igyekezett egy-egy mondattal a helyes mederbe terelni a dolgokat maga körül, „született vezető”, ki gondolta volna. Ne ítéld, hogy ne ítéltess.

Mégis jó anya volt, akkor is ha cseppet sem szokványos volt ebben a szerepben. Azt mondta imádott gyermekeket várni, életet adni, látni az élet alakulását, de csak finoman terelt, olykor csak mondatokkal, a szó szoros értelmében sosem nevelt. Elmondta mit gondol, de nagyon ritkán parancsolt.

Ő nem, nem halt meg, nem nekrológ ez. Gyakorlaton vagyok, jellemrajzot készítünk, nekem egyszerűbb így, ha visszatekintek. Ha itt végzek, megyek haza hozzájuk. Kérdi mit ennék, melyik ágyneműt húzza fel, „apád kérdi hűtse a borokat vagy ahogy szoktátok... de most nagyon meleg van, csak jobban esne ha ...” „Édesem, nem kell mindenhez értened” – mondja majd

apám, átkarolva a vállát....

Mindig vágyom haza, mindig. Olyan jó látni őket, ahogy megharcoltak magukkal, külön-külön, aztán együtt, aztán harc egymással, nem kötöttek kompromisszumot és végül úgy csiszolódtak valódivá, hogy talán észre sem vették.

„ *A féligazság teljes hazugság.*”

KÖLCSÖN! KENYÉR! VISSZAJÁROK!

Átnyújtott fél kiló kenyeret. Elfogadtam én, mert tudtam hogy kölcsön - kenyér visszajár. Törlesztenem kellett egykori önző, gonosz, megalázó tetteimet és immár a bölcsesség kövével a zsebemben pontosan tudtam, hogy mi fog következni. Nem érdemes küzdeni, sértettem hadakozni, egyszerűbb megadni magunkat a végtelen természet és igazság törvényének. Ha méltatlanul bántasz bárkit, érthetetlen fájdalmak sorozatát kell átélned, igaz, amint látó leszel, a fájdalom feloldódik, te pedig igyekszel minél mélyebben és tudatosabban megélni és megtanulni, hogy mindaz, amit vétettél, most ellened vétetik. Nyilván a körforgás állandó. Aki most ellened vét, annak is le kell rónia a saját canosságját, neki majd Te leszel az eszébe vésve, amikor éppen a maga poklait járja. Ki van ez találva emberek. Én már értvén miről is van szó, a háttérben figyelem mindazt, amivel mások küszködnek. Drukcolhatnak is, de nem teszem, ebbe semmilyen téren nem lehet és nem is szabad belefolyjni. Azt kívánom, éljék túl magukat, fedjék fel csupán csak maguk előtt lelkeik titkait, ne szégyelljenek összetörni darabokra. Én magam még az örület bizonyos aspektusát is megélttem, annyira bántott, hogy mennyi elpazarolt helytelen berögződés vett el időt az igaz valóm megélésétől. Nézem, ahogy emberek szája mozog, míg hozzám beszélnek, egyfajta hasonló gúny övezi őket, pillanatnyi erőfölény, ezt így hívja az az ember aki a legközelebb áll hozzám. Vele szoktuk elemezni az embereket, figuraleseket állítunk be, szituációk megannyi lehetősége enged bepillantást az emberi lelkek bugyraiba. Én nem gondoltam, hogy valaha is meg kell tanulnom ezeket a mesterfogásokat, de belekerültem egy olyan közegbe, ami megkövetelte tőlem, hogy elvégezzem ezt a fajta Élet-Iskolát. Szerintem a deszantosok elit képzése kutyaf@sza ehhez képest, node mindegy, ez az én saját, privát, külön bejáratú véleményem. Szó-

val vannak érdeklődő, kíváncsi emberek, akik Önként vállalják, mit sem tudnak talán arról, hogy egy kísérlet részesei mikor bepillantást követelnek egy számukra idegen világba. A felnőttek is imádnak játszani, főleg kegyetlen játékokat, no, nem mindenki persze. Érdekesekek a mentális csaták, egymással való meccsek sorozata nap, mint nap, mint nap, mintha nem lenne lehetőség kiszállni ebből a körforgásból, talán ez lehet a Gonosz perverz játéka az emberiséggel amit a Jó is figyel és kiemeli azokat az embereket akik hátat tudnak fordítani annak ami másnak fájdalmat okoz.

Ők lesznek a kiválasztottak.

Ők nem keresik a fájdalmat hozó percekét, nem merülnek a mátrix mindent beszippantó kocka közegébe mely beszűkíti a tudatot a párbeszéd korcs verziójára, hanem felemelik a fejüket a fény felé, és megtanulják, hogy a kevesebb olykor a legtöbb. Nincs szükségük nagy szavakra, nagy ajándékokra az élettől, mert tudják, bármire szükségük van a boldogsághoz az megadatik, mert egyszerűen nem akarnak rosszat másoknak, nem irigyek, nem élnek méltatlanul, nem félnek szeretni és megtanulják szépen és nemesen megfogalmazni az igazságaikat és tudják mi a prioritás lista lényege és törvénye, és az ellen nem vétenek. Mert a szabályt igen, viszont a Törvényt nem lehet megszegni. Hosszú út ez, míg egy ember odaér, ahhoz a ponthoz ahol mindez már nem utópia, hanem Valóság. Még meg is tapogatja magát hogy ez valóban ő maga? Belecsíp a karjába, hitetlenkedve mosolyog, de tudja, basszus tényleg tudja, hogy ott van, megérkezett! Érti a másikon, aki a társa, hogy mi tenné boldoggá és megtanulja megadni neki. Szavak nélkül értenek mindent, leomlik egy üvegfal, amin keresztül eddig látták egymást. Valóban sokkal több van az Életben, mint azt mi hinnénk. Miután jól megijedtünk ettől, azt javaslom kezdjük el élvezni. Tanuljon meg a szemünk mosolyogni, mert ha éppen beszélünk az rendkívül hatásos. Vibráljunk valami elképesztő jót. Ó, én most

nagyon izgulok, hogy majd ne az legyen, hogy bort iszom, vizet prédikálok. Az írott szó duplán kötelez, ezt már megtanultam. Csak szépet, csak jót, jól tanítót, mert miért vinnénk magunkkal kicsinyességet, irigységet, haragot, méltatlankodást? Ezer év előtted anynyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt. Semmit nem tudunk azokról az értékes és csodás embermilliókról, akik előttünk éltek és már ki tudja, hol vannak. Számít valamit, hogy mit teszünk, hogyan és miért? Nem fog tudni senki semmit. Se azt hogy Jó voltál, se azt hogy Rossz. Különben meg mi is az. Van objektív definíció? Ugyan már. Az érzés, ennyi csak. Pontosán tudod, mikor akarsz fájdalmat okozni és pontosán tudod hogy semmi értelme mert te kapod vissza kétszeresen.

Én, miután elfogyott, megköszöntem a kenyeret és bocsánatot kértem attól, aki bölcsen átnyújtotta. Tudtam, hogy el kellett fogadnom ahhoz, hogy soha többé már ne kövessem el azt, ami oda vezetett hogy meg kellett küzdenem a démonaimmal. Önuralom, mérték, az érték köszönete, mosoly, néha egy kis komolyság, a rend felé törekvés ugyanakkor a káosz előtt is fejet kell hajtani, hisz onnan jöttünk valamennyien.

Azért a kenyértől félni nem szabad. Ősi eledel, szent tisztelete maradjon meg mindannyinkban és ne felejtünk el másoknak is adni belőle.

„A gyorsaság csak a bolhafogásnál jó.”

AZ A HÜLYE HÜLYE,

elkeseredett férfi, aki nagyon magányos és szomorú volt, olyat mondott a másokra, hogy na, azt aztán nem gondolta át. Azt mondta a „kicsit furcsa ugyan, de mi így szeretjük” barátunkra, hogy az elméje hasadt, a lelke nyugtalan, azért mert az egyik percben áhítja a családot, a másikban pedig követeli a szabadságát és ennek nyilván a gyerek és az asszony issza meg a levét. Meg ugyanez pepitában. Miért mond ilyet, ha nem tud olvasni a sorok között. Olyan mondja ezt, akinek se kutyája, se macskája, csak a rosszul lesakkozott, önző és némiképp lusta élete, amiben nyoma sem volt soha önfeláldozásnak.

Mi mindannyian, akik tovább örökítettük magunkat, gyermekben, munkában, művészetben mi most megmagyarázzuk, hogy is van ez valójában. Bátrak vagyunk-e? Igen. Önfeláldozóak? Hogy a fenébe ne, persze hogy igen. Szolgálat e sokszor a létünk, ami által segítséget adunk az épp rászorulónak? Megint egy igen. Várunk valamit is cserébe, vagy érdekből cselekszünk? Neeem. Megvan mindenünk, amit meg szeretnénk az meg meglesz. A legfontosabbak mi vagyunk egymásnak, a szűk család, ezt mi tudjuk, hogy mennyire zárt rendszer, ide betekintést nem nagyon engedünk, de azt is érzi mindenki, hogy jobb ezt nem is firtatni, mert jog ha van, a mi jogunk a nyugalmunk. Viszont. Ha most amúgy is olyan fene őszinte, meg átvilágított életet élünk, mondjuk ki a tutit és akkor mindenki fellelegezhet kicsit. Minden ember hasadt elméjű és nyugtalan lelkű volna, aki családot mer alapítani? Persze, ha rosszul csinálja. Aki gyermeket vállal és elkötelezettséget egyetlen ember mellett, az lehúzhatja a rolót és nem tehet mást csak egymást bámulni a négy fal között? Régen így volt, meg is lehet nézni azokat a generációkat, őszintén gratulálok én is győztem kisikálni az agyakat beleértve a magamét is. Nincs birtokviszony az elmében, szívben, akaratban.

Elfáradni ér annak is, akinek gyereke van, és igenis lehet követelni olykor szabadságot férfinak és nőnek is, aki már Apa és Anya és akkor nincs az hogy bármelyik fél megissza ennek a levét, pláne nem a gyermek.

Én is nyilván nagyon szeretem a férjem, nagyon szeretek vele mindent csinálni, de nem lehetünk mindig együtt,dolgozunk, embereket tanulmányozunk, segítünk, tehát olykor másokkal is vagyunk . Na bumm. Őszintén reméljük, hogy addig is a másik jól érzi magát. Egyszer neki, egyszer nekem van dolgom és ez remek dolog, tevékenynek maradni az örök élet egyik tartópillére. A másik a nyugalom, ami szoros kapcsolatban áll az előzővel, a többit nem mondhatom el – lehet, én magam sem tudom, de hogy de, az biztos. Aztán így, ebben a szemléletben nem félünk, hogy bármi vagy bárki kikezdhet bennünket. Nagyon megválogatjuk magunk köré a barátokat, ismerősöket, vétő joga mindenkinek van, és ezt tiszteletben tartjuk, de attól még nem veszítünk el magunk mellől embereket, mert a másik mondjuk nem bírja a pofáját. Egyszerűen annyi van,hogy nem kedvelhet mindenki mindenkit, többet között azért nem, mert mindenkit nem is ismerünk. De ezen nincs veszekedés, fenyegetés, zokszó, nagyon szépen és gördülékenyen megtanultunk egymás mellett élni és a gyerekeink is ezt látják, tehát nemhogy a vesztese, hanem a nyertesei és a továbbvivői, akár továbbfejlesztői ennek az új szemléletnek.

Élni és élni hagyni a legnagyobb bűvész trükkök egyike. Azt mondják minden trükk három részből, azaz mozzanatból áll. Az első az ígéret, amiből lesz majd valami. Egy közönséges tárgy, vagy ha már itt tartunk, mondjuk ki: élet bemutatása . Megnézhetjük, megvizsgálhatjuk, épp olyan, mint a többi – persze nem az, de mégis.

A második mozzanat a fordulat, amikor arra vállalkozunk, hogy ebből a tárgyból, vagy akár emberből, életből valami rendkívülit hozzunk ki. Ha sikerül, senkit nem érdekel a hogyan, mindennek és mindenki-

nek megvannak a titkai, és különben is: az embereket legkevésbé az igazság, sokkal inkább az illúzió érdekli, van is ilyen mondás: abba kergetik magunkat. Mi meg éldegélünk a nagy igazságban, nahát.

Végül a harmadik rész a jutalom, ez a legnehezebb, azt mondják, amikor jöhet a taps a végén, hogy sikerült a mutatvány. De meg lehet csinálni.

Hát én elmondom, hogy a mi családukban rengeteg taps van. Állandóan tapsolunk meg tapsikálunk meg mindenféle elképesztően változatos módon összeütjük a tenyerünket, hát most képzeljék el.

Ezt a trükköt nagyon szívesen megosztjuk az emberiséggel, mert talán mindenki élete kicsit könnyebb lesz. Egyszerre sok lenne az egész, de pár dolgot azért leírok most ide: mindenki törődjön a saját dolgával. Aztán ne legyen kíváncsi, mert sokáig marad fiatal cserébe. Írnék én még, de most nem jut eszembe több, meg kaját is kell csinálnom.

Ha valaki sokat mondja hogy Vétó, ráragad mint becenév aztán az ellen nem tud védekezni, ez még eszembe jutott mint jó tanács.

„A hallgatás a bölcsesség jele, de egyedül a hallgatás még nem bölcsesség.”

AZ EGYIK, MEG VALÓJÁBAN A MÁSIK KED- VENC ÍRÓM IS NAGY KÖRÜLÍRÓ VOLT

Szerette hosszan ecsetelni, mit látott vagy mit képzelt el a szereplői köré. Valóságos birodalmak születtek a fejemben mikor őket olvastam.

Nos, most szeretném néhány szóval leírni mi is van én körülöttem. Nem szedném pontokba, mert akkor itt ülnék estig, pedig órám lesz. Teszem mindezt a velem hasonló emberek miatt hogy megnyugvást találjanak mint én. Mert úgyis felszámoljuk a káoszt nyuszi. Nyugi. Basztikuli, tényleg jön a húsvét, a laptop billentyűzet is jelzéseket küld. Volt, hogy kiakadtam, bosszankodtam, dührohamot kaptam, kértem Isten „Miért „ elmentem hazulról ha ilyesmit láttam mint most itt. Hatalmas a fejlődés. Végtelen nyugalmam elkezdhetetlen. Kávét lassan kortyolom, billentyűzetet kedvesen végigsimítom néha, mert most ő jó barát, akkor is, ha nincs mellettem senki. Ezért talán még nem is mondtam köszönetet.

Node most jön a vallomás. A póthajam masnival a jobb oldalamon, ja nem, az a bal. Ezzel régen a frászt hoztam emberekre mikor fogason, széken, itt-ott elhagytam. Majd ha lesz pénzem rakatok fixet, ez valami mánia nálam, de ha ennyi, az belefér. Öcsi kibelezett paplanja a balon. Ja nem, az a jobb. Belebújik a huzatba, úgy alszik, az igazi hálósák nem érdekli, azon nincs úrhajós minta. A kert felőli szoba, nos én arra nem találok szavakat. Az hogy a pofám leszakad az semmi. Úgy tudnám érzékenyíteni a valóságot, hogy a takarítónőt sem merném beengedni, mert félténem, vagy előtte kivizsgáltatnám, hogy tuti nem lesz-e baja ha nekivág . A konyha nem is gáz, azt már átlátom. Csak pont úgy néz ki mintha főztek volna benne mert tízóraira szendvicseket gyártottak volna aztán jött egy bazi gong hang, hogy indulás, és minden ottmaradt, mint csernobilban vagy egy vulkánkitörés után, de áldozatok itt nincsenek. Én nem tekintem magam

annak, úgy fogom fel, hogy folyton megújulunk én és a konyha, vagy mint havonta a testem, kivéve mikor gyermeket várok.

Itt most megállnék egy pillanatra. Egy barátom mondta és tökéletesen őt tekintve példának sok mindenben, nos ő azt mondta, a testiség és az intimitás nála tabu, mind írásban, mind szóban. Így válik egy ember tiszteltreméltóvá, én tényleg így gondolom most már. Ezt kértem ajándékba az univerzumtól erre a hónapra, és azóta én is így élek, viszont! Mivel nő vagyok, sokszor érzem, sok nőnek írok és mivel őszintén, ez sem maradhat el. A női lét kiegészül egyfajta bajtársias intimitással ami a dolgainkat illeti, és néha megkönnyebbülés erről olvasni vagy hallani mástól is. Persze hogy nem vagytok, vagyunk egyedül ebben. Bennünk az élet lehetősége, majd az élet el és befogadása és életet is mi tudunk adni. Ugyanakkor a mi dolgunk tisztára is mosni mindazt a szennyet ami azzal jár. Sitty sutty, nem nagy ügy, gyors mozdulatok, egy kis idő és minden fájdalmat felülírunk. Ezért kikezdhetetlen a Föld és a Tejútrendszer is, és ha volt is valami gebasz, nem kell aggódni, heal the world. Ha nem tudod mit jelent keresd ki, google fordító a barátod.

Ennyi intimitás épp elég, és néha egy-egy szóvicc, de már semmi vulgárisban nem gondolkodhatunk, mert nem méltó. Mondjak példákat? JÓ. Akkor szoktam le erről végleg mikor egy elég magas pozícióban lévő nő egy parkolóban rettentő hideg téli estén rágyújtott egy cigire és kérte várjam meg míg elszívja. Én udvarias ember vagyok, így tettem. Mindeközben egy szusszra elmondta aktuális szerelmi történéseit, hát mit mondhattam: „ó.te.jó.ég.” Mindegy, az ő lelke rajta, nekem nem kell ezzel elszámolni, és nekem beszámolni. sem. Ezekért a dolgokért nem jár érem, hanem kereszt, és az egy idő után nagyon nehéz, győztem én is leoldani magamról a sajátom. Mindezek után a legális dolgaikat meg a nem legálisakat is tulajdonképpen: fotókkal illusztrálta. Nem kellett volna nekem ezt látni, azóta

ezt mondom. Tanultuk biológiából, még a részeit is. Ráadásul ismertem is a tagot, mármint a fejet, a többi szerencsére nem. Felvettem a hasonló társalgó színvonalat, mert figuralesen el kell vegyülni, így tanították nekem, de aztán rájöttem hogy fuj, mindennek van határa. Míg nincs konkrét szerep én ugyan nem stréberkedem.

Én méltóságos asszony akarok lenni, na jó, szeretnék, nem akarok már részt venni azon a versenyen, hogy ki a legnagyobb qva. Ne versenyezzetek, már elkelt. Ti is számoljátok fel a bizniszt és kullogjatok el valahová máshová. Aztán járjatok először leszegett fejjel, mert szégyenkezni kicsit nem árt (én tudom, azért mondom) aztán bocsássatok meg magatoknak és emeljétek fel a fejet. Következő lépésként már belenézhettek emberek szemébe is, nem lehet egy életen át szégyenkezni, induljatok ki abból, hogy minden ember gyarló volt. Jöhet egy mosoly is, gyakoroljátok, és egy idő múlva hiteles is lesz, akkor mikor a szemetek is tud mosolyogni, nem csak Jokert játszotok.

Végül nézzetek szét, merüljétek el valamiben, ami senkihez és semmihez nem kapcsolódik csakis önnön magatokhoz. Nem másba kapaszkodtok, és nem más-tól várjátok el a jóérzést, hisz meg tudjátok teremteni. Meg. tudod. teremteni. Te is. Meg te is.

Aztán felgyorsulhat a lépted, futhatsz is valami vagy valaki felé, elkapnak, boldog leszel.

Nem tértem el a tárgytól, kivételes átgondolt fordulattal éltem ebben az írásban. A ténylegestől eljutottam az elvont fogalomig, de a lényeg ugyanaz. Sok könyv, szerep, beszélgetés után tanultam meg én is játszani, Magamnak – Másoknak. Minden kosz, káosz felszámolható, ugyanakkor elengedhetetlen is, hisz nem baj, ha látod a kontrasztot, hogy honnan hová jutottál.

Számomra az a példa, aki tiszta, mint a hó. Nem tudom már lejjebb adni. Nem versenyzik senkivel, mert a helyén van, az ilyen embernek nincs felesleges mondata, cselekedete, igyekezete, nem akar legyőzni senkit

és nem akar bizonyítani. Céljait magának tűzi ki, és nem vár dicséretet ha valóra váltja azokat.

Egyszer egy ember aki a barátom volt, előre megmondta nekem pontosan hogy milyen lesz a jövőm. Ellenkeztem és kinevettem, bántottam és fájdalmat is okoztam neki. Pedig igaza volt, mindig igaza van. Pont olyan az életem, ahogy megjósolta, és most meg is köszönöm, mert ennél szebb és boldogabb dolgokat én sem tudtam volna elképzelni magamnak. Ezért képzelte el Ő helyettem, mert már akkor sokkal jobban ismert és bízott bennem, úgy ahogy én nem tettem soha. Én nem mondom, hogy legyen példa, ugyan, dehogya. De ha tudtok, gondolkodjatok el, és merítsetek erőt. Abból a forrásból ami tulajdonképpen ti magatok vagytok. Egy forrás vize mindig tiszta. Keresd meg magadban. Sok szerencsét mindenkinek. Aki meg már jól van, üdvözlöm. Tegye a dolgát, érezze jól magát, hisz tényleg ennyi az egész.

Most pedig asszem elmosogatok. Egy illető egyszer írt valami szépet és okosat a mosogatásról, a megtisztulásról, de sajnos akkor még egy hülye jómadár voltam és mikor megsértődtem rá kitöröltem az üzeneteit, pedig érdekes ember, bejön az ajtón, köszön és mondd hozzá valami bölcsességet. Pl: minden vallás erőszakos csak a hit tiszta. Ekkor érkezik meg. Jó, mi? Najó, tényleg nem húzom tovább az időt. Szép napot Mindenkinek.

Apropó, még pár sor.

Férfi és Nő között is létezik barátság? Ezt kérdezte tőlem a kislányom, és azt mondtam, igen. Most már biztosan tudom. Végtelen szeretettel és lehetőséggel egyesültem a lemondás szentségével és tiszteletével. Férfi és Nő kiegészíti egymást. Egy Van, akit Neked rendeltek, Ő lesz Az, aki a Tiéd, aki a Mindened. Mindenki más kiegészítő, szerethető pótléka annak, aki a másiktól hiányozhat ugyan, de barátként mind a tiéd lehet. Aztán hazamész Hozzá, akit a Legjobban szeretsz, tiszta szívből, de nem titkolod, hogy másokban

is meglátod a csodát, és megosztod mindezt Azzal aki amúgy: az Életed.

Emberek ébredjünk fel az önzés, fájdalom, kétségbeesés rémálmából. Józan szívvel se féljünk szeretni, de megkülönböztetve minden érzelmet. Gyermekként, barátként, szülőként, tanítóként nyugodtan osszuk szét a szívünket, a tiszta szívünket, mert Emberek: Végtelen. Mikor erre rájöttem, az volt életem legszebb napja.

Köszönöm Annak aki kiszenvette ezt velem, értem és mindenkiért akinek mindez a Tudás fontos lett.

„Nem viszek magammal semmit mondja a haldokló és mutatja nyitott tenyerét.”

„ÉLETÜNK NAGY KORSZAKAI AKKOR KÖVETKEZNEK EL, HA ELÉG BÁTRAK VAGYUNK AHHOZ, HOGY ÁTKERESZTELJÜK A BENNÜNK LAKOZÓ ROSSZAT, ÉS A LEGFŐBB JÓNAK NEVEZZÜK.”

Nietzsche okfejtése az előző mondat, akinek a nevét szerintem az életben nem fogom megtanulni helyesen leírni fejből, egyszerűen mindig kimarad itt vagy ott egy betű, no de mindegy is, csak zárójelben jegyeztem meg, hátha akadnak másnak is ezzel problémái. Érdekesebb a mondata, ami valahogy mégsem olyan bonyolult, mint nevének helyesírása. Minap megkérdezte a lányom, hogy mi az a lelkiismeret-furdalás, mit jelent. Igyekeztem elmagyarázni, hogy valami olyasmi, mikor tudod, hogy tudatosan olyat teszel amivel másnak fájdalmat okozol és emiatt rosszul érzed magad. Ezt az érzést egy ideig el lehet fojtani, de aztán kétszer olyan nagy erővel tör rád, pont akkor, amikor nem számítasz rá. Azonban ha nincs lelked, nincs annak furdalása sem, lélek nélkül viszont milyen a földi élet. Hát pffff meg ööö meg blö. Szóval egy jó hangulatú kis lelki-furdalás megnyugtatja az egyént, hogy lakozik benne valaki s nem csupán holmi robotmódban létező biomakett.

Sokáig éltem ezzel az érzéssel majdnem mindig, ha magamba néztem. Miért teszem ezt, miért vagyok ilyen, miérték sora kígyózott bennem kicsit sem nemes masírral. Addig, míg meg nem értettem, hogy mindez nem rossz, mindez csupán én vagyok. Ha nem is felelek meg a társadalmi elvárásoknak minden síkon, ha máshogy segítek, mint az általánosan elfogadott, ha a szerelem és a szeretet nálam más elbírálás alá kerül, mint a nagy átlag....akkor mi van, attól még nem én vagyok a sátán valamelyik pereputtya. Ezt beismerni, felrúgni egy átlagéletet, felforgatni ezzel együtt a gyerekeim életét is, hát nem volt egy szláv karnevál. A büntető időt letöltöttem, mert valamiért ezt rám róttá

a sors, de aztán szabadon engedett, sőt azt is mondta legyenek boldog, megérdemlem. Egy ideig nem boldog, hanem magányos voltam, de szerettem az lenni. Nem kötődni, kikerülni lelkeket, sorsokat, volt elég, hadd pihenjek már. De valamiért hiába hadakoztam, hozzárendeltek valakihez, aki jobban hasonlatos hozzám, mint bárki eddig, akit ismertem. Jól boldogulunk most már együtt, ő előrébb van a lélek fejlődésében, mint én bár ez mindig megér egy jó hangulatú vitát köztünk, mert szerinte meg nem. Otthonosan és kényelmesen járkalunk át két világ között, belelátunk és megmártózzunk mások lelkében, felolvastunk szíveket, meggyógyítottunk sebeket, tanítunk és korrigálunk ahol kell. Bírjuk, most már én is jól bírom, megértettem, hogy amit kaptunk azt használnunk is kell, nem hivatkozhatom már én sem semmire, hogy mindezt ki vagy elkerüljem. Jó vagyok abban én is hogy a rosszat jóra „ párolom „ ahogy azt Jung fogalmazta meg. Ha van is fegyverem az a jókedv talán, a jó szív, a nevetés, a jó humor, a méltányosság, a megfelelő emberek közel engedése, a nem megfelelők kizárása vagy tanítása, mikor hogy, ezt valahogy megérezem. Nekem is volt egy Sámánszeretőm, aki megnyitotta a szívemet, a pokolba kísért majd otthagyt. Nem tévesztett szem elől, a nyomomban járt, kíváncsi volt, egyedül kitállok-e onnan. Nem tudom, másoknak ez mennyire okoz problematikát, én azt mondom túrának nem javasolnám a gyengébb idegzetűeknek mert Blair Witch erdeje kutya f..a ehhez a menethez képest, ugyanakkor megoldható. Ez a zarándokút azonban megmutat minden létező és lakozó rosszat a világban, és mindezt látni elengedhetetlen és nélkülözhetetlen az Istennel való találkozáshoz. És miért? Egészen egyszerűen, mert így nem leszel megilletődve a magasságos Mennybélitől, hanem lesz vele miről beszélni, mondhatni egy szintre kerültök, nem fog meghatni, hogy Ki is Ő valójában, hiszen pontosan érteni és érezni fogod Őt magát. Ez a lényege szerintem az egésznek. Az Élet nem egy

átalvós sztori, ha valóban meg akarjuk érteni, akkor bele is halhatunk, hogy aztán feltámadva és újjászületve azt mondhassuk, hogy oké, látom, értem, szeretem, engedem, hagyom, adom, elfogadom, át és felkarolom, tanítom, bátorítom, vigasztalom, segítem, kezem nyújtom, pihentetem, megszeretgetem....elengedem.

„S míg ez nem hívogat, halálból-élet, unalmas vendége vagy sárnak és sötétnek.”

Az Isten végre azt csinálja, amire mindig is kértem, már gyerekkorom óta. A tenyerébe vesz és felemel egészen a szívéig. Na végre, veregetem hátba, de miért tartott ez ennyi ideig. Már nem mondja, hogy szemtelen vagyok, hogy gyerek, meg ha nagylány leszek majd megmutat ezt azt. Ha nem is kerekedtem fölé, de utolértem. Meglett az Ő akarata.

„A fürdőben mindenki egyenlő.”

ÉS MILYEN AZ ÚJ MUNKAHELY?

- nagyot harapott a szendvicsből, majd megtörölte a száját.

- Olyan mint egy nagy család. És én vagyok benne a fekete bárány. Terelnek, néha büntetnek viszont nagyon szeretnek, csak nem nagyon érzem mert rendkívüli módon szigorúak, o anyám de mennyire. Viszont jót akarnak, azt, hogy fejlődjek. Vannak a szkeptikusok akik azt mondják ez sose nő fel, javíthatatlan. Vannak akik azt mondják tulajdonképpen jó vagyok így ahogy vagyok, alternatívként. Vannak akik azt mondják igen, ez lehet egy jó alap de fejlődnöm kell, hogy ez sokat érjen, képezsem tovább magam. Majd meglátjuk... - én is beleharaptam a magaméba.

- Már nem akarsz megszökni? – nézett rám komolyan.

- Á dehogy. – egykedvű jókedélyűséggel néztem szemébe. – Ez az otthonom, kezdem tényleg nagyon megszeretni, nem csak úgy mondom vagy akarom érezni. Minden végkövetkeztetés oda vezet, hogy jó így nekem, mindennel együtt, élhető, érthető a közeg. Meg aztán! Az ő életük is érdekesebb mióta köztük vagyok, lehet itt sóhajtozni meg panaszkodni, de akkor is így van.

- Szóval akkor mi lesz a következő lépésed?

- Továbbtanulok. Lesz még egy keménykötésű vékony kis diplomám, talán egy jó erős négyessel a végén. Szeretnék részt venni egy újabb diplomaosztón, immár rendes öltözetben.

- Rendben. Ha a melóhelyen is összeszeded magad, rendesen viselkedsz, nem pukkasztod a polgárokat, akkor rendben.

- Ígérem! Van kedvem.

- Jól van, nyár után kezdheted.

- Szuper. Mi több, klassz.

- Na jól van, eredj utadra, látom már mehetnéked van. A viszontlátásra. – udvariasan felállt, kezét nyújtott.

- Eridj már a formaságokkal! – öleltem át az asztalon

át, igen hülyén kinéző és kényelmetlen póz volt. – Kösz a meghallgatást!

Lassan ereszkedett vissza a helyére, nézett utánam míg el nem tűntem. Megette a maradékát, fizetett és a kocsijához ballagott. Beszállt és még sokáig nem indult el, csak nézett maga elé, nem is szomorúan, hanem elgondolkodva. Majd elővette a telefonját és írt nekem, hogy „Ügyesen”. Rezgett a kis táskámban a telefon, elő se vettem, tudtam, hogy mit írt. Hajam fülem mögé túrtam úgy leskelődtem tovább. Még kicsit üldögélt a kocsiban aztán elhajtott. Még sosem leskelődtem. Hát, aki nagyon unatkozik.... Én is az autóhoz ballagtam, aztán elkanyarodtam mégis. „Gyalog megyek haza” – átgondoltam. Mikor tele az ember szíve, menni kell, vagy futni vagy szaladni, magunk mögött hagyni a szívünk súlyát és a végén megkönnyebbülve venni levegőt.

Mikor hazaértem, elővettem a térképek könyvét, amit egész kicsi koromtól lapozgattam. Kék, zöld és barna árnyalatai körvonalaztak és töltöttek meg színnel emberhez nem tartozó formákat, a természet művészete volt minden egyes rög, mélyedés, emberöltők milliónyi létezése kísérte figyelemmel ezt a fejlődést. A lapok már zsírosan elvastagodtak a sok forgatástól, súlya lett a sok figyelemtől és érteni akarástól. Mi emberek csak statisztái vagyunk a természet hatalmának. Mindig jókedvem lesz, ha erre gondolok. A végén az atlasznak az a rengeteg zászló van, színesen jelzik a rengeteg ország sokféleségét. A mi zászlónkon mindig megpihen a mutatóujjam, megsimogatom ott a lapon, mennyi baj, fájdalom és mégis milyen gyönyörű bárhonnán nézem. Messziről, aztán közelítve, megőrzött minden fontosat magának és nekünk. Itt élned, halnod kell, nem is lehetne máshol-másként.

„SE nem elszórva, se nem messze víve nem léteznék én holtomban sem.

Hamvaimat ebbe a földbe., de ne súlyos köveket rak-
jatok rám, ó dehogy.

Ültessetek fölém fát, ne is olyan nagyot.
Ha gyümölcs lesz, nézzétek és tudjátok...
Nem éltük hiába, nem éltünk hiába.”

Becsuktam a nagy könyvet, polcra raktam. Idő van,
elindultam.

... Kicsi kéz kapaszkodott a nyakamba, aztán ez a kéz
belesimult a tenyerembe, szorítottam rajta picit bizo-
nyossággal, nem fájt mert értőn csak hozzáműjt. Vége
a körforgásnak, kiszakítva nem hiányzik és nem hi-
ányzom, a lét elviselhető könnyedsége átjárja minden
egészséges sejtemet melyek az utolsó pillanatban me-
nekültek meg a bomlástól, majdnem feladták de aztán
mégsem, ó te jó ég, köszönöm.

Lehajoltam, megigazítottam a kis cipőt, nem volt
azon igazgatnivaló, de fejet akartam hajtani az Élet, az
Egyensúly a Fejlődés előtt.

Nagytáskában megszólalt a telefon, kis kéz akarta ki-
kapni, kapkodott, mosolyogva segítettem.....én is
akartam, hogy aki hívott az Ő hangját hallja, akiért
.....no de ez már a Történelem tört része, annak is a
legszebb, kicsit sem fájdalmas Egésze.

HALLGATOK ÉPP EGY ZENÉT,

persze olyan énekelte meg, akiben van valami difi. Őt épp megerőszakolták 12 évesen. Előtte Kurt Cobain énekelte ki a világnak, hogy semmi sem változtatja meg a világát, hát nem is, Ő maga szüntette meg. Emlékszem a sulis menzán ültünk, talán 14 éves lehettem mikor a szomszéd asztalnál beszéltek, hogy öngyilkos lett, abban az időben volt a csúcson, hát nem a megfelelő módon hagyta ott. Akkoriban nem értettem, hogy tehet valaki ilyet. Később, felnőtt koromban is megsírtam mindet akit szerettem és hasonlóképp járt el, és nem értettem meg, nem én, Robin Williams, Brittany Murphy, meg még ki tudja kiről tudok még. Elítélni nem, de megérteni - nem tudtam.

Aztán tavaly nyáron megértettem, de nagy szerencsémre velem volt az anyám és újra életet adott, éppúgy figyelt rám, mint mikor megszülettem, mert ha nem tette volna, éppúgy meghalok mintha pályában kiraktak volna a sivatagba. Ez volt, sosem tudhatod, mikor kell újjászületned. Akkor csak őt érzékeltem pár napig, aztán a háttérben azokat, akik szintén nagyon aggódtak értem. Kellett pár hónap, talán év, hogy megértsem a helyzetemet. Hogy változtatnék – e rajta? Nem én. Hogy boldogabb vagyok – e mint valaha? Persze hogy igen, most már igen. Olyan mintha elértem volna a létezés igaz örömeinek legfelső fokát, pedig tudom, hogy ez még fokozódni fog, de a szívnek és elmének a jót is szoknia kell a sok fáradtság és fájdalom után. Miután megtisztul, valami ürességet érez. Még az is tud fájni, olyan friss, védtelen, megkímélt akar maradni, fél közel engedni bármit, ami sértheti a tisztaságát, de nyilván aztán szelektál és résnyire tárja a lelke ajtaját. Előtte a stop táblán azoknak a neve, akik ne is próbálkozzanak, nem azért mert fél, hanem mert óvatos és nem szeretné pazarolni az idejét. De a stop tábla mellett ott a nyugi – szeretet generáció van tábla is, viszont máshol szeresettek légszisz, nincs eny-

nyi időm, attól még nincs harag. Viszont aki bekerült: Örök érvényű, kristálytisza a szeretet, ragyogó, szívdobogató, szavakkal el sem mondható. A Köszönöm sem fejezheti ki, nincs rá tényleg Szó. Marad helyette a nagy Show, jól megélve, ami tulajdonképpen maga az Élet.

Mert kire is haragszunk, ha lefejtjük róluk a fájdalom köntösét? Épp olyan sérült, esendő emberek, mint mindenki más, akár mint mi magunk – voltunk. Egyet nem szabad csak, másokon megtorolni a saját fájdalmunkat és tehetetlenségünket, ezt tanultam meg. Attól nekünk nem jobb, hanem kétszer olyan nehéz lesz. Éltem én is méltatlanul, tudom miről írok. Igyekszem nem ítélni, véleményezni sem, erre oda kell figyelni, mert a vélemény még annyit sem ér, mint a szemét. Rengeteg van belőle, de felesleges újrahasznosítani.

Hogy miért örülök, hogy életben maradtam mégis? Számos oka van :

- kár lett volna értem

- így még szülhetek gyereket is, azaz aki életben van az életet is adhat, és kíváncsi leszek milyen lesz két furcsa ember gyereke, még az is lehet, hogy bosszantóan normális

- írhatok sok-sok könyvet mások és a magam örömeire, tanulságos, okos dolgokat, örökérvényűeket, pont ahogy kell

- nem okoztam szomorúságot az utánam maradottaknak

- engeteget ehettek, utazhatok, olvashatok, pihenhetek, dolgozhatok és tehetek mindent amihez kedvem lesz

- segíthetek, sokat segíthetek másoknak, hogy sose adják fel és jó vágányra tereljék az életüket ne sínekre feküdjenek

- nagyon bosszantó a létem azoknak akiknek még van mit tanulniuk, de ez nem baj, általában ez a legkisebb baj

Szóval az én világom már marad, bátran éneklek, mondom, nincsenek negatív érzeteim ezzel kapcsó-

latban. Hogy nem túl jó az énekhangom? Részletkérdés, hányónknak nem az. Van jó énektanárom, meg beszélni is tanítanak mint a Doolittle szindrómások többségét. Szüksége van-e az agyamnak kémiai segítségre? Igen, másképp működik, mint másoké, de elnézek néhány „normális” embert és azt mondom, kösz inkább vagyok ilyen mint azok. Attól még élek, létezem, dolgozom, vezetek, családot irányítok. Könnyebben fáradok mint más? Az sem biztos. Annyit tudok, hogy mit szeretnék legjobban. És ha az meglesz akkor az a szerep lesz a legfontosabb, igazából eddig sem volt másképp, csak most majd mi másképp csináljuk. Annyian segítenek, szeretnek ,néha megfürdök ebben a ragyogásban amit ezek az érzések adnak, de ha mindig megállnánk mikor csordultig telik a szívünk akkor csak egy helyben topognánk, mi pedig, márpedig, szeretünk haladni. Néha megengedjük magunknak az érzelmességet de jobb nem firtatni ki szeret kit jobban meg ilyesmi. Aki ennyi mindenben keresztülment az már lemetakommunikálja ezt is.

És azt kérem, toleráljunk és inkább szeressünk, ne bántsunk. Ha meg nem megy, inkább hagyjunk békét annak, akinek szüksége van rá, mármint mindenkinek, Bár nyilván mindenkit nem ismerünk . Nevelni persze kell, de felemelni közben, nem földbe döngölni. Bár aki erős, kétszeres erővel tér vissza onnan ahová lelökték. Az ám a műsor!

Ha pedig valaki azon gondolkozik, hogy nem akar tovább élni és azt mérlegeli hogy végezzen magával, javaslom a hiúsági elgondolást. Szerintem egy korai halott, a kijelölt ideje előtt végezvén, rettenetesen rosszul nézhet ki. Már akkor is, mikor csak elképzei ezt az egészet. Elégedjünk meg azzal, hogy eljutunk az élő halott szintig, nézzünk tükörbe, aztán rendezzük vissza magunkat a való életbe és folytassuk úgy ahogy addig sosem. Mert a földi pokol után minden egy irányba visz fel, jó gyorsan mint egy rendes lift. Felemel, egyenesen a jóisten tenyerébe. Megfogja a kezed

és onnantól minden rendben van.
Szép napot Mindenkinek, vagy legyen inkább Minden
jót, abban benne van minden jó.

„Isten azért teremtette az embert, mert szereti a mesét.”

**„HIÚSÁGOD ÁRA NAGY, HAJÍTSD KI, HOGY
IMMÁR ÜRES ZSEBBEL, TUDVA MINDENT, TO-
VÁBBHALADJ.”**

Film készült ezzel a címmel, felsorakoztatva sok kedves színészetet, nem feltétlenül szimpatikus szerepekben, de állítólag a rossz bőrre bújni nem jelent rossz tapasztalatot. Azonban játék és valóság viszonya ilyenkor megkérdőjeleződik és akkor vigyázni kell. Ki nem égett még el ilyenfajta tisztítóútzben? Mikor a bűn utoléri, saját tetteinek következményei égetik először a bőrét, aztán saját maga füstje fojtogatja és már nem tudja eldönteni mi is a nagyobb kín és könnyörögve várja a feloldozást, ami nincs. Akkor elkezd esdekeln a halálért.

Eljön az az idő, mikor minden, amit másoknak adtunk, visszatér hozzánk. Itt mérhetjük meg addigi emberi teljesítményünket és itt nincs füllentés, hazugság vagy mismásolás, ott és akkor nem lehet semmit ki és megmagyarázni mert egy olyan hatalommal állunk szemben ami csak megvonja nem létező vállait. Nem fogják érdekelni kifogások, könnyörgések, feltételes módok vagy megélt tragédiák. Szemünk elé vágja mindazt, ami bemocskolta az emberi mivoltot és benyújtja a számlát majd magunkra hagy. Lehet a számlát eltépni és tűzbe vele, ennek a döntésnek kamatai lesznek. Lehet fejet hajtani és nekiállni törleszteni. Végül lehet nagy levegőt venni és azt mondani, hogy álljunk neki itt és most megváltoztatni a múltat, elszenvadni a saját halálunkat aztán lehet felkelni újjászületve, új törvények szerint élve, hátunk mögött valami iszonytatóan mély és bölcs tapasztalással. Lesznek akik nem élik túl a saját halálukat. Nincs erre szabály, hogy ki az, akinek sikerül, kinek nem. Lesz aki visszahull és örökös tisztítóútzben kell végigélje a reászabott életet, pontos árat fizetve mindazokért a cselekedetekért melyek napjaikat jellemezték. És lesznek akik megmerítkezve a pokolban a legmélyére jutva megmenekülnek, mert

a pokol legmélye maga a mennyország. Hogy jutsz el oda? Ha összeszeded mindazt a bátorságot amit születésedkor kaptál, kerítesz egy tükröt, belenézel és hagyod, hogy az írás beteljesedjék rajtad. Minden betűje, szava, sora és az ezekből álló végkövetkeztetés, ami kiadja majd a megtisztult éned, azt, amivel folytathatod az életed immár felébredve, annak tiszta valóját megélve, az egódtól megszabadulva, rájövén arra, hogy ha nem birtoklod te magad, akkor más fogja. Ragadd meg magad és óvd meg minden gonosztól. Pontosan érezni fogod, hogy ki nem érhet el hozzád, mert még küzdenie kell magával. Neked már nem lesz dolgod velük. Azokhoz csapódsz majd akik fényt sugároznak az életükkel, ragyogást kölcsönöznek a mindennapoknak önös érdekek nélkül, te velük karöltve indulsz neki, hogy megváltsd a saját világot. Én mindehhez nagyon jó utat kívánok mindenkinek.

„ HOGY MIT TARTOK FONTOSNAK?

A legfontosabb, hogy most már életem végéig mindenben, és bármilyen körülmények között el tudjam fogadni Isten velem kapcsolatos döntéseit. „

Állítólag a legkevésbé fontosak sorban elérem jönnek, aztán túllépek raktuk, amikor könnyedén lemondok róluk. Ezek a lényegtelenebb tárgyi feltételeink úgy gondolom. A nagyon fontosokról nem beszélek. Még nagyon magamnak sem, csak gondolok rájuk. Isten, illetve a végtelen nagy Szeretet, ami ezt az Életet is véleményem szerint létrehozta ezen a bolygón, nos ő tudja a dolgát. Felsorakoztatja a példákat melyek nem jók nekem - nekünk. Milyen az ember lánya, hát persze. Kíváncsiságból és kivagyiságból először azonosulna vele, de a Szeretet nevelő ereje megtanítja, hogy a büszkeség nem az ő dolga. Azt annak kell érezni aki reánk tekint. Minden más csak világi hiúság. Végtelenül és megmásíthatatlanul hiszem és gondolom, hogy a jóra és az egyre jobbra törekvés kiírta a bennünk lakozó démonokat. Mit figyeltem meg, melyek azok. Féltékenység, irigység, a bennünk lévő rossz indulata, a rossz érzések keltése tudatosan vagy akár parancsra: egyre megy. Nincs, nem lehet ok arra, hogy rosszat tégy, hacsak nem egy rettenetes kísérlet része vagy, amit mondjuk, Hitler vagy a többi nem normális hülye fejű talált ki a múlt században, de az ideik sem egy szláv karnevál, ha belegondolunk. Valami nagyon megakadhatott valakinél és nézzünk oda, a baromságnak követői is akadtak. Ennyire unatkozunk emberek? Hát ja. Nincs más válasz erre. Akinek dolga van, az nem ér rá bántani, nem ér rá másokkal foglalkozni, örül, ha a saját dolgát rendesen csinálja. Nem rondít bele mások életébe és a magáéba sem hoz semmi bántót, megakasztót . Teszi a dolgát, csak van mindenkinek, aki jól akar élni! Van egy ember, aki jó vezető lenne. Ott állna egy kis szószék mögött, nem kellene nagy. Elmondaná, hogy te szent ég, gyerekeim milyen

rosszak az emberek, hát mire jó ez. Nincs dolgotok, én ki se látok belőle. Törődjön mindenki a sajátjával, ha körülnéz van elég. Nem is szólna többet csak elnevetné magát, és elindulna hogy kinyissa a kertkaput ami végre már könnyen nyílik.

Én régebben nem voltam jó vezető, mert csak annyit mondtam, hogy szedjétek vitamint. Most már az vagyok, tanulva mások hibájából és végre nem az enyémből. Nehéz volt nem türelmetlenné lenni, de jó munkához, jó emberhez, jó.....mindenhez: idő kell.

Jó, az is tény hogy mindig, végig tanulni fogunk, minden nap ezt az Egészet, ami tulajdonképpen az igazi Élet. Viszont én vagyok a csillagos ötös ebből, én nagyon megszerettem tanulni.

Tanuljatok ti is, nagyon jó dolog, még az is lehet, hogy élvezni fogjátok. Könyvet nyiss, tollat ragadj --- baszszus erről is mi jut megint eszembe, még jó hogy ma hazajön a férjem. Szép napot mindenkinek.

IHLET MINDENHEZ KELL,

felrázza a sejteket, egyé gubancolja mindazokat a láthatatlan szálakat amelyek összetartoznak. Nem szület-het káosz nélkül, steril környezetben semmi. Még a lombikbabák is akkor kezdenek el élni és nőni mikor befogadja és elfogadja őket az anya titokzatos, rejtelmes, sejtelmes szervezete. Ez a legfontosabb szervezet a világon, még a legnagyobb Ma fia is letérdel előtte. Így kell ihlet az Élethez is. A nők tisztelete abban a közegben ahol mozgok, elengedhetetlen. Dolgozunk, alkotunk, ötletelünk, gyereket nevelünk - akit kell - és szeretünk - azt mindenkit kell. Sok mindenkit, sokféleképpen és bizony sokszor. Tanítani kellene azt is hogyan szeressünk, ugyanúgy ahogy azt is hogyan kell megtanulni tanulni. Lépésről lépésre, egyre több mindent befogadva aztán majd persze a végtelenségig terhelhető lesz a lélek és a test.

Sok minden és mindenki megfordul egy ember életében a születésétől a haláláig. Azzal akivel sok minden történt, annak egy időre meg kell pihennie. Bármit csinálunk, az életünket mi alkotjuk, így alkotói szabadság mindenkinek jár. Az már rajtunk múlik, hogy ez miféle, ki hol töltődik és meddig tart. Egy barátom, mikor elérte a férfikor delejét, elkezdett gondolkodni azon, hogy a rengeteg színes nő, egyéniség, szépség, tehetség közül lehet-e kiválasztani egyet. Hogy mindig legyen egy töl-tője és ne kelljen annyi kábel. Létezik-e az Egy, mint je-lenség. A másik barátom azt mondta, nem, nem létezik, mindenkiben van valami ami alapján választja őket, de azt hogy egy Nő..... nem. Erre barát 1 azt mondta de igen, Ő monogám akar lenni, de hogy csinálja. Barát 2 mondta: küldetés lehetetlen. Én csak pislogtam, még levegőt is elfelejtettem venni. Pedig az kell, húde kell . Szóval elfajult a helyzet, még jó, hogy nem verekedett össze ez a két korosodó jóember mikor már calciumot szednek hogy megelőzzék a csontritkulást. Mindenesetre elgondolkoztam. Mi nők, ha nagyon

őszinték akarunk lenni hogyan gondolkodunk erről. Nagyon őszintén. Nagyon diplomatikusan. Állítólag egy idő után az a probléma két ember kapcsolatában, hogy kevesek lesznek egymás számára. Egyetlen ember nem lehet mindenki! Még akkor sem ha igyekszünk sokat játszani és marháskodni az életben felnőttként is. Más valaki sejtje, kémiaja nem lehetsz és ilyen szempontból ki vagy téve az ösztönök állati erejének. Erre barát 3 azt mondta: hagyd magad: előbb szabadulsz.

Aztán megint jön az, hogy kell az az Egy. Ami ha sok mindentől tevődik is össze, akkor is Egy.

De hát nem minden Egy, bizonyos tanok szerint? Akkor meg hogyan. Komolyan sajnálom azt aki fizetésért gondolkodik ezen, biztosan szed aspirint. Vagy Kefalgint, ha allergizál a Szalicilre.

A társadalmi elvárások és a vágyak mechanikája furcsa helyzeteket teremtett már eddig is. Rabság, birtokvágy, bosszú, irigység, kapzsiság, szerencsétlenség, elmezavar. Összefüggés? Lenyűgöző jellemrajzok születnek így. Szerencsétlen az a személy aki mindenét felteszi a bosszúra, minden mozzanata, gondolata szélmalomharc lesz. Kerüljétek ki. Persze, nem lehet. A bölcseségnek és nyugalomnak az Idő az ára. Az a legdrágább.

Megtanuljuk, hogy nincs igazságtalanság, mert minden jóváíródik és kiegyenlítődik, hallgatólagos elfogadásunk egy nemes jellem dicsérete lesz. Az ember düh nélkül is képes arra, hogy méltóságteljes legyen és megillessék jogai.

Férfiak és Nők. Ahhoz, hogy a jövőben dolgaink jól működhessenek tiszteljük először is az életet magát, aztán egymást. Működünk együtt, egymással, még azokkal is, akik sérelmet okoztak. A megbocsátás a mi dolgunk, a többit az Élet rendezi.

És a dolgaink tényleg nagyon jól fognak működni. Minden klassz lesz.

NÉHA FELMERÜL AZ EGO FOGALMA,

szükségessége vagy éppen szükségtelensége. Én igenis azt mondom, nem árt foglalkozni magunkkal. A férjem nem mond semmit, de ingatja a fejét .

Az utóbbi évek feladata számomra kizárólagosan Egy könyv volt, melynek fedlapjára elég volt rápillantanom és elkezdtem tanulni magamat. Nagyon kinyitni sem kellett, mégis megértette velem magát betűről-betűre, szóról-szóra sorról sorra. Mikor vége lett, azt sem a hátsó borítóról tudtam meg, hanem egy tükörből ami akkor vált láthatóvá mikor beléptem egy üzletbe. Meg is torpantam, emlékszem, tudtam, hogy én vagyok, magamat látom, de nincs nagyon idő nézelődni, mindjárt megszólítanak, hogy miben segíthetnek. Mert amit láttam, megdöbbsentett, nem kicsit, viszont nagyon. Olyan voltam mint aki kész és megmutatta igazi arcát, milyen lettem volna ha már a kezdetekkor önmagam lehetetek. Olyan voltam, mint gyerekkoromban azok a kis cigány gyerekek akiktől félttem és akiknek egyike elvette a húszasom amit boltra kaptam, de aztán visszaadta. Sírtam és segítettek az utcán ácsorgók, de megértettem azért adta vissza mert vissza kellett adnia, mert rájött, hogy nincs köztünk különbség. Csak épp akkor neki volt mocskos az arca és a keze és okos-kegyetlen a szeme én meg tiszta ruhában és ijedt epigenetikai pislogással bután reszkettem. Hétéves gyerekek voltunk, ki tehetett bármiről is, ami akkor történt velünk, sem mi, sem a körülöttünk lévő-élők nem érezhettek jelentőséget, az csak később mutatja meg magát, olykor csak sejteti a létezését és alig van rá időd, hogy megértsd.

Elszaladhatott volna, de visszafordult és a kezembe nyomta a sárga pénzermét.

Ez jutott eszembe ott a tükörben, mert mintha ott összegyúrtak volna azzal a pillanattal. A tiszta üzletben minden makulátlan volt, a kozmetikai mester, a drága öltözetben várakozó korosodó hölgy, mindenki végig-

mért, nem is csodáltam. Munka után sietve nyitottam be, arcomat már megfogta a tavaszi nap, hajam kócos és hirtelen olyan zavart voltam ahogy ott volt az a tükör és a régi pillanat...

Most én magam mondtam ki magamnak, hogy hozzatok képest nyers vagyok, semmi kifinomultság nincs bennem ebben a pillanatban, elütök tőletek igaz ugyan, de felnőttem velem-bennem mint a két gyerek akit áthoztam a régmúlt egy pillanatából. Egyikben sincs már kegyetlenség vagy butaság, nincs köztük semmiféle szakadék, nem választja el őket semmi és senki, megértették, hogy nem tehettek semmiről, de meg kellett változniuk, hogy semmihez és senkihez ne váljanak hasonlóvá, hanem egy-egy új, szabad lélek nézhessen a szemükbe.

Jó hogy foglalkozom magammal, mindenkinek ez lenne a dolga, nem mással, hanem magával foglalkozni, van ott éppen elég meló, ha szabad ezt mondanom.

Mindenesetre elcsodálkoztam, hogy mennyire prányás tudok lenni minden igyekezetem ellenére. Mélylélektan ide Pszichoanalitika oda, nem változtat a tényen, miszerint bármennyire igyekszem, külsőségeimben inkább a stílusra kellene törekednem mint a rendes –makulátlan –nőies mivolta, ami lássuk be, valahogy nem hajlandó (még) megkörménykezni.

Színeket, foltokat, lyukakat, anyagokat, zöld növényeket, virágokat, illatokat, fényeket, körvonalakat, íveket érzek és látok, ezek kapaszkodnak belém, hozzám, körülölelve nem tapadva. Finoman ringatnak, suttognak, simítanak, csitítanak, meg-megcsípnek, hogy elhiggyem ez az elégedettség és elfogadás amit most érzek, ez a kettő megfogja a két kezem, felléptet egy útra, kicsit megtaszítanak, barátságosan-szeretettel és tudni fogom mi annak az útnak a neve de nem írom le Mert a férjem azt mondaná sablont csinállok egy ívből ami meg már egyenesen deux ex machina, hát mikor mutatom meg végre mi ragadt rám az utóbbi években?! Megmutattam, szerintem megmutattam. És ha nem is

hagyom abba a csúcson, de legalább tudom hol-mikor-miért volt. Az a pillanat mikor Te is megértetted hogy Én megértettem.

Az meg hogy kinek van igaza, ki kit mikor hogyan igazolt, koppintott orrba vagy terelt a helyes irányba, az már csak legenda, kár érte vita-gondolat. Pont olyan mint a tyúk meg a tojás esete.

Semmi értelme ezen gondolkodni.

A Semmit pedig a Mindentől mint tudjuk elválaszt valami, aminek a neve: Semmi.

Mindenféle hasonló lyókatt kívánok és alyánlom magamat. :)

„Az élet a legnagyobb üzlet. Ingyen kapjuk.”

MEGANNYI GYÖNYÖRŰ MESE LÉTEZIK

és az egyikük, talán a legszebbikük Jézus születésének története. A halála pedig az egyik legnaturalistább kegyetlen pszichothriller. Nem mondhatjuk, hogy egyes irodalmi irányzat ne lett volna jelen már azelőtt mint-hogy besorolták volna egy évszázadba annak tündöklését és bukását illetve átalakulását egy másik irányzatba. Minden volt és minden lesz, ha jobban tetszik, nincs új a nap alatt. Azt gondolom irodalom és vallás kapcsolata szorosán összekapcsolódik, sokban inspirálta egyik a másikat és ez mindmáig így van. Vallási vezetők idéznek – nem lopnak- irodalmi alkotóktól és irodalmi alkotókat, írókat, költőket, esztétákat, kritikusokat inspirál a vallás, hisz örök ellentmondásos témakör, kifogyhatatlan, kiaknázatlan, megújuló, törvényekkel, sarkigazságokkal teli, igazi csemege annak kinek az elméje ilyesmi kihívásra vágyik.

Úgy hallottam vallást alapítani arrogáns dolog viszont hitet adni bárkinek nemes tett. Eszembe jut Forrest Gump fiktív alakja amint keresztülfutott az Egyesült Államokon és megannyi követője akadt. Mit is mondott egy interjúban? „ Azt mondják hitet adtam nekik, pedig nem adtam én nekik semmit”

Na erre én azt mondom közelít valamihez vagy valakihez akit én hitelesnek mondanék. Minthogy valaki azt mondja megannyi jó mondat után: Nem vagyok én senki csak egy egyszerű....itt most írhatunk bárkit, aki nem veri nagydobra önmagát és tud nagyon mókásan kuncogni, leginkább önmagán. Ha mindezt megfontoljuk és megfontoltan rábólitunk, akkor arra a következtetésre juthatunk, hogy önmagában a hindu a buddhista a katolikus az iszlám a zsidó: nem állja meg a helyét. Egyetlen szervezethez tartozni, ami kinyilvánít valamit, lezárja az utat valami más felé ami adhat hozzánk valami többletet. Azt mondod, katolikus vagyok és hiszed Jézus életpályáját, ismered tanításait,

elfogadod a katolikus egyház tízparancsolatát, vallo
az egykeresztséget és a bűnök bocsánatát.

Én nem tudom. Nem vallok semmit, viszont nagyon
figyelek. Arra, hogy „súg a lélek”. Felragyog a szemem
ha nemes, szép, hiteles dolgokat hallok, látok, olvasok
bárkitől-bármilyen valláshoz is tartozzék. Az irány-
tű bennem jó helyre mutat, a zátonyokat már együtt
ügyesen kikerüljük. A természet talán mégis a leghi-
telesebb vallási vezető. Szó nélkül teszi a dolgát mióta
világ a világ. Az évszakok körforgása, a Nap-Éj egyen-
lőség, ébrenlét-alvás, születés-halál. Megkérdőjelezhe-
tetlen igazságai és valóságai életünk napjainak. Ahogy
a fák ágai és levelei közt hozzám szűrődik a Nap...
olvasni lehet benne. Mi minden történt, történik és
majd még történni fog itt, ezen a ponton. Hunyorgok,
olyan mintha összekacsintanék a világmindenséggel.
Emberek....de szép is ez.

MIKOR BÁRMIFÉLE TANÁCSRA VOLT SZÜKSÉGEM,

illetve Öletre, az Illetőhöz mentem, csak ötletet adott de azt rendületlenül. Tanácsot, azt mondta, azt nem szabad. Ezt nagyon meg kell jegyezni, azért említem többször.

Azt is ő mondta, ha van valami hiány az életünkben, azt mindig meg lehet oldani, bármit meg lehet oldani, fel lehet oldani, még így-úgy pótolni is lehet. Mikor ezt elmondta, füttyörészett és feltette a tea vizét. Közben megnézte rendben van-e a sütőben a sütnivaló.

Mikor az életben elindultam, persze hozzá vitt a lábam először miután kiszálltam az autóból. Mondta: – üdvözöllek - gyere be gyorsan, mert kiment a Meleg. Nem firtattam ki járt itt előttem. Furcsa, ám elfogadó, vicces ugyanakkor szigorú családban nőttem fel, ide tartozom.

- Hallom útra kelsz. – fogta meg vállaim. – a kislány. Így üdvözölt majd a konyhába ment a teát elkészíteni. A nagylány. – korrigálta magát amikor felkaptam a fejem miközben bújtam ki a cipőből. Ő még öltöny nadrágban volt, de az inget már kigombolta.

- Ja. Jajajaja. – mondtam és lekuporodtam az ebédlőasztalhoz. Hónapokkal azelőtti díszek emlékeztettek egy régvolt ünnepre.

- Hát majd találkozol idegenekkel. Nagy kiábrándító dolgok lesznek ezek, kivéve egyet-kettőt. Azt azért ne feledd, az emberek alapvetően jók, viszont farkastörvények uralkodnak, mindenki küzd valamiért, ezért sok minden rárakódik a fene nagy jóságukra. Ne gyűlölködj, te ne. Mikor elárulják magukat hogy tudnak jók, nagylelkűek, odaadók lenni, azt jegyezd. A többihez nincs közöd, én nem arra tanítottalak, azt megoldod. Mérgesek, irigyek ...áh oda se neki. Érezd őket úgy mintha már megtisztultak volna.

- Pfff. – fújtam a teát. - fúúú.

- Ha buliba mész csak üveges üdítőt igyál, amit te bonthat ki. Tessék, itt egy nyitó – hátrafordult és dobott

egy dobozt az asztalra. Drága mulatság lehetett. Gra-víros miaszösz.

- Smárolni sem kell mindenkivel. – mosolygott rám kedvesen. – Csak lazán.

- Hah. - horkantam fel. - Mmmm.

- Ha hiányzom, hívj fel. Egy-két pillanat és ott leszek. – kicsit babrálta a hajam.

- Aha.- aha. – lehajtottam a fejem, hajam az arcomba lógott.

- Fel a fejjel, ez nem a világ vége, te meg nem vagy a közepe. Ha ez felfogod a saját érdekedben, nagyszerű dolgok várnak rád.. – jól magához ölelt. – Így megyünk végig az életen, csak most még tanulnod kell. Azt ne te akard, hogy szeressenek, az majd alakul. Ne vedd fel mindenkinek a telefont. Kerekedj felül a hülye helyzeteken, ha nem megy, vagy bántanak, csak tudasd velem. Ha nem méltó valaki hozzád, keress tovább de csak akkor ha nem tudod megjavítani.

Fütyörészve a kanapéhoz terelt, ott kajáltunk és baromságokat néztünk a tévében és jókat röhögtünk.

- Öltözz fel télen melegen, mert lehetséges, hogy ha nem így teszel, akkor megfázol. – ezt is mondta. – Látam még gondolkodik mit is mondhatna, ami hasznos. Ja! – villant fel a szeme. Ha úgy van....- hajolt közelebb - hogy tetszik a srác és nyár van, nagyon meleg és azt akarod, hogy odáig legyen érted....szóval: nyáron nem mindig kell bugyit hordani. Na! – nagy puszikat kaptam és hát egy ilyen nevelést.

Így indultam neki a Nagybetűsnek, jó mi. Na nézzék meg mi minden lett Belőlem.

Szívesen használnék itt számos emoji-t, de a manage-rem MEGTILTOTTA.

TANULMÁNY - MEGÉRTÉS - EGY SORA SEM VOLT AZ ÉNYÉM DE MIND AZ LETT.

Hamvasnak már Weöressel való kapcsolata előtt határozott elképzelései voltak a „poeta sacer” (Ford : kb hogy a tanítvány a mesteré , a költő másolata) mibenlétéről és feladatáról, célja az volt, hogy ezt az ideát valakin keresztül realizálhassa. 1944-ben a Medúza olvasása után Weöresben látta meg ennek az objektivációnak a lehetőségét. Hamvas keresett egy alanyt, egy olyan embert, aki a legnyitottabb szellemmel rendelkezik, és egyben a legnagyobb formanívóval áll készen erre a szerepre.

„Az az arc, amit a nyilvánosság a művészre lát, és amit reakényszerít, mérhetetlenül intenzívebb, mint a művész valódi arca.

És ha valaki féléretten, vagy éretlenül lép ki a nyilvánosság elé, ebben az éretlenségben rögzíti.”

A Mester tudja, hogy mikor szabad, mikor lehet, és mikor kell a nyilvánosság elé lépni – mikor bírja már meg a művész a szuggesztív arcot, amit a nyilvánosság reá lát.”.

„ A költészet eredeti zöngéit artikuláltan visszaadni tudó tehetség: „ Ez a költészet nem ismeri azt a nagy poétikai arzenált, amit Homérosz óta kifejlesztettek: a mértéket, a rímet, a hasonlatot, a képeket, a szerkezetet, a csengés-bongást, a fénymázt, a látványos mutatványt és bűbajos játékot. Az orpheuszi költészetben minden az ihlet emberfölötti hatalmán múlik.”.

„ A költészet lényegét őszállapotánál fogva lehet megragadni, azzal a legtisztább kiejtéssel, ahogyan a Homérosz előtti költők, az orfikusok tették. „

„ A világ bármely jelenlegi aspektusa lesilányodott, felhígult, és hiteles képet csupán a halál előtti állapotok

nyújthatnak a lét valódi, tiszta lényegéről.

„Ekkor immár nyíltan felvállalja a Mester státuszát : megváltozott hangjáért mégsem önnön személyét teszi „felelőssé”, hanem azokat az ősi kútfőket, amelyek a poeta sacer egyetlen autentikus forrásai lehetnek.

Nagyon is beváltja a hozzá fűzött reményeket.

Az Útra lépett.

A Mester maga szilárdan eredezteti szellemiségét abból a forrásból, amely bármely élő géniusztól függetlenül egzisztál :

Philosophia normalis

„Weöres Sándor nyelve ösztönnyelv: az asszonyoké, a gyermekeké, az állatoké, a mítoszoké. Ez a mély, csaknem artikulátlan, komplex nyelv. A szelek nyelve és a madaraké. Ez a nyelv, amelyen a tehenek és a lovak és a jóslatok beszélnek. Weöres Sándornál ezen a nyelven tüzel át a spirituális valóság. Minél egyszerűbb a szó, annál nagyobb feladat szellemmel átítatni.

Európa költőitől a mostani lírikus nem nagyon sokat tanulhat; tanuljon a szanszkritoktól, a benin négerektől, a népköltészettől, az elemisták fogalmazványaitól és méginkább a gyermekgyógyógestől, az örültektől, a madárdaltól, a prófétáktól.” Hamvas utal arra is, hogy a költő abban az esetben érheti el hivatása Parnasszusát, ha sikerül megragadnia a lét, a létezés kérdéseit. Ezzel gyakorlatilag filozofikus jelleggel ruházta fel a poétikát. A filozofikus költészet Babits fellépése óta elismert helyet birtokolt irodalmunkban, ám fontos különbség, hogy Babits mindenekelőtt a kanonizált „nyugati” filozófiai rendszerekből építette fel egyéni költői hangját, és nem egy önkényes gondolkodó autonóm elképzeléseiből, de

nála legfőképpen nem találjuk nyomát az orientálisnak.

Azt vallotta, hogy az ő közös útjuk az egyetlen járható művészi út, amely paradigmaváltást készíthet elő a költészetben.

„Az evés a legjobb ima. „

NÉZD KISLÁNYOM,

az rendben, hogy néha elcsúszik az ember: ha messze kerül, ha olyan a társaság, ha nagy a kísértés...no de – zavartan simított végig a pohár üvegfalán, pár-szor megpöccintette majd rám nézett: - amit Te művelsz-műveltél arra nincs mentség, sem magyarázat.

- Nézd Apukám, a te világodban az rendben, ha egy pasi olykor elcsúszik: messze kerül vagy legalábbis kel-lő távolságba. Disznómód ragacsos a társaság „úgy-se-mered” sziszegése, olyan a kísértés aminek nem lehet az ösztön miatt ellenállni, no de ha egy NŐ nem kér mentséget mert van magyarázata?

- Mi magyarázatod van arra, hogy Viszonyt kezdtél a vejem ismerősével és pénzt fogadtál el tőle a találko-zások után? – az öreg kopasz fejét szégyenében a te-nyerébe temette. Odamentem hozzá és átkaroltam a vállát.

- Nem engedték színjátszó körbe gyerekkoromban az autista spektrumszéle miatt, holott bizonyítékom van arra, hogy hasznos lett volna. Egy nő előbb-utóbb megéli a kotlett-izgalom bűvkört, én utóbb mint előbb – ez egy: felmutattam a középső ujjam. Ad kettő - a kisujjam következett -: a volt férjem annyiszor alázott meg és játszotta a műmájer köpcmacsót az álsármos kinézet miatt, hogy ideje volt egalizálnom. Munkahely és család mellett, valamint a szűkös kultúrközeg miatt csakis egy ilyen minőségű kapcsolatba tudtam belebo-nyolódni. A pénz meg arra kellett, hogy megkeressem amit a volt férjem „magára” költött. Lelkifurdalásom azért nem lett, mert időközben a nős szeretőm felesége is viszonyba bonyolódott és jól is jött neki, hogy nem kell lelkiismeret furdalással élnie. Ad három – szem-ügyve vettem a maradék ujjaimat és a mutatóujjamra esett a választásom - : kicsit sem törődött velem senki se. Kis Hülyéje gondoltátok: hát tessék, lehet szégyen-kezni, ha nincs jobb dolgotok. Én meg az Istenem ezt már elrendeztem magunk között. Érveltem, nevelt,

pro-kontráztunk. Figyelembe vette minden rész és egész képesség-zavaromat és végül felmentett és én is magamat. Tessék Apám, erről ennyit tudom mondani. – nagyot kortyoltam a kihűlt kávémból. Anyám szerint a hideg kávé szépít. Gyors kortyoltam még egyet. Mikor az egész Botrány kitudódott nagyon megosztó lett a világ . Aztán mindenki magába szállt, a köveket inkább dekorálásra használták nem engem dobáltak. Az én canossa járásom feloldotta minden „így – esett” nő ragacsát amellyel a vezeklés pókhálójába szögezték őket. Bárki ilyen három-négy-öt-hat....-szögbe kerül tudnia kell, hogy muszáj lesz megélnie minden szerepét annak – előbb – utóbb. A nagy tanulságot nem kell senkinek sem hangoztatnia. Csendben, halkán, sutogva kérünk bocsánatot, felemeljük fejünket miután megértettük az Élet nagy Tanításait.

Apám újabban nyugodt. Kedvtelve nézi ahogy az új férjessel éldegélünk. Néha gyanakodva rámpislant de olyan tiszta, olyan ragyogó és kedves a pillantásom, lassúak-finomak a mozdulataim, édes-huncut a mosolyom, rendezett a környezetem, jól végzetek-végződők a dolgaim, hogy ijedtsége csillapodik, kedvtelve felejtí rajtam pillantását. A vadóc eltemetve, fekete zászlóba bugyolált teste elhamvadva fekszik megannyi nap súlya alatt melyre mindig újabb és újabb rögöket dob az Idő, még mélyebbre temetve azt, akinek már illő volt elmúlnia, hogy teret adhasson az új Lélek tiszta ragyogásának Aki szintén Én Magam Vagyok.

PARANCSSZÓRA NEM LEHET SZERETNI!

– ritkán üvöltök, de akkor istenesen messze elhallatszik.
- Miért nem szeretsz te istenátka? – az utóbbi időben nem egyszer elhangzott ez a kérdés, hozzám intézve. Nos, azért mert. Csak. Parancsszóra nem lehet szeretni. Ha sípolnak is hozzá esetlegesen az még sértőbb. Masírozni sem fogok feszes sorokban vagy koldulni netántán egy kis szeretetért. Nem azért mintha nem tettem meg volna valaha én is, dehogynem, sőt, mindannyian, az ember veleszületett vágya, ami gyakorlatilag minden alól fel is oldozza, az az, hogy szeressék. Az éhes szívet ráadásul jóllakat a hazugság. Ha kell öt percig vagy egy órát vagy egy délutánt, egy estét, mindezt pontos kiszabott ár jár. De nem lenne legjobb egy élet? Nem lenne megnyugtató végre nyugdíjazni a szívet? De azt akkor hogyan?

Szerintem elsődleges és legfontosabb, hogy ezt nem mástól várjuk, hanem magunktól. Ott nincs hibapont, veszteség, fájdalom, mert magaddal szemben csak lojális vagy! Hát persze. Miután a lelked mélyére néztél és kisöpörted. Ezután élj úgy, hogy megtanuld szeretni magad, váljon ez a szeretet zsigeri szinten a sajátoddá. Magad nélkül ne tudj létezni, ne egy másiktól függjél érzelmileg. Ha ezt sugározod, olyan leszel, mint egy újfajta energiamező, széles spektrumú, szivárványos vagy csak csupán ragyogó fehér fényt árasztó. Én ezt egy öreg barátomtól tanultam, akire ha gondolok mindig jó érzés és jókedv fog el. Mert teli szájjal nevet, kicsit hátracsapja hozzá a fejét néha, még a hangja is más lesz utána. Jobb mint egy gyóntató pap mert neki mindent elmondok, templomba meg nemigen járok, újabban a buddhizmus és a taoizmus hite lengi át napjaimat, van az a hajlam és van az a pénz amiért az ember átjárkál hitrendszer között, mint valami kíváncsi szellem az univerzum misztikumában.

-Dehogynem szeretlek. Hogyne szeretnék. Nem lehet nem szeretni. Olyan vagy mint egy kígyó aki fo-

lyamatosan a farkába harap. Mint egy véget nem érő dallam, amit egy bakelit lemez játszik, pontosan tudom mi az elejed a közeped és a véged. Azt gondolom kell neked a monoton visszaigazolás mint egy mantra, a saját nagyszerűségedről, de az a bajod, hogy olyan emberektől kapod meg akik igazából fikarcnyit sem érdekelnek, csak van bennük valami közös és közép-szerű, ami megnyugtató, fel nem kavará, ismert. Ezzel szemben én a tükröd vagyok, nem azért mert ezt szeretném, hanem mert így alakult. Akkora a szívem mint a táguló végtelen, mindenkinek jut belőle. Mindent tőled tanultam. Van, akinek kis darab, van akinek nagyobb, igyekszem igazságos lenni e téren.

-Tudod te hányan lennének örömmel és büszkén az én párom? Mindent tőlem tudsz! – nagyon ritkán indulatos ez az ember, de akkor nagyon.

Nekem ezzel az egészszel kapcsolatban az a véleményem, hogy én sem értem egyesek mit képzelnek magukról.

Parancsszóra valóban nem lehet szeretni.

Azonban akarni, nagyon szeretni azt, hogy tudjunk szeretni és jól szeretni, azt lehet. Türelem, végtelen hit abban, hogy csukott szemmel, belső tekintetünkkel látjuk azt amire vágyunk. Kicsit magányos, de nagyon szép, tiszta érzés. Aztán egyszer csak kinyithatjuk a szemünket, ha a kezünk előtte volt, azt engedjük le. Megszokjuk a fényt, nem is hunyorgunk és egyszeriben ott van előttünk amire-akire vágytunk. Dédelgettük, szerettük magunkban aztán most itt van, megte-remtettük.

Kit teremtettünk és milyen Ő?

A szeme mosolyog és nem hagyja már magát, mert megszenvedett hogy jó, hogy tiszta, hogy Igaz legyen. Azt mondják, az ilyen ember bármit megtehet. Lehet, viszont az ilyen ember nem akar bármit megtenni. Az ilyen ember lesz az aki jókedélyű, aki nem ír és mond

olyat amivel fájdalmat okozhat, az ilyen ember szívesen ad, Ő az akinek megvan Mindene. Szívből kívánom mindenkinek, hogy legyen ereje és bátorsága megszenvedni Önmagáért, azért a Valakiért, akivel karöltve, egybeolvadva sétálnak végig az életen.

Emberek. Ne féljeteK. Annyiszor féltünk már, inkább nevessetek.

SZÁLLINGÓZIK

.....Zöngicse2.....Nagy nyugalom, meleg, a fülemben pedig vízcsobogás. Ha inni akartam csobogott a víz, ha fürdeni akartam, akkor is, ha vécére kellett menni....nos akkor nem, mert a kerti budiban forgács volt víz helyett, azt szórtuk a dolgaink után. Szerettem elüldögélni abban a légyzűmmögte, kissé szagos zúgban. Kánikulában hangja volt a hőségnek, formája, szinte hullámzott, jobb volt nem is mozdulni, mert azon nyomban végigfolyt rajtunk a saját izzadtságunk. Furcsa hogy mindez eszembe jutott most. Hideg tél van odakint, elkezdett szállingózni a hó. A hatalmas fenyő sötétzölden táncol a széllel. Rajtam nejlonharisnya van, ami nem elég, fázott is reggel az egész lábam. Majd rendesen felöltözöm. Reggel mikor felkeltem nem volt baj hogy hétfő van, mert elkezdtünk örülni minden napnak, minden feladatnak. A szeretetteljes gesztusokért külön hála. Valahogy úgy alakult, hogy az Élet himnusza bekúszott a tudatba és az dúdoljuk egész valónkkal.

Annyira szép napot kívánok mindenkinek hogy az megfogalmazhatatlan.

TEÁT, KÁVÉT, ÜTŐSET?

– a kis konyhában lépett kettőt vagy hármat, azt viszont folyamatosan. Lehajolt, kinyitott, elővett, kevert, öntött. Én akkor épp elég fáradt voltam, így csak magamra húztam egy takarót és teát kértem a „langyosnál melegebben „ és „csúszosan sok” mézzel. Kényelmes volt, hogy nem kell magyaráznom neki, lehettem fáradt, ugyanakkor érdeklődő.

- Mi szél hozott monca erre? Ahol a madár se jár? – kényelmesen a pultnak dőlt és mosolygott rám.

- Nem, nem, nem szeretném felmelegíteni a...semmilyen kapcsolatunkat. Viszont mint egyformán gondolkodók elemezzünk helyzeteket, ehhez van kedvem. – belekortyoltam a teába, ami pont jó volt.

- Aztán miből gondolod hogy én teveled egyformán gondolkodok? Meg hogy ehhez van kedvem? Elemezni? – azta mekkorát nevetett!

- Hát! Mert nevensz! Imádsz velem lenni, mindig is imádtál! Hogy természetes vagyok, „soha ki nem derülösen” játékos, egyszóval gyermeki, angyali ami egyben ijesztően démoni? Ugyan már! Ki mennyi ösztönt, érzéket, tehetséget kapott ajándékba? Figyiszt nekik. Manapság több jó és kevesebb tehetséges emberre van szükség, erre esküszik a munkaerő piac. A tehetség tanulható mint kiderült, de a jóság...az már egyfajta ösfakultáció eredménye lehet, na ezt jóval kevesebben tudják megugrani... Mintha kikopott volna a jóakarata, a természetesség az emberi kapcsolatokból. Megnyugodott mindenki abban, hogy nem esik messze az állat az emberétől, szabadon lehetünk az ösztöneink áldozatai. Aztán jött a nagy kopp, hogy nem, mégsem, erre most mindenki vakargatja a fejét, hogy hogyan tovább. Nem egymásra kellene haragudni és mutogatni, nem arra gyúrni, hogy a gyenge úgyis lemarad, elhullik mellőlünk, ugyan már, őket manapság végtelenítve felkarolják...megerősíteni mindenkit aki még élni, létezni tud ebben a világban. És most hagyjuk a hülye dumát.

- húztam ki magam. - Meséld csak el miért vagyok én most itt.

- Ó te jó ég. Ha festenél szavak helyett hihetetlen absztraktot kanyarintanál. Ezt fogsz kapni tőlem valamire, festős cuccokat. Készletet, ha már kikészítettél magadnak a helyre kis dumáddal. Milyen jeles nap lesz legközelebb? Mondjuk a holnap? - közelebb jött, fény esett az arcára, ami mosolygós volt, férfias, jókedvű, cseppet sem tűnt szörnyetegnek. Nekem a falon lévő tükörrre esett a pillantásom. Kócos voltam, festetlen, kopott póló kinyúlott nyakrésze cikkcakkosan mutatott vicces látványt, mivel néha rágni szoktam a pólók nyakát. Egyszóval nem egy szépség, na.

- Te nem félsz tőlem? - kuporodott le az ágy mellé, kezében gőzölgött az ital.

- Miért, te sem félsz tőlem? - érdeklődtem előre hajolván.

- Lehet, hogy nem. - vakarta meg a fülét.

- Én tuti hogy nem. - néztem nagyon konkrétan bele a szemébe, dehogy pislogok, kacsintok, simítok, ez az én rendezésem: tanuljunk meg farkasszemet nézni.

- Tudsz írni párbeszédet? - fújt bele a bögrébe.

- Lehet, hogy igen. - kortyoltam bele a teámba.

- Te tudsz normálisan viselkedni úgy, ahogy az neked tetszik? - kérdeztem kedvesen és kortyoltam kettőt.

- Lehet, hogy igen. - mosolyodott el kicsit.

- Te akarsz lenni a Barátom? - kérdeztem csendben. - Nagyon nagy szükségem lenne egy Jóbarátra. De csak ha tudsz konkrét pasi lenni. Konkrét!

Úgy csapott le rám a tekintete mint villám. A szeme elsötétült ahogy nagyon rámpillantott pedig legutóbb világosan néztek ,pont ahogy kértem. Nem is hátráltam, nem is pislogtam. Mondom én, nagy színészek ezek, nagy egyéniségek, köztük tarkán ugrál a lelkem, de pontosan értem, utánzom, érzem őket. Jól az orrára koppintottam.

- Hát te meg mi a jó francért vágsz orrba, normális vagy? - zsebkendőért nyúlt.

- Jaaaa....láttam a National Geographic-on, hogy így

lehet egy ragadozót elkergetni. Jól pofán kell vágni. – megint kortyoltam az egyre hűlő teámból. – Amúgy meg ne nézzél, én kérdezek. Világos, tárgyilagos monológgra számítok részedről, azt a ...izét belédraktam, azt a csipet. Hiogy igazat mondj. – jól artikulálva beszéltem ahogy tanítottak és már csak megszokásból fújtam a teám. Tökre kihűlt.

- Jesszusom, honnan veszel ennyi baromságot? – nézett fel rám féloldalról....- vagy..- túrt bele hajába - ... örült vagy. Amúgy természetfilmeknek én is fotóztam...de te Örült vagy?

- Nálad kevésbé – néztem rá feddően és megsimítottam a karját. – Ne terelj. Mondj. El. Mindent.

- Mindent? – sóhajtott és felhúzta a térdeit.

- Mindent. – bólintottam. – Annál furcsábbat mint az utóbbi éveim úgysem tudsz kívágni. De mielőtt belekezdenél hoznál nekem...

- Mit? Mit hozhatok? – ugrott fel, boldogan, hogy időt nyer.

- Ez nem egyszerű, de ha követed az utasításaimat sikerülhet. Végy egy lábast, lehetőleg pirosat és nézd meg nincs –e benne pók. Ha van, nem muszáj sikítva leforrázni aztán bánkódni. Aztán forralj tejet 120 C fokon. Mindeközben a kotyogós kávéfőzőn készíts erős kávé. A forró tejbe keverj mézet. Öntsd egy bazi nagy bögrébe és tegyél bele a lefőtt kávéból három evőkanálnyit. Eztán szórj rá három púpozott teáskanál instant kakaót majd add oda nekem. KávésKakaó.Káka. Vagy Kakós-Kávé, így is mondhatod, csak akkor ne rövidítsd. Kanalat nem kérek hagyom leüledni aztán később majd elfogyasztom.

Szerettem nézni ahogy sertepertél, húzza az időt. Gőzölgött a tej a lábasban, a kávé illata...hm, kiskanál, nagykanál, keverte-kavarta. Kezembe adta, vigyázva, majd letelepedett vissza a kedvenc helyére.

- Szóval miért hagytál ott szó nélkül a vízben? – kóstoltam bele a fincsi italomba.

- Picike voltál...egy csapatnyi tesi szakossal. Nekem is más dolgom volt akkor. Sok lett volna a korkülönbség.

- De odajöttél. A kezedre emlékszem....

- Igen. – mosolyodott el. - Ahogy beszálltál a kajakba rögtön megfordult veled .Háromszor. Én még életemben olyan nem láttam, hogy valaki a víz alól is röhögve jön fel...- aztán...azt mondták a srácok, hogy tuti valami megigéző kis nőszeszély vagy mert mindenki beléd esett a suliban.

- Nem, nem démoni erő, ha valaki ügyetlen és vicces. Bohóc – karakter. Szomorú, hogy elragadták a mifélnéket a horror filmeknek. Közünk sincs hozzá. A legnehezebb szak volt, de megcsináltam. Amúgy meg két kezemen meg tudom számolni hány pasim volt, úgy totálba...vágod. Ahhoz elég lenne a két kezem, na, erről szót se többet. Az összeshez meg a fél lábam is elég lenne hozzá. Ennyi! Ennél többet nem mondhatok mert Nincs.

- Hol végeztél? – nézett csodálkozva. – Ezt nem is tudtam. Az Összes Többi Más Férfiről: tudomást sem akart venni, gőgös fejjel. Ph.

- Mit? Hogy végeztem a bábosoknál? – Tudom, hogy mindent tudsz te komisz. – nocsak, kopaszodik is meg őszül is, micsoda férfi. (Ezt csak gondoltam, nem mondtam volna ki, tényleg nem.)

- Szóval, Olvass utána a nagy nevetteőknek. Lehet csak az a baj, ha nem volt soha olyan támaszuk, akire pont szükségük lett volna. Illúziók vannak, amibe kergethetőek emberek, ha kellőképp szomorúak. Az éhes szívet könnyű hazugságokkal jóllakatni. Ezért belőlünk kevés a Nagyon Jó. Az Igazán Jó.

- Te nagyon jó vagy? Igazán jó? – mintha apró, gúnyos mosollyal tett volna própára provokatív műzsaként ez a mocskos csodálatos szemétláda. Egyészen beLelekesedtem.

- Kérdezd meg a Mesterem, vagy csak figyelj, én erről nem beszélek. – pontosan tudom hogyan kell ilyenkor nézni. – Inkább folytasd. Szóval kiderült kár volt tartani

tőlem, jobban járunk ha bátrabb vagy, bevállalósabb, ha nem rakódik rám annyi karmikus ...

- Hülyeség. – állt fel és kivett a hűtőből egy doboz üdítőt. – Kérsz? – nyújtotta ki karját, hogy lássam a dobozt. Hű, de izmos. – gondoltam magamban, aztán meg kértem innit.

- Az a hamvaiban holt kaland lett volna csupán. Én akkor tulajdonképpen megkönnyebbültem, hogy de jó, erre nincs már gond...találkoztam a jövődöbeli feleségemmel.

- Akire aztán folyamatos spicliket kapcsolnál közvetve és közvetlenül és hozzáférése volt az összes internetes anyagomhoz később. – ahogy ezt kimondtam, még valószínűtlenebbnek tűnt ez az egész. Eszelős barom.

- Igen, ha kiderül és ha nincs a rengeteg összeköttetés és nem jól sül el ez a kis csalás,te rosszabbul reagálsz.. engem rengeteg évre lecsuknak.... – boldogan kortyolt bele a sárga lébe nosztalgikus hangulatba kerülén.

- Szóval hogy én jól reagáltam? JÓL REAGÁLTAM? A pszichiátriára kerültem te mocskos állat! Mindenki hülyének nézett!

- Mellékes. Azóta még jobban írsz. Én tudtam mire van szükséged. Nem arra, amire akkor pont vágytál, még nem. Nekem pedig rengeteg dolgom volt, meg kellett alapoznom a jövőnket.

- Akkor hogy – hogy mindketten mással próbálkoztunk? Meg gyerek hegyek hova legyenek? Akkor milyen okos voltál Domonkos? – féltérde ugrottam a hülye rugós ágyon.

- Kis gigszer, a véletlen csodái ők. Ezen kár rágódni. Tiszta és szép dolgokkal voltál elfoglalva éveig. Jót tett neked. Igazi édes kis anyuci voltál, ahányszor csak látalak...

- Te lesipuskás, szégyelld a mocskos pofádat. Meg a többi is. – Emlékszel? Ja nem, az nem te voltál...elment a magzatvíz. Az érdekes érzés...

- Ezt csak ti tudhatjátok, Nők. Néha próbáltam annyira mélyen meditálni, hogy érezhessem a születés-teremtés

csodáját, de ezek meddő-elméleti akarások voltak csupán.

- Aztán az a buli... a haverodat kérted meg hogy segítsen fel mikor valaki meglökött. Csak a körvonaladat láttam a pultnál és éreztem, hogy nézel.

- Szerettelek nézni. Az sem fájt ha nem voltál egyedül, az volt a jó hogy szinte mindig mosolyogtál. Aztán... mikor nem mosolyogtál, akkor döntöttem úgy hogy Most megpróbálom.

- Akkor találkoztunk. Két mondatot váltottunk. Aztán párral többet. Aztán Kétszer együtt voltunk és megint eltűntél. Teljesen magamra hagytál, még annál is jobban mintha egyedül van az ember. Tükröket adni és otthagyni valakit mint Alice-t csodaországban....- nézd én nem haragszom. A szükségesnél több bátorság és önismeret kellett, tudom én... – de lehet, hogy valami elcsúszott. A szabad akarat néhány százaléka felkerekedett és ...akiben ennyire száguld a szabadon lobogás, aki fut, rohan, kilométereket száguld hogy fékezze magát akkor hogyan gondolod, hogy engem...

- Mert szeretlek. Teljes szívemből szeretlek. Elégnek kell lennie. – horgasztotta le a fejét.

- Tovább. – csattant a hangom. – Miért tűntél el? Hova tűntél el? Milyen jupon ellenőrizted minden egyes lépésemet. – összefontam ujjaimat, apró kis körmeim vannak, édes, nagyon kedves kis kezem van. Most cseppet sem kedvesen kopogtattam velük a bögre oldalán.

- Ha te olyan mély vagy akkor nekem is annak kell lennem? Platoi szerelem legyél te csak platoi szerelem. Én olyan egyszerűen létezem, annyira más téren fogalmazódik meg bennem az alázat, te is máshol teszed le a nyomatékot én is. Váljunk el barátsággal, legyek egy megoldhatatlan egyenlet, vannak olyanok egy híres épületben oszlopokra aggatják őket, amolyan tételek....

- az ágy mellett csomag keksz feküdt érte nyúltam.

- A Jó isten nem kímél meg a félműveltektől, pedig milyen veszélyesek... - előbb ért keze a csomaghoz, odaadta. – Éhes vagy ?

- Mindig éhes vagyok! Te meg csak szórod magad igen sokszor! – ugrottam ültemben. Aztán még egyet. Milyen jó kis hülye ágy. Ha még egy nagyot tudok ugrani, leugrok innen a szoba közepére, ott például már aludtam is jó régen.... – gondolataim emigyen követték egymást.

- Az én akarásom talán bolondság volt, de csak mert bolondul megszerettelek... - esendő lett. Lehajtott fejjű. Vagy csak az illúziója makacsul tartotta magát, ami valósággá vált ugyan, de én....

- Az nem elég. – keményítettem meg magam. – milyen komisz teremtés vált belőlem, istenemre botrány, az apátsági kórus ahol énekeltem pont így nézett rám mikor a templom közepén dobbantottam. Filléres kis emlékeim....

- Kész almát? – mutatott a kosárba.

- Befőttnek. Esetleg. De csak ha hűtőben tároltad. – poharam, bögrém üresen állt, tiszta morzsa volt a ruhám, takaróm.

- Megvan a trikó amit adtam? – kérdezte, miközben nyitogatta a szekrényeket.

- Az a szűk? Ja ám, tapadós, szorít, műszálás. Nekem levegő kell, így is úgy is. – Továbbadtam.

Ez a beszélgetés is szorít engem. Legyél arányos velem, érezz jól engem, ami volt, volt, most az legyen ami szelősen tovább lendít minket, hogy ne legyünk ilyen hülye helyzetben, én már....nem is vagyok kíváncsi semmire sem. Tényleg nem. Úgy kiszakadt belőlem ez az érzés, nagyon könnyű lettem tőle. – lekászálódtam az ágyról, léptem párat és összeszedtem a dolgaimat közben eszelősen hülyén-megkönnyebbülten nevettem magamon-rajtunk.

- De Te akarsz lenni a Barátnőm? – nézett a szemembe, elkapta a karom. Nahát, tud valódi lenni, vagy olyasmi.

- Azt mondtad mikor idekuponodtál hozzám, hogy te akarsz lenni a Barátnőm. Eddig nem gondoltam volna, hogy szükségem van már most rád, de, pedig de. És jobb is így, ahogy most vagy. Te nem vagy egy En-

gedelmes kibaszott kis ufó, te egy ..... Hiányoznál ha kimennél ebből a szobából és sosem jönnél vissza. Pedig istenemre, nagyon furcsa egy teremtés vagy. De nem veszélyes. És én sem vagyok az, letettem a fegyvert.

- Világos. Csak így lehet. – ez néha szokott fájni... - Igen, és Igen. Legyél a barátom, kérlek. Ha távol is, jó lesz gondolni rád.

- Kezet rá. – nyújtotta jobbját. Mindkét kezembe fogtam, láttam egy filmben egy ilyen jelenetet, tényleg szép volt. Így is – úgy is.

- Rendezzük sorainkat. – nyitottam ki az ajtót és kiléptem a nagyon friss levegőre. – Annyi dolgom van. Lehet hogy még nem vagyok Senkihezsevaló. Van olyan. Magamnakvaló, így mondják.... – elővettem a kocsi kulcsot és léptem volna, de elkapta a karom.

- Várj, húzom kicsit az időt. – mosolygott rám jókedvűen. Kedvtelve nézett rám, mint egy jól sikerült tervre vagy szép reggelre.

Fergeteges jókedvem lett, azt szeretem. Nevetni, marhaskodni, jól szeretni, sosem bántani. Játzásiból sem vicces, de néha szükséges, ezt tanultam a képzeldében. Azoktól a hatalmas tanár egyéniségektől, pf. 907 ha bármilyen hozzáfűznivalójuk van ehhez a modern kis tündérmeséhez. Mindenkinek mindenféle elképesztően jó dolgokat kívánok.

Aztán este, kicsit később, jót neveltünk azon milyenek voltunk. Vadak és Jók, és nagyon örültünk, hogy szépen-lassan középkorúnak számítunk, annak minden előnyével, esetünkben hátrányról nem lehet beszélni. Hogy is fogalmazzak? Ha az életünknek lenne valamilyen tartalomjegyzéke, olyan hosszú oldalakon lehetne lapozni, hogy elfáradna benne az emberek keze. Vágják? Akivel tegeződöm: Vágod.

VALAKI AZT MONDTA AZ ÉLET NEM MÁS MINT TANULMÁNY MINDENKI SZÁMÁRA AMIT NEM SZABAD TÚL KOMOLYAN VENNİ MÉGSEM.

Először nem értettem, hogy függhet össze a kettő, de aztán világossá vált. A tanulás is bizonyos határig jó dolog, de amint nyomasztani kezdi az embert, már nem az. Megfigyelhetőek emberek, helyzetek, reakciók, egy idő után tapasztaltak is leszünk sok helyzetben, sok területen, sokszor már csak legyintünk, mert pontosan tudni fogjuk mi lesz egyes emberek következő mondata, cselekedete. Ők már unalmasak is lesznek számunkra. Azt gondolom érdekes emberek azok, akik merőben másképpen gondolkoznak mint a Nagy Átlag. Egy idő után nem lesz más mércéjük, mint saját maguk, de nem az öntömjénező értelemben, hanem mélységes alázattal önmaguk és mások iránt. Kevés ember és dolog fogja őket érdekelni, a külsőségek alig. Lesz, hogy ha kapnak pénzt, amit magukra költhetnének, akkor egy kislánynak vesznek belőle bakancsot, akinek télvíz idején kikandikál a zoknij a cipő orrából. És kurvára nem verik nagy dobra, és az sem érdekli őket, hogy mennyire meghatódik ezen ez, vagy az. Az aranyakat beadják a zaciba és kaját vesznek rajta, először maguknak, aztán másoknak, mert soha el nem felejtik honnan jöttek. Turkálóba járnak meg nyaralni. Olyan bort isznak, ami annyiba kerül, mint másnak egy heti fizetése, de a száraz kenyeret is megeszik hozzá állva a konyhában. Ha kell, csálnak, lopnak, hazudnak, megvesztegetnek, lefizetnek másokat azért, hogy másnak jobb legyen az élete, mert olyan iránytű van bennük, hogy tudják, megtehetik. Magányukat zálogházba adják és eldobják a cédulát. Törékeny, elzárt szív az övék, ami hőst akar.

Bonctermi fémek közül mentsétek ki őket, élettelen testükbe új lehetetet fújva, mert nem azért haltak kínhalált, hogy aztán ne támadhassanak fel újra. Minden napban, reggeli fényben, dermedt levegőben, gyerekszemben, sűrke ködben ne azt lássák meg, miért kellett meg-

halniuk, és most miért élhetnek mégis. Legyetek velük türelmesek és megértőek bármennyire is ellenkeznek. Hagyjátok őket lé- le- gez- ni.

Egy szívet nem lehet birtokolni. Minden öröm megmarad abban, ami a mienk. Nincs erő, hatalom, para és pszichológia ami teret nyerhet a szív felett. Erősebb mindennél. Hitetlen voltam, de elhittem hogy sziklaszlárd szívek léteznek. Nincs zsarnokság, ami megtörheti őket. Rájuk nevetünk, szemünk huncutul villan, a zsarnok szeme zsugorodik, megtör, de nem bánja. Senki nem bánja, ha egyszer hagyja magán a szeretetet győzedelmeskedni.

Hülye zsarnokok. Bénák vagytok. Én is az voltam. Aztán legyőztek, ej istenem de jól tették, épp ideje volt.

KÜLÖNBEN MEG

- Rendben, hallgatlak. Szerintem állj fel, jobban terjed a hang. – a SzakAvatott hátradólt várakozóan nézett, mégsem szigorúan.

- Párbeszédet írtam, most azt gyakoroltam. – rendezgette a lapokat kicsit, teljesen indokolatlanul, mert rendben voltak.

- Rendben, nagyon jól tetted. – kétszer bólintott a Középkorú.

- Nem bújtattam a mondandót a sorok közé azt hiszem, bár ez mindig csak utólag derül ki... - motyogta a tagmondat végét szinte csak magának.

- Ne motyogjál! Artikulálj! – a Mester megkapaszkodott a szék szélében, mint aki felkészült a kilövésre.

OLVASÁSI GYAKORLAT

- Különben meg, minek az a nagy bizonyosság. Komolyan mióta csak lógunk a levegőben, A LEVEGŐBEN, azaz lélegzethez jutottunk, valahogy minden sokkal evidensebb. – kibújt puha pulcsijából mert a tavaszi napnak már ereje volt és szépen a padlóra hajtotta a finom ruhadarabot.

- Evilensebb? – kérdezte az örök azon igyekvő, hogy kibillentse a meggyőződéséből, olyan eszközökkel, hogy elhíteti vele, Ő maga a pokol legmélyebb bugyrának birtokosa.

Pillanatra megállt mozdulatában ahogy a pulcsi finom anyagán végigsimított majd felegyenesedett és jókora taslit adott az igyekvő fejére.

– Hagyod abba ezt az örökös sátánista álgyökérséget. Tőlem a legsötétebb alakok is sírva menekültek....egy idő után. Vagy húzz innen a jó bűdös francba vagy viselkedj és beszélj nekem tetszően. Amúgy a pokol legmélyebb bugyra az maga a mennyország, ez maga a

körforgás. Csak oda el is kell jutni.– hátradőlt kényelmes székében és összekulcsolta karjait, száját dacosan csücsörítette.

- Ja...tökre nem viccel... - nézett rájuk mindkettejük rokona aki mindig komoly segítség volt egy-egy adott helyzetben, most pedig már konkrét jelenlétével tisztelte meg őket. – Amúgy tényleg unalmas a nagy nulla hulladuma, egy olyan közegben ahol a szeretet és a kedvesség mágikus segítő erővel rendelkezik. Ezt mindenki tudja, ... - vállat vonva és fejet rázva ekkora döreségen folytatta tovább passziánsz játékát.

- Jól van, jól van, abba hagyom, nekem csak annyi a feladat, hogy lássam ki mennyire gondolja komolyan az együvé tartozást. – fejét simítgatva felállt és kinézett az ablakon.

- Nem azért gyűltünk itt most össze, hogy sértegezzük egymást, hanem hogy egy dűlőre jussunk.

- Dűlőre jussunk..... – javította ki a Férfi. – Simán csak dűlőre jussunk, így mondják...

- Hogy te mi a jó bánatért szólsz nekem mindig be, neked ez perverzió, vagy mi a szar, te engem Zrikálsz? Te engemet folyton zrikálsz? – dobbantott kettőt felugorván a székből.

- Fúj a szél vagy mi van hogy itt szónokolsz, sértegetsz.....

- Szerintem terhes..... – mondta a passziánszos. – Akkor ilyen egy nő. – nyugodtan tovább pakolgatta lapjait.

- Komolyan? – nézett hol egyikükre hol másukra a Férfi.

- Én? Márminthogy én ? – mutatott magára a Pulcsi nélküli, fehér pólós, kék farmeros. Boldog tudatban, hogy róla van szó, csavargatni kezdte haját.

- Én nem lehetek, mert én ..... Ő férfi, te meg Nő. Nagyon összebonyolódtak a szálaitok, ez már egy örökös kibogozhatatlan lélek-gubanc, az gyönyörű, természetes, azt nagyon szeretjük, ritka is, mert általában egy idő után a szálak szétszélednek, de a tieitek nem....azok ...

hú.....így is többet mondtam mint szabad. Amúgy lehetnek simán csak PMS tünetek is. – vállat vont mint akinek teljesen mindegy, a lapok szépen precízen feküdtek előtte, pontos fedésben, kellő látszatban mégis. – valami miatt boldogan tapsikolt párat.

- Egy nő ordibál meg káromkodik ha gyermeket vár ? Vagy mielőtt várományos ..a – nézett a férfi érdeklődve és mint minden krízis esetben teafűért szaladt két lépésben a konyhaszekrényhez.

- Lehet hogy fiút vár.... – a hormonok. Vagy...a másik hormonok. A nők sosem voltak boszorkányok, égetni való entitások, csak egyeseket-ketteseket jobban megviselt a periódusuk. – nézett a kis kártyás fel mindent tudóan, mégis kis kétséget hagyva.

- Hé! Én is itt vagyok! – ugrált a farmeres puha hajú csillogó szemű. – Énrólam van szó, rólam van szó! Hurrá hurrá! – felmászott egy székre hogy még jobban látszódjék.

- Ő lesz a teremtményünk anyja. Kis birodalmunk flepni-királynője. – forrázta le tealeveleit a szelíd szemű, nagyon magas intelligencia hányadossal rendelkező férfi, aki rengeteg emberen segített már a Föld e kerekén.

- Én leszek az Anyuka, Anyuka leszek, hurrá hurrá. Gyermekes, színházak, könyvek, művészetek...engedjétek hozzám a KisDedeket. – lassan lelépelt a székről, nagyon ügyesen-óvatosan, mint aki vigyáz magára. Le is ült a székre magára. – De Ó jaj. Nemrég megfogadtam, hogy megfontolt leszek, bokrok mögé leleselkedő, állhatatos, jól felkészült. De az Élet....ez az élet, Élet .... – megfogta a kezem és magához vezetett, nem úgy ahogy terveztem, megint csak nem úgy .... – átkarolta magát és picit ringatózott az édes-szomorú gondolatok között.

- Senki nem mondta nekünk hogy lesz.... – karolta át a vállát a férfi, letéve az asztalkára a bögréjét. – rábíztuk magunkat egy hiteles jó szélre, hogy az majd jó helyre viszi az akarásunkat. Ide hozott, szerintem fogadjuk el, ez nagyon szép és jó ajánlat még egy Sorstól is. Mit

szólsz? Eljegyeztük magunkat a szabad gondolatokkal, megvalósíthatunk belőlük minden nekünk tetszőt...ez elég jó ajánlat?

- Csak kapjak levegőt. Csak hagyatok nekem is levegőt.

- Hogy ne kelljen elrontani. – pedig azt hittem magam maradok csodásan érdekes nyugalomban.... – feltúrta a farmernadrág szarát és megvakart egy szúnyogcsípést.

- Alkosd a negyediket. Kivételesen most ne egyedül. – megnézzük így mire megyünk Veled. – vette magához a teát a férfi. Kiderült már nincs semmi sem az alján.

A kék nadrágos nagyon komoly lett de boldog szemű, alig mosolyú. Megsimította az ölelő kezeket és felállt, a passziánszos mellé telepedett, rakosgatni kezdte a lapokat. Pár perc múlva felnézett és észrevette, hogy csak egyedül rakja a lapokat, hol van a .....nagyon elálmosodott, körül sem tudott nézni, csak felmászott a kanapéra, lehunyta szemeit, a Férfi puha takaróval betakarta. Álmában látta ahogy a magyar kártya lapjait csapkodja két kis pracli meg az Övé, finoman rebegő, nyugodt, érett kéz. Hagyja a Kicsit nyerni, az boldogan csapja le lapjait és éles hangon kiáltja: Zsíííí! – Látod? ---„

Olvasási Gyakorlat Vége

- Idáig jutottam. – tette le a lapokat és meredeken nézett maga elé, de senki szemébe.

- Hohó basszer...ez még jobb. Zsuzsikám, ez nincs befejezve, tehát vigyázz, hogy ilyen is maradjon a hangulata. Egy kicsit örült, egy kicsit ijesztő. Nagyon jó filmlap. Azonnal jelezd, ha folytattad.

- Igen, az első mézesmadzag rejtett –soros írások után ez most merőben más hang, de kezdem megszokni. A humor a mi nagy Barátunk, a közös. Ebből ki lehet indulni. – bólogatva szónokolt.

- Mondd, te hogyan szocializálódtál, hogy ilyen Mia-Szösz lett belőled? Erről is írd, ha lehet. – elgondolkodva rágcsált egy foppiszkálót míg stírölt.

- Háááát... – Zsé elgondolkodtan nézte-nézte a meszeséget, majd szeme közelebb fókuszált és megakadt a

függöny megnyugtató szövetén. – Lehet, sőt mi több.
Jó. Jóóóóóó. – ezt már dorombolta.

- Járjunk egyet a környéken. – állt fel székéből a Közepes varázsló.

- Oké menjünk egymás mellett, odakint vörösen kel a nap, nézzük, álljunk meg, majd fakadjunk sóhajra: nézd csak ott, az a felhőt, Őt magát,,„eszembe juttat egy napot, vagy harminc éve már....

- Ez most... - tud úgy csinálni, mint aki meglepődik. – megállt mozdulatában ahogy vette fel a kabátot.

- Egy vers! Kedvenc! Elmondom, csak gyere már ..... - mámoros jókedvvel rángatta kifelé a Másikat.

Írási gyakorlat vége

TUDJÁK NEM VAGYOK ODA AZ ARCHETÍPUSOKÉRT

De készülvén az esküvőmre, belevetettem magam ezekben a tanokba is. Az archetípus:

Kategorizál.

Ne kategorizáljunk má'.

Bármennyire nem szerencsés a kategorizálás sok esetben, itt azért a Szent Menyegző avagy Királyi esküvő mint archetípus megállja a helyét, bár hordoz egyfajta negatív aspektust. Szép szó, nem igaz? Ízlelgezzük, álljunk meg egy pillanatra. Aspektus. Ez a negatív mi-benlét bír egyfajta halált hozó alakzattal is, ami nem feltétlenül jelent rosszat. Egyszer maga a Halál nyilatkozta valamely fórumon:

„A halál ellenségei a szerencse és a remény. Amúgy, nem igaz, mindkettő jóbarátom. Be is avatnám egy titokba. Jó és gonosz, hit és remény, élet és halál.....talán jó ebbe a kiegyenlítődésbe belekapaszkodni, és nem is tisztem hogy elvegyem bárkinek bármitől is a kedvét. De itt most másról is beszélnek. Az Élet költsége áll szemben a haláléval. Az, hogy ki mennyit engedhet meg és mennyit fizet ezért, az mondjuk nem mindegy, itt nem érdemes legyinteni. De én azt mondom a halál jó dolog, a halál szükséges, és gondos tervezéssel a halál mindenkinek jót jelenthet. „

Az esküvő ilyenkor gyászszertartás kíséretében zajlik, mindkét fél eltemet egy darabot lelkéből amelynek illő elmúlnia, hogy ők aztán ettől a leválasztott résztől könnyebben tudjanak feljebb lépni és megélni önmaguk új, akár varázserővel bíró valóját. El kell búcsúzni és el kell temetni a lányságot, olyasmi ez, mint egyfajta transzformáció, amihez vér kapcsolódik. Sok nőnek ez csak biológiai szinten sikerül, pszichésen nehezen adja fel a „lánya valakinek” szerepet, márpedig ez az ára, ha valaki fel akar nőni.

Nyilván mindez nem más mint egy meglódult fantázia végkövetkeztetése de én magam azt valloim továbbra is, amit eddig: sokféle halál létezik. Az ego halála példá-

ul követelmény a teljes élethez. Mikor erre két ember megéri akkor lehet úgy döntenek, hogy összekötik nem szabályos, nem törvényszerű, nem átlagos életüket. Szerintem kívánjunk szerencsét nekünk.

TARTALOM

<i>Előszó</i>	3
<i>A felnőtteknek is van játszótere.</i>	4
<i>A férjem színész</i>	6
<i>A legisztább forrása az inspirációnak számomra az olvasás</i> ... 8	
<i>Alighogy megfogantam</i>	11
<i>Ha visszatekint az ember</i>	13
<i>Itt mindenki olyan elfuserált.</i>	14
<i>Mikor még helyel-közzel otthon laktam</i>	16
<i>Most törtem el a házi áldásos fali tányért</i>	18
<i>Szerettem körbeülni az asztalt</i>	22
<i>Lány létemre tanulmányaimat</i>	25
<i>A főiskola alatt</i>	28
<i>Akart a fene ilyen jószívű meg nagylelkű lenni</i>	32
<i>Amikor a Jótündér azt mondta</i>	34
<i>Amikor</i>	35
<i>Amikor bevettek a Nagy csapatba</i>	39
<i>Amikor reggel bemegyek a mosdóba és süt a nap</i>	42
<i>Apám egy ideig kicsit sem foglalkozott velem</i>	45
<i>Azt hiszem egyelőre elég nagy baj lenne abból</i>	48
<i>Azt mondták ne legyek vele teljesen őszinte</i>	50
<i>Egy bölcs ember szerint</i>	53
<i>Gyón és Ás</i>	54
<i>Ha arról beszélnék mit szeretek nagyon</i>	56
<i>Hála a Jó istennek kiderült</i>	58
<i>Kedves Muki</i>	62
<i>Következő pont amiről beszélnünk kell</i>	66
<i>Milyen furcsa hogy</i>	69
<i>Mindegy volt</i>	71
<i>Minden mindenkorom</i>	73
<i>Nagyon szeretem a szabad egyetemem</i>	75
<i>Nem biztos hogy jó fóruma vagyok</i>	77
<i>Nna.</i>	80
<i>Tömören mert nincs idő pazarolni</i>	82
<i>Valaki azt mondta</i>	85
<i>Van két barátom</i>	87
<i>A tökéletes párkapcsolat</i>	89

<i>Anyám mindent magába szorító teste .....</i>	92
<i>Kölcsön! Kenyér! Visszajárok!.....</i>	95
<i>Az a hülye hülye.....</i>	98
<i>Az egyik, meg valójában a másik kedvenc íróm.....</i>	101
<i>Életünk nagy korszakai akkor következnek el.....</i>	106
<i>És milyen az új munkahely? .....</i>	109
<i>Hallgatok épp egy zenét .....</i>	112
<i>Hiúságod ára nagy, hajítsd ki .....</i>	116
<i>Hogy mit tartok fontosnak? .....</i>	118
<i>Ihlet mindenhez kell.....</i>	120
<i>Néha felmerül az Ego fogalma .....</i>	122
<i>Megannyi gyönyörű mese létezik .....</i>	125
<i>Mikor bármiféle tanácsra volt szükségem .....</i>	127
<i>Tanulmány .....</i>	129
<i>Nézd Kislányom.....</i>	132
<i>Parancsszóra nem lehet szeretni! .....</i>	134
<i>Szállingózik .....</i>	137
<i>Teát, kávét, ütőset? .....</i>	138
<i>Valaki azt mondta az Élet nem más mint tanulmány</i>	146
<i>Különben meg .....</i>	148
<i>Tudják nem vagyok oda az archetípusokért .....</i>	153